

EVELYN HUGO'NUN YEDİ KOCASI'NIN ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZARI

Taylor Jenkins Reid

TEK
GERÇEK
AŞKLAR

YABANCI

TEK GERÇEK AŞKLA

**Taylor
Jenkins Reid**

**TEK
GERÇEK
AŞKLA**

Çeviren
Elif Nihan Akbaş

Kocam aradığında, ailem ve nişanlımla çıktığımız yemeğin sonlarındayız.

Babamın altmış dördüncü yaş günü. Üzerinde en sevdiği ka-zağı var. İki sene önce ablam Marie'yle birlikte aldığımız avcı yeşili kaşmir kazak. Sanırım biz aldık diye bu kadar seviyor. Peki peki, kaşmir olmasının da etkisi var. Kendimi kandıracak değim.

Annem tiril tiril beyaz bluzu ve bej pantolonuyla babamın yanında oturmuş, tebessümünü bastırmaya çalışıyor. Her an üzerinde mum olan küçük bir pastanın ortaya çıkıp şarkının başlayabileceğinin farkında. Sürprizler konusunda hep çocuk gibi coşkulu olmuştur zaten.

Annemle babam otuz beş yıldır evliler. Birlikte iki çocuk büyütüp bir de kitapçı dükkânını başarıyla işlettiler. İki sevimli torunları var. Kızlarından biri aile işini devralıyor. Gurur duyacakları çok şey var yani. Babam için kutlu bir doğum günü bu.

Marie annemin diğer yanında oturuyor ve ben en çok da böyle zamanlarda, ikisi yan yana oturup da aynı yöne baktıklarında birbirlerine ne kadar benzediklerini fark ediyorum. Çikolata rengi saçlar, yeşil gözler, minyon bedenler.

Koca bir kıça mahkûm olan benim.

Neyse ki kıymetini bilmeye başladım. Yani arka tarafın görkemine ithaf edilmiş bir sürü şarkı var sonuçta ve otuzlu yaşlarım bana şimdiye kadar bir şey öğrettiyse o da özür mözür dilemeden kendim olmayı denemeye hazır olduğum.

Adım Emma Blair ve popom var.

Otuz bir yaşındayım, 1.67 boyundayım, sarı saçlarım kısa kesim ama biraz uzadılar. Ela gözlerim, sağ elmacıkkemiğimin hemen üzerindeki bir çil kümesi tarafından gölgede bırakılıyor. Babam sık sık Küçükayı'yı seçebildiğini söyleyerek takılır bana.

Geçen hafta nişanlım Sam, bana iki aylık alışveriş masrafından fazlasını bayıldığı yüzüğü verdi. Pembe altından bir yüzüğün üzerinde elmas bir tektaş. İlk nişan yüzüğüm değil ama ilk kez elmas takıyorum. Kendime baktığımda tek görebildiğim o.

Babam üçlü bir garson ekibinin üzerinde mum yanan bir dilim pastayla bize doğru geldiğini görünce, "Of, hayır," diyor. "Yapmayın..."

Sahte bir tevazu değil bu. İnsanlar ona şarkı söylediğinde babam kızarır.

Annem de babamın ne gördüğünü anlamak için arkasına bakıyor. "Ah, Colin," diyor. "Neşelen. Bugün senin doğum günün..."

Garsonlar aniden sola dönerek başka bir masaya yöneliyor. Belli ki bugün doğan tek kişi babam değil. Annem olanları görünce toparlamaya çalışıyor.

"...işte ben de bu yüzden onlara sana pasta getirmemelerini söyledim," diyor.

"Boş versene," diyor babam. "Kendini ele verdin."

Garsonlar o masadaki işlerini bitiriyor ve bir müdür başka bir pastayla dışarı çıkıyor. Şimdi hep birlikte bize doğru ilerliyorlar.

"Masanın altına saklanmak falan istersen," diyor Sam, "onlara burada olmadığını söylerim."

Hemen her şeye sevecenlikle bakan o sıcak kahverengi gözleriyle dostane bir yakışıklılığı var Sam'in, ki bence bu yakışıklı olmanın en iyi biçimi olabilir. Ayrıca komik de. Gerçekten komik. Sam'le çıkmaya başladıktan sonra gülerken oluşan kırışıklıklarımın iyice derinleşmeye başladığını fark ettim. Büyük ihtimalle yaşlanmaya başladığımdan böyle ama daha önce hiç gülmediğim kadar gülmemin de etkisi olduğu hissinden kurtulamıyorum. Bir insanda nezaket ve mizahtan başka ne aranabilir ki? Başka herhangi bir şeyin benim için önemi var mı emin değilim.

Pasta geliyor, hepimiz yüksek sesle şarkıyı söylüyoruz ve babam pancar gibi kızarıyor. Sonra garsonlar uzaklaşıyor ve vanilyalı dondurma eklenmiş kocaman bir çikolatalı pasta dilimiyle baş başa kalıyoruz.

Beş kaşık koymuşlar ama babam ânında hepsini topluyor. "Neden bu kadar çok kaşık bıraktılar bilmem. Bana bir tane yeter," diyor.

Annem kaşıklardan birini almak için yanına gidiyor.

"Yavaş ol bakalım, Ashley," diyor babam. "Bütün bu utanca katlandım. Bu pastayı tek başıma yemek hakkım."

"O iş öyle oluyorsa..." diyor Marie. "Önümüzdeki ay benim doğum günüm için de aynı prosedür uygulansın lütfen. Sonuna kadar değer."

Marie diyet kolasını yudumladıktan sonra telefonundan saate bakıyor. Kocasını Mike, yeğenlerimi Sophia ve Ava'yla birlikte evde. Marie'nin onları bu kadar uzun süre yalnız bıraktığı nadirdir.

"Benim artık kalkmam gerek," diyor Marie. "Erken ayrıldığım için üzgünüm ama..."

Açıklamasına gerek yok. Annem de babam da onunla kucaklaşmak için ayağa kalkıyor.

O gidince ve babam nihayet hepimizin pastadan yemesine razı olunca annem, "Aptalca gelecek ama bunu özlüyorum. Sırf küçük kızlarıma bir an önce kavuşmaya heyecanlandığım için bir yerlerden erken kalkmayı yanı."

Sırada ne var biliyorum.

Otuz bir yaşındayım ve evlenmek üzereyim. Sırada ne olduğunu tabii ki biliyorum.

"Peki siz ne zaman bir aile kuracağınız üzerine düşündünüz mü hiç?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi tutmam gerekiyor. "Anne..."

Sam çoktan gülmeye başlamış. Onun böyle bir lüksü var. Sonuçta annem onun sadece fahri annesi.

"Bu konuyu açıyorum çünkü çocuk sahibi olmak için fazla beklemenin tehlikeleri üzerine her geçen gün yeni araştırmalar yapılıyor," diye ekliyor annem.

Zaten acele etmem gerektiğini kanıtlayan çalışmalar her za-

man vardır. Öte yandan acele etmemem gerektiğini kanıtlayan çalışmalar da var ve ben, annem *Huffington Post*'ta ne okursa okusun kendimi ne zaman iyi ve hazır hissedersen o zaman çocuk sahibi olmaya karar verdim.

Neyse ki yüzümdeki ifade geri basmasına neden oluyor. "Neyse, boş verin," diyor elini havada sallayarak. "Kendi anne-me benzedim. Unutun gitsin. Bunu yapmayı bırakacağım."

Babam gülerek kolunu annemin omzuna atıyor. "Pekâlâ," diyor. "Şeker komasındayım ve eminim Emma ile Sam'in bizimle oturmak yerine yapabilecekleri çok daha iyi şeyler vardır. Hadi hesabı isteyelim."

On beş dakika sonra dördümüz restoranın dışında arabaları-mıza doğru ilerliyoruz.

Benim üzerimde lacivert, uzun kollu ve bacak kısmı kalın bir örgü elbise var. Serin akşam havasından beni korumaya yetecek bir şey. Üzerime yünlü bir palto almadan dışarı çıkacağım son gecelerden biri bu.

Ekim ayının sonları. New England çoktan sonbahara teslim olmuş, mevsimin havası her yeri ele geçirmiş durumda. Yaprak-lar sarı ve kırmızı, kahverengiye dönüşüp gevrekleşmek üzere-ler. Sam annemlerin evindeki bahçe temizliğine yardım etmek için bir kez uğradı bile. Aralık gelip de sıcaklık birdenbire düştü mü Mike'la ikisi annemlerin karlarını küreyecekler.

Ama şimdilik hava hâlâ biraz ılık, ben de o yüzden elimden geldiğince tadını çıkarıyorum. Los Angeles'ta yaşarken sıcak ge-celerin tadını hiç çıkarmazdım. Sonsuza dek sürecek şeylerin ta-dını çıkarmazsınız. Massachusetts'a geri dönme nedenlerimden biri de bu.

Arabaya doğru hareket ederken cep telefonumun zayıf me-lodisini duyuyorum. Babamın Sam'in ona birkaç gitar dersi ver-mesi konusunda takılmasını dinlerken çantamda telefonumu arıyorum. Babamın sinir bozucu bir alışkanlığı var: Sam'in çal-dığı tüm enstrümanları öğrenmek istiyor. Sam müzik öğretmeni ya, sanki onun özel müzik öğretmeniymiş gibi davranıyor.

Telefonumu bulmak için çantamı altüst ederek yanıp sönen ve parlayan tek şeyi yakalıyorum. Numarayı tanımıyorum. Alan kodu 808 de pek bir şey uyandırmıyor ama ilgimi çekiyor.

Son zamanlarda 978, 857, 508 ya da 617 gibi Boston ve civarına ait kodlar dışında herhangi birinin beni aramak için sebebi yok.

Ayrıca yaşadığım yerin alan kodu ne olursa olsun evden arandığımı gösteren tek kod 978 olmuştur hep. Sydney’de (61 2) bir yıl geçirmiş ve sırt çantasıyla Lizbon’dan (351 21) Napoli’ye (39 081) aylarca gezmiş olabilirim. Balayımı Mumbai’da (91 22) geçirmiş ve yıllarca Santa Monica, Kaliforniya’da (310) mutlu mesut yaşamış olabilirim. Ama “eve” dönmem gerektiğinde, “ev” hep 978’dir. Zaten ne zamandır da buradayım.

Cevap birden kafamda beliriyor.

808 Hawaii’nin kodu.

“Alo?” diye açıyorum telefonu.

Sam dönüp bana bakıyor ve çok geçmeden annemle babam da aynısını yapıyor.

“Emma?”

Telefonda duyduğum sesi ne zaman olsa, nerede olsa tanırım – yıllar ama yıllar boyunca her gün sabah akşam benimle konuşan ses bu. Bir daha duyacağımı hiç sanmadığım, şu an duyduğuma bile inanmaya hazır olmadığım bir ses.

On yedi yaşımdan beri sevdiğim adam. Helikopteri Pasifik üzerinde bir yerlerde düşünce ve kendisi hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolunca beni dul bırakan adam.

Jesse.

“Emma,” diyor Jesse. “Benim. Hayattayım. Beni duyabiliyor musun? Eve dönüyorum.”

Belki de herkesin hayatını ikiye bölen bir an vardır. Kendi zaman akışınıza dönüp baktığınızda, bir noktada keskin bir çizgi vardır, sizi ve hayatınızı diğerlerinden daha çok değiştiren bir olay.

“Öncesi” ve “sonrası” yaratan bir an.

Belki âşık olduğunuz insanla tanıştığınız ya da hayatınızın tutkusunu anladığınız ya da ilk çocuğunuzu kucağınıza aldığınız andır. Belki muhteşem bir şeydir. Belki trajik bir şey.

Ama o şey gerçekleştiği anda anılarınızı renklendirir, hayatınıza bakış açınızı değiştirir ve yaşadığınız her şey birdenbire bir “önce” ya da “sonra” etiketinin altında yer alıyormuş gibi görünür.

Benim için bu ânın Jesse’in ölümü olduğunu düşünürdüm.

Aşk hikâyemize dair her şey oraya doğru ilerlemiş gibiydi. O andan sonraki her şey de bunun karşılığıydı.

Ama şimdi Jesse’nin aslında ölmediğini öğrendim.

Ve benim ânımın *bu an* olduğundan eminim.

Bugünden *önce* olan her şey farklı geliyor artık ve bundan *sonra* ne olacağına dair hiçbir fikrim yok.

Öncesi

EMMA İLE JESSE

Yahut nasıl aşka düşer ve paramparça olursunuz

Asla erken kalkan biri olmadım. Ama o parlak sabah ışığına duyduğum nefret hiçbir zaman lise yılları boyunca cumartesi günleri saat sekizi on geçeye duyduğum nefret kadar şiddetli olmamıştı.

Babam kurulmuş saat gibi kapımı tıklatır ve bana, "Otobüs yarım saate kalkıyor," derdi. "Otobüs" dediğini kendi Volvo'suydu tabii ve okula falan gitmiyordu. Aile dükkânımıza gidiyordu.

Blair Kitabevi, altmışlı yıllarda babamın amcası tarafından tam da hâlâ bulunduğu yerde kurulmuştu. Acton, Massachusetts'teki Great Road'un kuzey kısmında.

Bu da yasal olarak bir işe girebilecek yaşa geldiğim andan itibaren her nasılsa hafta içi bazı günler okuldan sonra ve her cumartesi insanların alışverişlerini yazarkasaya işlemek zorunda bırakmıştı beni.

Ben cumartesiler için görevlendirilmiştim çünkü Marie pazarları istemişti. Geçen yaz kazandığı parayı biriktirerek hurda, lacivert bir Jeep Cherokee almıştı.

Marie'nin Jeep'ine sadece bir kez, o da aldığı günün gecesi binmiştim; keyfi yerinde olduğundan dondurma almak için Kimball Çiftliği'ne giderken beni de davet etmişti. Anne babamız için bir kutu çikolatalı dondurma almış ve ılık yaz havasında arabasının kaportasına rahatça oturup kendi dondurmamızı yerken annemlerinkini erimeye bırakmıştık.

Kitabevinden ve annemin patateslerin üzerine sürekli parmesan koymasından yakınmıştık. Marie esrar içtiğini itiraf etmişti. Annemle babama söylemeyeceğime söz vermiştim. Sonra bana hiç öpüşüp öpüşmediğimi sormuştu, ben de cevap yüzümden okunacak diye korkarak başımı çevirip başka tarafa bakmıştım.

"Sorun değil," demişti. "Birçok kişi liseye gelmeden ilk öpü-

cük olayını hallediyor.” Asker yeşili bir şort ve lacivert bir gömlek giymişti, köprücükkemiklerinden aşağı, sutyeninin içine doğru altından iki ince kolye sarkıyordu. Gömleklerini hiçbir zaman sonuna kadar iliklemezdi. Her zaman umduğunuzdan daha aşağıda bir düğme açık kalırdı.

“Evet,” demiştim. “Biliyorum.” Ama onun, “Benim ilk öpücüğüm de liseden önceydi,” demediğini de fark etmiştim. Elbette bu aslında duymayı istediğim şeydi. Başkalarına benzememek değildi beni endişelendiren. *Ona* benzememektir.

Marie naneni çikolatalı dondurmasının kalanını atarken, “İlk senene başladığında işler düzelecek,” dedi. “Güven bana.”

O an, o gece, bana söyleyeceği her şeye inanırdım.

Ama o akşam ablamla ilişkimiz için bir istisnaydı, yalnızca bir arada olan iki insan arasında nadiren görülen bir yakınlık ânydı.

Lisedeki ilk yılını başlayıp da her gün onunla aynı binada olunca, geceleri evin ve gündüzleri de okulun koridorlarında birbirimizin yanından ateşkes yapmış düşmanlar gibi geçip gitmek gibi bir alışkanlık edindik.

Dolayısıyla, dokuzuncu sınıfın baharında, bir cumartesi sabahı saat sekizi on geçte uyanıp da Blair Kitabevi’ndeki vardiyama gitmek zorunda olmadığımı öğrenince yaşadığım şaşkınlığı hayal edebilirsiniz.

“Marie seni yeni bir kot almaya götürecektir,” dedi annem.

“Bugün mü?” diye sordum doğrulup gözlerimi ovuşturarak. Bir yandan da acaba bu biraz daha uyuyabileceğim anlamına mı geliyor diye merak ediyordum.

“Evet, alışveriş merkezine,” diye ekledi annem. “Beğendiğini al, benden. Tezgâhun üzerine elli dolar bıraktım. Ama daha fazla tutarsa kendin karşılırsın.”

Yeni bir kota ihtiyacım vardı çünkü eskilerinin üzerinde delikler açmışım. Aslında her Noel’de yeni bir pantolon alınırdı bana ama ne istediğim konusunda o kadar net, nasıl görünmesi gerektiği konusunda o kadar nevroktim ki annem vazgeçmişti.

İki kez alışveriş merkezine gidip bir saat sonra çıkmıştık ve annem rahatsızlığını gizlemek için elinden geleni yapmıştı.

Bu benim için yeni bir tecrübeydi. Annem hep yanı başımda olmak ister, bütün çocukluğuma eşlik etmek için çırpınırdı. Ama sonunda, bir şekilde o kadar sinir bozucu birine dönüşmüştüm ki beni bir başkasına havale etmeye can atıyordu. Hem de bir cumartesi günü.

“Kasada kim duracak?” dedim. Ağzımdan çıktığı an sorduşuma pişman oldum. Birden iyi bir şeyi mahvettim diye gerildim. Sadece, “Peki,” deyip geri çekilmem, onu ürkütmemem gerekiyordu.

“İşe aldığımız yeni çocuk Sam,” dedi annem. “Sorun değil. Ekstra mesaiye ihtiyacı var.”

Sam bizim okulda ikinci sınıftaydı. Aslında birini aramadığımız hâlde bir gün dükkâna dalıp, “Bir başvuru formu doldurabilir miyim?” demişti. Üstelik tüm gençler caddenin aşağısındaki CD dükkânında çalışmak isterken. Annemle babam onu hemen işe almışlardı.

Epey tatlı bir çocuktu –uzun boylu, zayıf, yanık tenli ve koyu kahverengi gözlü– ve neşesi hep yerindeydi ama Marie’nin bir keresinde ondan “sevimli” diye bahsettiğini duyunca birden çocuğu sevemez oldum. Ablamın sevdiği herhangi bir şeyi sevmeyi yediremiyordum kendime.

Kabul etmem gerekirse bu düşünce tarzı arkadaş çevremi ciddi ölçüde kısıtlamaya başlamış ve sürdürülemez bir hâl almıştı.

Marie herkesi severdi ve herkes de Marie’yi severdi.

O Altın Çocuk’tu, ailemizin gözdesi olmaya yazgılıydı. Arkadaşım Olive ona arkasından hep “Kitapçıların Kızı” derdi çünkü ablam, anne babası kitabevi işleten *tipte* bir kıza benziyordu, sanki böyle bir şablon varmış ve Marie de tüm sembollerini onur nişanı misali taşıyormuş gibi.

Yetişkin kitapları okuyor, şiir yazıyor ve film yıldızları yerine kurgusal karakterlere âşık oluyordu ve bu da Olive’le kusmak istememize neden oluyordu.

Marie benim yaşımdayken seçmeli ders olarak yaratıcı yazım dersi almış ve “yazar olmak” istediğine karar vermişti. Burada ki tırnak işaretleri mühim zira ablamın yazdığı tek şey, katilin ana karakterin kardeşi Emily çıktığı dokuz sayfalık bir cinayet hikâyesiydi. Okumuştum ve ben bile çöp olduğunu anlayabiliyordum ama Marie bunu okul gazetesine gönderdi ve oradakiler hikâyeyi o kadar sevdi ki dokuz haftalık bahar dönemi boyunca tefrika hâlinde yayınladılar.

Hem tüm bunları yapıp hem de okuldaki en popüler kızlardan biri olmayı başarabilmesi her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Yeterince güzelseniz, güzel şeyler sizi bulur temsili gibi bir şeydi.

Bu arada bense kütüphanede el altından Edebiyat 1 için ödev verilen tüm kitapların CliffNotes* sayfalarını okuyordum. Odamda annemle babamın bana hediye olarak verdiği bir roman yığını vardı ve kapaklarını açmayı bile reddetmiştim.

Ben müzik kliplerini, NBC’nin perşembeleri yayınlanan Mutlaka İzlenmeli yayın akışını ve Lilith Festivali’nde sahne alan tüm o kadınları izlemeyi seviyordum. Sıkıldığımda annemin eski *Travel+Leisure* sayılarını gözden geçirir, içinden fotoğraflar yırtıp duvarıma yapıştırırdım. Yatağımın yukarısındaki alan Keanu Reeves’in dergi kapağı pozları, Tori Amos albümlerinin kartonetleri ve İtalyan Riviera’sı ile Fransız kırsallarının dergilerden kesilmiş fotoğraflarıyla dolu bir kaleydoskopu andırıyordu.

Ve kimse, tekrarlıyorum, kimse beni popüler bir çocukla karıştırmazdı.

Annemler hep hemşirenin hastanede onlara yanlış çocuk verdiğini söyleyerek takılırlardı ve ben de her seferinde buna gülerdim ama birkaç kez annemle babamın çocukluk resimlerine, sonra da aynada kendime baktığım, benzerlikleri saydığım ve kendime onların çocuğu olduğumu hatırlattığım olmuştu.

---

* CliffNotes uygulaması okunması zorunlu klasikler için hazırlanan, yalnızca metin özeti değil, kitabın can alıcı noktalarını ve çeşitli analizlerini de içeren, öğrencilerin ve öğretmenlerin çokça faydalandığı, günümüzde online versiyonları da bulunan bir başvuru kaynağı. -çn

“Peki, harika,” dedim anneme. Ablamla vakit geçirmekten çok işe gitmek zorunda olmadığım için heyecanlıydım. “Ne zaman çıkıyoruz?”

“Bilmem,” dedi annem. “Marie’yle konuş. Ben dükkâna gidiyorum. Akşam yemeğinde görüşürüz. Seni seviyorum, tatlım. Güzel bir gün geçir.”

Annem kapımı kapayınca hevesle tekrar yatağa uzandım, fazladan uykunun her dakikasının keyfini çıkarmaya hazırdım.

Saat on biri biraz geçerken Marie odama daldı ve “Hadi, gidiyoruz,” dedi.

Üç mağazaya gittik ve on iki pantolon denedim. Kimi çuval gibiydi, kimi çok dardı, kiminin de beli çok yüksekti.

On ikinci pantolonu denedim ve kabinden çıktığımda Marie’nin bıkkın ve sıkılmış bakışlarıyla karşılaştım.

“Güzel görünüyor işte, al gitsin,” dedi. Onun kıyafetleri tepeden tırmana Abercrombie&Fitch’ti. Milenyumun başlarıydı. Bütün New England tepeden tırnağa Abercrombie&Fitch giyiyordu.

“Popo kısmı garip duruyor,” dedim tamamen hareketsiz durarak.

Marie sanki bir şey beklermiş gibi gözlerini bana dikti.

“Poponun garip durup durmadığını görmem için dönmeyi düşünüyor musun?” dedi sonunda.

Döndüm.

“Altında bez varmış gibi duruyor,” dedi.

“Ben de onu diyorum işte.”

Marie gözlerini devirdi. “Bekle.” Parmağını havada çevirerek kabine geri dönmemi işaret etti. Ben de dediğini yaptım.

Kapının üzerinden soluk, düz kesim bir pantolon attığında son denediğimi yeni çıkarmıştım.

“Bunu dene,” dedi. “Joelle bunlardan giyiyor ve seninki gibi koca bir kıçı var.”

“Çok sağ ol,” dedim pantolonu kapıdan alırken.

“Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum,” dedi ve ardından

sanki o artık ilgilenmediği için konuşmamız sona ermiş gibi ayaklarının uzaklaştığını gördüm.

Fermuarı açıp içine girdim. Kalçamın üzerine doğru iyice çekmem ve düğmesi kapansın diye ne var ne yok içime çekmem gerekmişti. Dimdik durdum ve aynada kendime baktım, çeşitli pozlar verdim, arkadan nasıl görüldüğüme bakmak için başımı çevirdim.

Popom günden güne şekilleniyordu, memelerimse hiç gelişmiyor gibiydi. Annemin *Glamour* dergilerini, buna “armut tipi vücut” dendiğini bilecek kadar okumuştum. Karnum dümdüzdü ama kalçalarım genişliyordu. Olive’in aldığı kilolar doğruca memelerine ve göbeğine giderdi ve acaba o tip bir vücudu mu tercih ederdim diye düşünüyordum. Elma tipi vücut.

Ama dürüst olmam gerekirse asıl istediğim, annemden Marie’ye geçen tipti. Ortalama bir popo, ortalama memeler, kah-verengi saçlar, yeşil gözler ve gür kirpikler.

Oysa ben babamın renklerini almıştım –saçlar ne tam sarı ne de tam koyu, gözler kahverengiyle yeşil arası bir şey– ve vücut tipim de tamamen kendime hastı. Bir keresinde anneme kısa, kalın bacaklarımı nereden aldığımı sormuştum da sanki bana söyleyip söyleyebileceği en kötü şey bu değilmiş gibi, “Aslına bakarsan hiç bilmiyorum,” demişti.

Görünüşümde sevdiğim tek bir şey vardı. Çillerim; sağ gözümün altında toplanmış o küçük, koyu benekler. Çocukluğumda annem beni yatırıırken parmağıyla noktaları birleştirirdi.

Çillerimi seviyor ve popomdan nefret ediyordum.

Orada, deneme kabininde öylece dururken tek istediğim popomu küçük gösterecek bir pantolondtu. Ki bu da o işi görüyor gibiydi.

Marie’ye fikrini sormak için kabinden çıktım. Ne yazık ki hiçbir yerde yoktu.

Bu kararı benim adıma verecek kimse olmadığını fark ederek tekrar kabine girdim.

Aynada kendime bir kez daha baktım.

Pantolonu sevmiş olabilirdim.

Etikete baktım. Otuz beş dolar.

Vergiyi katınca bile yemek alanında teriyaki soslu tavuk alacak para kalıyordu.

Pantolonu çıkardım, kasaya ilerledim ve annemin verdiği parayı uzattım. Karşılığında içinde nefret etmediğim bir pantolon bulunan bir torbayla ödüllendirildim.

Marie hâlâ ortada yoktu.

Mağazaya bakındım. Belki dudak nemlendiricisi ya da duş jeli falan alıyordur diye Body Shop'a baktım. Otuz dakika sonra onu Claire's'te küpe alırken buldum.

"Her yerde seni aradım," dedim.

"Pardon, takılara bakıyordum." Marie para üstünü aldı, dikkatlice çüzdanına koydu, ardından içinde kulaklarını yeşile çalan bir griye boyayacağından emin olduğum sahte altından bir şeyler olduğu belli olan küçük, beyaz naylon poşeti aldı.

Marie özgüvenle mağazadan çıkıp park ettiğimiz girişe doğru ilerlerken peşinden gittim.

"Bir saniye," dedim olduğum yerde durarak. "yemek alanına gitmek istiyorum."

Marie bana döndü. Saatine baktı. "Kusura bakma, yapamam. Geç kalacağız."

"Nereye?"

"Yüzme yarışına," dedi.

"Yüzme yarışı mı?" diye sordum. "Kimse bana yüzme yarışından falan bahsetmedi."

Marie yanıt vermedi çünkü vermek zorunda değildi. Çoktan arabaya doğru peşine düşmüştüm, nereye gitmemi söylerse gitmeye, ne yapmamı söylerse yapmaya hazırdım.

Arabaya binene kadar beni bilgilendirmeye tenezzül etmedi. "Graham bu sene yüzme takımının kaptanı," dedi.

Ah, tabii ya.

Graham Hughes. Girdiği her takımın kaptanı. Yıllıkta "en

iyi gülümseme"nin önde gelen ismi. Tam da Actonlu Azize Marie'nin çıkacağı türden bir insan.

"Şahane," dedim. Belli ki geleceğimde sadece oturup elli metre serbest stil yüzme izlemek değil, yarıştan sonra kendisi Graham'ın arabasında onunla oynasırken Marie'nin arabasında beklemek de vardı.

"Hiç değilse yol üzerinde arabaya servis bir yere falan giremez miyiz?" diye sordum mağlup bir kabullenişle.

"İyi, olur," dedi.

Sonra da özgüvenimi elimden geldiğince toplayıp, "Sen ödüyorsun," dedim.

Marie döndü ve bana güldü. "On dört yaşındasın. Kendi yemeğini alamıyor musun?"

En kendimden emin olduğum anlarda bile bana kendimi aptal gibi hissettirmek konusunda muazzam bir kabiliyeti vardı.

Burger King'de durduk ve Marie'nin arabasının ön koltuğunda Whooper Jr. yedim, ellerime ketçap ve hardal bulaştırdım, peçete almak için park edene kadar beklemek zorunda kaldım.

Marie havada klor kokusunu duyar duymaz beni şutladı. Ben de tribünlere oturup eğlenmek için elimden geleni yaptım.

Kapalı havuz benim yaşında, fiziksel olarak fit ve neredeyse hiç giyinmemiş oğlanlarla doluydu. Nereye bakacağımı bilmiyordum.

Graham depar taşında doğrulunca ve düdük çalınca onun gökyüzünde uçan bir kuş rahatlığıyla suya dalışını izledim. Suyu girdiği andan itibaren yarışı onun kazanacağı belliydi.

Marie'nin uzak köşede hoplayıp zıpladığını, onun kazanmasını istediğini, bütün kalbiyle ona inandığını gördüm. Graham birinciliği kazanınca kalktım, etrafta dolaştım, tribünlerin diğer tarafına geçip bir otomat aramak için spor salonuna doğru ilerledim.

Elli sent fakirleşmiş ve bir paket Doritos sahibi olarak geri döndüğümde kalabalığın ön taraflarında ailesiyle birlikte oturan Olive'i gördüm.

Geçen yaz bir gün, okul başlamadan hemen önce Olive'le ikimiz onların bodrumunda takılırken bana eşcinsel olabileceğini düşündüğünü söylemişti.

Emin değilim demişti. Kendini tam mânâsıyla hetero hissetmiyordu. Erkeklerden hoşlanıyordu ama kadınlardan da hoşlanıyor olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Bilen tek kişi olduğuma emindim. Ayrıca ailesinin şüphelenmeye başladığından da emindim. Ama beni ilgilendirmezdi. Benim tek işim onun arkadaşı olmaktı.

Ben de arkadaşlar ne yaparsa öyle şeyler yaptım, orada oturup onunla saatlerce müzik klipleri izledim, Olive gözlerini dikip onu izleyebilsin diye Natalie Imbruglia'nın "Torn" videosunun yayınlanmasını bekledim. Gerçi benim de en sevdiğim şarkı olduğundan ve saçlarımı Natalie Imbruglia'nunkiler gibi kestirmek istediğimden tam anlamıyla bir fedakârlık sayılmazdı.

Ayrıca Olive, Jack ve Rose'un seks sahnesini Leonardo DiCaprio'ya ilgi duyduğu için mi yoksa Kate Winslet'a ilgi duyduğu için mi sevdiğini anlayabilsin diye birkaç haftada bir *Titanik*'i tekrar izleme konusundaki hevesim de tam olarak fedakârlık sayılmazdı.

O gün havuzda görüş alanına girmemle birlikte, "Selam!" diye seslendi.

"Selam!" dedim ben de. Olive beyaz bir atletin üzerine düğmeleri iliklenmemiş açık mavi bir Oxford gömlek giymişti. Kömür karası uzun saçları dümdüz omuzlarına uzanıyordu. Adı Olive Berman olunca onun yarı Yahudi yarı Koreli olduğunu anlamamış olabilirsiniz ama o annesinin ailesinin Güney Kore'den gelmesinden de, bat mitzvah töreninin ihtişamından da eşit derecede gurur duyardı.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu bana.

"Marie beni sürükledi, sonra da ekti."

"Ah," dedi Olive başıyla onaylayarak. "Tam da Kitapçıların Kızlık hareket. Graham'ı izlemeye mi gelmiş?" Olive, Graham'ın

ismini söylerken yüzünü buruşturdu ve ben, onun da Graham'ı gülünç bulmasına sevindim.

"Evet," dedim. "Ama... Bir saniye, sen neden buradasın?"

Olive'in abisi geçen sene mezun olana kadar yüzme takımındaydı. Olive de denemiş ama kızlar takımına girememişti.

"Kuzenim Eli, Sudbury adına yarışıyor."

Olive'in annesi başını çevirip bana baktı. "Merhaba Emma. Otursana." Ben Olive'in yanına oturunca Bayan Berman da dikkatini tekrar havuza verdi.

Eli üçüncü oldu ve Bayan Berman refleks olarak ellerini hayal kırıklığıyla yumruk hâline getirdi ve ardından başını iki yana salladı. Dönüp Olive'le bana baktı.

"Ben Eli'ı teselli etmeye gidiyorum. Sonra da eve dönebiliriz, Olive," dedi.

Eve dönerken ben de onlara katılabilir miyim diye sormak istedim. Olive bizden beş dakikalık mesefede yaşıyordu. Benim evim onlarınkiyle otoyol çıkışının hemen arasında gibi bir şeydi. Ama insanlardan bir şeyler isteme konusunda sıkıntılarım vardı. Lafı dolandırmak daha kolayıma geliyordu.

"Ben de gidip Marie'ye bakayım," dedim. "Biz de gidebilir miyiz diye bir sorayım."

"Biz seni götürürüz," dedi Olive. "Değil mi, anne?"

"Elbette," dedi Bayan Berman ayağa kalkıp kalabalık tribünlerin arasından sıkışarak ilerlemeye çalışırken. "Eli'a hoşça kal demek ister misiniz? Yoksa arabada mı buluşalım?"

"Araba," dedi Olive. "Eli'a benden selam söyle ama."

Olive elini doğruca Doritos paketime daldırdı ve kendine birkaç cips aldı.

"Tamam," dedi annesi duyamayacak kadar uzaklaşınca. "Havuzun diğer tarafındaki kızı gördün mü? Hani şu kırmızı mayolu adamla konuşan?"

"Ha?"

"Atkuyruklu olan kız. Eli'ın takımından biriyle konuşuyor. Cidden onun dünyadaki en ateşli kız olabileceğini düşünüyo-

rum. Yani gelmiş geçmiş. Hani ezelden beri yaşamış tüm kızlar içinde."

Havuzda doğru bakarak atkuyruklu bir kız aradım. Bulamadım. "Nerede?" diye sordum.

"Tamam, şu an depar taşının orada duruyor," dedi Olive eliyle göstererek. "Tam orada. Jesse Lerner'in yanında."

"Kim?" dedim bir yandan da Olive'in depar taşının orayı işaret eden parmağını takip ederek. Ve gerçekten de atkuyruklu, güzel bir kız gördüm. Ama umursamadım.

Çünkü aynı anda kızın hemen yanındaki uzun, zayıf, kaslı çocuğu da görmüştüm.

Gözleri çukur, yüzü kemikli, dudakları dolgundu. Kısa, açık kahve saçları bonesini başından çekerek çıkardığı için yarı keçeleşmiş, yarı yatmıştı. Mayosundan bizim okula gittiğini anlayabiliyordum.

"Gördün mü?" diye sordu Olive.

"Evet," dedim. "Evet, güzelmiş. Peki kızın konuştuğu çocuk... Adı ne demiştin?"

"Kim?" diye sordu Olive. "Jesse Lerner mı?"

"Evet. Jesse Lerner kim?"

"Jesse Lerner'ı nasıl tanımazsın?"

Dönüp Olive'e baktım. "Ne bileyim. Tanımıyorum işte. Kim ki o?"

"Hughes'un bir alt sokağında yaşıyor."

Tekrar Jesse'ye döndüm, yerden bir yüzücü gözlüğünü alışını izledim. "Bizim dönemde mi?"

"Evet."

Olive bir şeyler anlatmaya devam etti ama ben çoktan onu sessize almıştım. Onu dinlemek yerine Jesse'nin takımın geri kalanıyla birlikte soyunma odasına dönüşünü izliyordum. Graham onun hemen yanındaydı, bir elini kısıcak bir an Jesse'nin omzuna koyduktan sonra ağır ilerleyen sırada onun önüne geçti. Gözlerimi Jesse'nin hareketlerinden, bir ayağını diğerinin önüne atarken sergilediği özgüvenden alamıyordum. Diğer yüzücüle-

rin hepsinden daha gençti –A takımında bir birinci sınıf– ama yine de daracık bir mayoyla herkesin karşısında dururken kendini evinde hissediyormuş gibi görünüyordu.

“Emma,” dedi Olive. “Öküz gibi bakıyorsun.”

Tam o sırada Jesse başını çok hafifçe çevirdi ve kısacık, nefes kesen bir an için bakışları dosdoğru bana döndü. İçgüdüsel olarak bakışlarımı kaçırdım.

“Ne dedin?” diye sordum Olive’e, sohbetin onunla ilgili kısmıyla ilgileniyormuşum gibi yapmaya çalışarak.

“Ona öküz gibi baktığını söyledim.”

“Hayır, bakmadım,” dedim.

O sırada Bayan Berman tribünlerin etrafından dolanarak yanımıza geldi. “Beni arabada bekleyeceksiniz sanıyordum,” dedi.

“Pardon!” dedi Olive hemen ayağa fırlayarak. “Hemen geliyoruz.”

“Affedersiniz, Bayan Berman,” dedim ben de ve ikisinin peşinden tribünlerin arkasına, oradan da kapıya doğru ilerledim.

Kapıdan çıkmadan önce Jesse’yi son bir kez görmek için duraksadım. Bir anlığına gülümsediğini gördüm. Kocaman ve aydınlık bir gülümsemeydi, dişlerini gösteren ve içten. Bütün yüzü aydınlanmıştı.

O gülüşün bana yöneltilmesinin, öyle bir gülüşün sebebi olabilmenin ne muhteşem bir his olabileceğini düşündüm ve Jesse Lerner’a karşı hissettiğim bu yeni hoşlanıtı aniden devasa, şişmiş bir balona dönüştü; öyle güçlüydü ki ona tutunsak ikimizi de gökyüzüne dek taşıyabilirdi.

O hafta neredeyse her gün okul koridorlarında Jesse'yi gördüm. Kim olduğunu öğrenmiştim ya, her yerdeydi sanki.

Ögle yemeğinde bu durumdan bahsettiğimde Olive, "Buna Baader-Meinhof fenomeni diyorlar," dedi. "Geçenlerde abim anlatmıştı. Bir şeyi hiç fark etmiyorsun ama sonra o şeyin ismini öğreniyorsun ve birden her yerde o şey oluyor." Olive bir an durup düşündü. "Oha. Az önce Baader-Meinhof fenomeni için Baader-Meinhof fenomeni yaşadım."

"Sen de her yerde Jesse'yi mi görüyorsun?" diye sordum, olayı tamamen kaçırarak. O günün sabahında İspanyolca dersi çıkışında Jesse'nin yanından geçmiştim. Carolyn Bean'in dolabının orada kızla konuşuyordu. Carolyn Bean, kız futbol takımının kaptanıydı. Sarı saçlarını her gün sportif bir saç bandıyla topuz yapardı. Dudaklarını bir kere bile parlatıcısız görmemişim. Jesse o tür kızlardan hoşlanıyorsa hiç şansım yoktu.

"Normalden fazla gördüğüm yok," dedi Olive. "Ama sürekli etrafta görüyorum. Cebire giriş dersinde aynı sınıftayız."

"Arkadaş mısınız?" diye sordum.

"Pek sayılmaz," dedi Olive. "Ama tatlı bir çocuk. Bence görünce selam vermelisin."

"Çılgınlık bu. Ona öylece selam veremem."

"Tabii ki verebilirsin."

Başımı iki yana sallayarak başka tarafa baktım. "Saçmalıyorsun."

"Asıl sen saçmalıyorsun. Sonuçta bizim dönemden bir çocuk işte. Keanu Reeves değil ya."

Kendi kendime, *Jesse Lerner'la bir konuşabilsem Keanu Reeves umurumda bile olmaz*, diye düşündüm.

"Gidip kendimi tanıtamam, bu delilik," dedim ve sonra tepsimi toplayıp çöp kutusuna doğru ilerledim. Olive de peşimden geldi.

“İyi,” dedi. “Ama acayip nazik bir insandır.”

“Şunu söyleyip durma!” dedim. “Durumu daha da kötüleştiriyor.”

“Onun kaba biri olduğunu söylememi mi istiyorsun?”

“Bilmiyorum!” dedim. “Ne söylemeni istediğimi bilmiyorum.”

“Biraz sinir bozucu oluyorsun,” dedi Olive şaşkınlıkla.

“Biliyorum, tamam mı?” dedim. “Of, sadece... işte. Sana bir paket kurabiye alacağım.”

O zamanlar yetmiş beş sentlik kurabiye paketi sinir bozucu olmaya bir son vermek için yeterliydi. Bankoya doğru ilerledik, elimi cebime attım ve bozukluklarımı saydım.

“Tam bir buçuk varmış,” dedim Olive’in peşinden sıranın en sonuna ilişirken. “İkimize de yeter.” Başımı kaldırdığımda Olive’in gözlerinin büyüdüğünü gördüm.

“Ne?”

Bakışlarıyla önümü işaret etti.

Jesse Lerner tam önümüzde duruyordu. Siyah bir kot ve Smashing Pumpkins tişörtü vardı üzerinde, ayağındaysa bir çift siyah Converse One Stars.

Ve Carolyn Bean’in elini tutuyordu.

Olive tepkimi ölçmeye çalışarak bana baktı. Ama ben dos-doğru önüne bakarak hiç etkilenmemiş birinin mükemmel bir taklidini yapıyordum.

Sonra Carolyn Bean’in Jesse’nin elini bırakışını, cebine uzanışını, bir nemlendirici çıkararak dudaklarına sürüşünü izledim.

Sanki elini tutması yeterince kötü değilmiş gibi bir de o eli bırakmaktan korkmuyordu.

O an kızıdan nefret ettim. O ahmak, futbol oynayan, saç bandı takan, Dr.-Pepper-aromalı-nemlendirici-süren kışından nefret ettim.

Jesse benim elimi tutmak istese onu asla ama asla bırakmazdım.

“Hadi gidelim buradan,” dedim Olive’e.

“Aynen,” dedi. “Otomatlardan falan bir şeyler alırsız.”

Bozulan moralim ve yanan yüreğimle arkamı dönüp müzik odasının yanındaki otomata doğru ilerledim.

İki Snickers alıp birini Olive'e uzattım. Ben kendiminkini sanki kalbimdeki boşluğu doldurabilecek tek şey oymuş gibi hızla yedim.

"Onu aştım," dedim. "Tamamen aptalca bir hoşlantıydı işte. Ama bitti. Aştım. Cidden."

"Tamam," dedi Olive alttan alta bana gülerek.

"Hayır, cidden," dedim. "Kesinlikle bitti."

"Tabii," dedi Olive bir yandan da kaşlarını birleştirip dudaklarını büzerken.

Sonra arkamdan bir ses geldiğini duydum.

"Emma?"

Döndüğümde müzik odasından Sam'in çıktığını gördüm.

"Ah, selam," dedim.

"Seninle aynı öğle yemeği molasında olduğumuzu bilmiyordum."

Başımınla onayladım. "Öyle."

Saçları biraz karışmıştı ve üzerinde "Bom Dia!" yazan yeşil bir tişört vardı.

"O zaman sanırım birlikte ilk vardiyamız olacak," dedi. "Yarın dükkânda yanı."

"Ha," dedim. "Aynen." Salı günü Marie bana sormadan Fiona Apple CD'mi almış beni annemlerin duyabileceği bir noktada ona "tam bir götsün" demeye zorlamıştı. Cezam da dükkânda bir cuma vardiyası olmuştu. Ailemde cezaya bırakma ya da ayrıcalıkları iptal etme gibi uygulamalar yerine daha çok çalışarak kefareтини ödemek vardı. Dükkânda ekstra vardiyalar annemle babamın hem ders verme hem de ücretsiz emekten yararlanma yoluydu. Beni cuma vardiyasına yazmaları, Olive'le de takılamayacağım anlamına geliyordu ve onlar da sinemada bir randevu gecesi yapabiliirdi.

"Yarın mı?" dedi Olive. "Yarın okuldan sonra bizde takılacağız sanıyordum."

---

* (Por.) Günaydın -çn

“Üzgünüm,” dedim. “Unutmuşum. Çalışmam gerek.”

Zil çaldı ve dünya coğrafyası dersime yollanmam gerektiğini hatırlattı.

“Aa,” dedi Olive. “Gitmem gerek. Kitabımı dolapta bırakmışım.”

Olive beni beklemedi, teklif bile etmedi. Herhangi bir şeye zamanında yetişmesine hiçbir şey mâni olamazdı.

Kıpırdamaya pek de niyeti yokmuş gibi duran Sam’e, “Ben de gitsem iyi olacak,” dedim. “Coğrafyadan sınavımız var.”

“Ha, tamam, ben seni tutmayayım,” dedi Sam. “Sadece seni arabayla bırakmamı ister misin diye soracaktım. Yarın. Okuldan sonra dükkâna.”

Şaşkın bir ifadeyle ona baktım. Yani beni şaşırtan söylediği şey değildi tabii. Beni okuldan işe götürecek bir arabaya binmenin basit fiziğini anlıyordum. Ama onun bunu teklif etmesi, hatta teklif etmeyi aklından geçirmesi şaşırtmıştı beni.

“Ehliyetimi yeni aldım ve abimin Camry’si bana kaldı,” dedi. Lisede herkese birilerinden Camry’ler ya da Corolla’lar kalıyordu sanki. “O yüzden düşündüm ki...” Gözlerimin içine baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. “Yani otobüse binmek zorunda değilsin işte.”

Fazlasıyla düşünceliydi ve beni daha doğru dürüst tanııyordu bile.

“Tabii,” dedim, “harika olur.”

“Okuldan sonra otoparkta buluşalım mı o zaman?” diye sordu.

“Şahane olur. Teşekkürler. Gerçekten çok incesin.”

“Sorun değil,” dedi. “Yarın görüşürüz.”

Sınıfa gitmek için koridorun sonundaki çift kanatlı kapıya doğru yürürken birden belki de canım kiminle istiyorsa onunla arkadaş olmanın, Marie’nin sevdiği her şeyi reddetmek için bu kadar çaba harcamamanın zamanı gelmiştir diye düşündüm.

Belki de kendim olmanın zamanı gelmişti.

Ertesi gün okula giderken kırmızı, örme bir kazak ve ailemin dükkânda kesinlikle kot giymemem yönündeki ricası nedeniyle düz kesim dokuma pantolon giydim. Son zilin çalmasından on dakika sonra okulun otoparkında arabasının kaportasına yaslanmış beni bekleyen Sam'i gördüm.

"Selam," dedi ben yaklaşırken.

"Selam." Arabanın benim bineceğim tarafına geçip kapıyı açtı. Daha önce babam dışında kimse bana araba kapısı açmamıştı ki babam da zaten genellikle şakasına yapardı.

"Ah," dedim sırt çantamı çıkarıp ön koltuğa bırakırken. "Teşekkürler."

Sam bir an için şaşırmış göründü, sanki ona ne için teşekkür ettiğimi anlayamamış gibiydi. "Kapı için mi? Rica ederim."

Oturdum ve Sam kendi tarafına ilerlerken yolcu koltuğuna gömüldüm. Arabaya binince bana gergince gülümsedi ve kontağı çalıştırdı. Derken hoparlörlerden birden caz müzik yayılmaya başladı.

"Affedersin," dedi. "Bazen sabahları kendimi psikolojik olarak hazırlamam gerekiyor gerçekten."

Güldüm. "Hiç dert değil."

Müziğin sesini kısıtı ama kapamadı ve ben de arabanın içini usulca dolduran ezgileri dinledim. Sam arabayı geri vitese taktı, bedenini bana doğru çevirip kolunu koltuğumun arkasına attı ve ardından park yerinden geri geri çıktı.

Arabası darmadağınaktı. Ayaklarımın dibinde kâğıtlar, sakız çöpleri ve ön panelin üzerinde de gitar penaları vardı. Arka koltuğa bakınca bir gitar, bir armonika ve iki siyah enstrüman kılıfı gördüm.

Tekrar ön tarafa döndüm. "Kim bu?" dedim teybi işaret ederek.

Sam solundan akıp giden araçları kolluyor, yola dönmek için bir fırsat bekliyordu.

"Mingus," dedi bana bakmadan.

Küçük bir boşluk, trafiğe karışmak için bir fırsat oluştu. Sam biraz ilerledi ve ardından hızla dönerek arabaların arasına zara-fetle karıştı. Az önceki dikkatinden sıyrıldı ve tekrar bana döndü.

"Charles Mingus," diye açıkladı. "Caz sever misin?"

"Pek dinlemem," dedim. "O yüzden bilmiyorum."

"Tamam o zaman," dedi sesi açarken. "Dinleriz, sen de anlarsın."

Varım der gibi başımı sallayıp gülümsedim. Tek sorun, üç saniye içinde Charles Mingus'un benlik olmadığını anlamış olmamdı ve ondan kapamasını kibarca nasıl isteyeceğimi bilemiyorum. O yüzden de istemedim.

Kapıdan girdiğimizde babam kasadaydı. Beni görünce yüzü aydınlandı.

"Merhaba tatlım," dedi bana odaklanarak. Sonra kısa bir an için Sam'e döndü. "Selam Sam!"

"Merhaba baba," diye karşılık verdim. Babamın bana okuldan insanların karşısında "tatlım" demesinden hoşlanmamıştım. Ama bu konuda yakınmak durumu daha da kötüleştirecekti, ben de boş verdim.

Sam doğruca dükkânın arka tarafına gitti. "Ben hemen bir tuvalete gidiyorum, sonra dönüp sizi rahatlatacağım, Bay Blair."

Babam ona başparmağını kaldırarak karşılık verdi, ardından bana döndü. "Anlat bakalım, günün nasıl geçti?" dedi ben çantamı kasanın altına bırakırken. "En başından başla."

Etrafa bakındığımda dükkândaki tek müşterinin askeri bir biyografi okuyan ihtiyar bir adam olduğunu gördüm. Dikkatle incelemiş gibi davranıyordu ama derin düşüncelere dalmış görünüyordu. Bir yanım parmağının ucunu yalayarak sayfayı çevirmesini ya da en sevdiği bölümün sayfasını tepeden kıvrmasını bekledi.

“Senin annemi randevuya çıkarman gerekmiyor mu?” diye sordum.

“Kaç yaşında sanıyorsun sen beni?” diye sordu saatine bakarak. “Daha dört bile olmadı. Anneni indirimli yemeğe götüreceğimi mi sanıyorsun?”

“Ne bileyim,” dedim omuz silkerek. “Birlikte film izleyebilmek için bugün beni çalıştıran sizsiniz.”

“Bugün seni çalıştırıyoruz çünkü ablana kabalık ettin,” dedi. Düz bir tonlamayla söylemişti bunu, sesinde hiçbir suçlama yoktu. Annemle babam gerçekten de kin tutmazdı. Cezaları ve hayal kırıklıkları formalite icabıydı. Hani sanki onlardan önce birileri tarafından belirlenmiş kuralları uygular gibiydiler. *Sen şunu yaptın, o yüzden biz de bunu yapmalıyız. Hadi hepimiz üzerimize düşeni yapalım da bitsin gitsin şu mevzu.*

Bu durum birkaç sene sonra, gecenin bir yarısı onları arayıp da beni karakoldan almalarını isteyince değişti. Aniden küçük, eğlenceli bir sınav olmaktan çıktı. Bir anda onları gerçekten hayal kırıklığına uğratmıştım. Ama o zamanlar risk düşüktü ve disiplin âdeta bir oyundu.

“Marie’yle pek iyi anlaşılamadığınızın farkındayım,” dedi babam kasanın yanında duran bir ayraç yığını düzeltirken. Kitabevi ilk açıldığında, altmışlarda falan işte, dükkânın kurucusu büyük amcam üzerinde bir dünya ve onun etrafında dönen bir uçak çizimi bulunan bu aşırı banal ayraçlardan sipariş etmişti. Üzerlerinde “Bir Kitap Okuyarak Dünyayı Gezin” yazıyordu. Babam onları çok sevdiğinden değiştirmeyi reddediyordu. Ay-nılarını tekrar tekrar bastırıp duruyordu.

Ne zaman onlardan birini alsam tam da o kitabeviyle ilgili canımı sıkan şeyi müthiş iyi temsil etmesine şaşıırıyordum.

Ben dünyayı gerçekten *seyahat ederek* gezecektim.

“Ama günün birinde, sandığından da yakın bir tarihte, ikiniz birbirinize ne kadar ihtiyacınız olduğunu idrak edeceksiniz,” diye devam etti babam.

Yetişkinler ergenlere “günün birinde” ya da “er ya da geç”

gerçekleşecek bir dünya şeyi söylemeye bayılıyordu. "Sen farkına bile varmadan" olacak şeylerden bahsetmeyi seviyorlar ve zamanın nasıl da hızlı "uçup gittiğini" söylemek için yanıp tutuşuyorlardı.

Sonradan annemle babamın bu konuda bana söyledikleri neredeyse her şeyin doğru olduğunu anlayacaktım. Üniversite yılları gerçekten de hızla "uçup gitmişti". Keanu Reeves konusundaki kararımı "er ya da geç" değiştirmiştim. "Farkına bile varmadan" otuzuma merdiven dayamıştım. Ve tıpkı babamın o akşamüzeri söylediği gibi "günün birinde" ablama çok ama çok ihtiyaç duyacaktım.

Ama o gün babamın sözlerine, tam da o an ülkenin her yerindeki ergenlerin ailelerinin söylediği herhangi bir şeye omuz silkmesi gibi omuz silktim.

"Marie ve ben arkadaş olmayacağız. Asla. Keşke siz de bunu kabullenseniz."

Babam başını ağır ağır sallayarak beni dinledi ve sonra bakışlarını çevirip başka bir ayraç yığınına düzeltmeye odaklandı. Ardından tekrar bana döndü. "Seni gayet açık ve net anlıyorum," dedi ki bir konuda daha fazla konuşmak istemediğinde hep bunu söylerdi.

Sam arka taraftan çıkıp geldi ve kasada bize katıldı. Kitap okuyan müşteri elinde kitapla yanımıza gelip kitabı onun için ayırmamızı istedi. Şüphesiz ertesi gün tekrar gelip sanki kendi kitabıymış gibi aynı nüshayı okumaya devam edecekti. Babam bunu yapmaktan keyif almış gibi davrandı. Yabancılar çok cana yakın davranırdı.

Adam gittikten hemen sonra dükkânın arkasından annem çıkıp geldi. Ne yazık ki babam onu görmedi.

"Annene gitme vaktinin geldiğini söyleyeyim," dedi. Onu durdurmaya çalıştım ama başını hafifçe çevirip bağırmasına başladı. "Ashley, Emma'yla Sam geldi!"

"Tanrım, Colin," dedi annem bir elini kulağına götürerek. "Dibindeyim."

"Ah, pardon." Babam bir hata yaptığını göstermek için yüzünü buruşturdu ve ardından usulca annemin kulağına dokundu. Annemle babamın muhtemelen hâlâ seks yaptığını düşündüren işte buna benzer hareketler, aralarındaki küçük yakınlaşmalardı. Bu düşünceyle hem irkildim hem de biraz tatmin oldum.

Olive'in anne babası hep boşanmanın eşiğindeymiş gibi görünürdü. Marie'nin arkadaşı Debbie, birkaç sene önce annesiyle babası ayrılıkları konusunda uzlaşmaya çalışırken iki ay boyunca resmen bizim evde yaşamıştı. Yani birbirini hâlâ seven bir annemle babam olduğu için şanslı olduğumu anlayacak kadar zekiydim.

"Pekâlâ, madem ikiniz de buradasınız, biz çıkıyoruz," dedi annem eşyalarını almak için arka tarafa doğru ilerlerken.

"Randevunuza daha geç saatte çıkacağınızı sanıyordum," dedim babama.

"Evet ama madem kızımız burada işleri hallediyor, neden kalalım ki?" dedi. "Acele edersek erkenden eve varıp disko şekerlemesi yapabiliriz."

"Disko şekerlemesi nedir?" diye sordu Sam.

"Sakın, Sam; tuzak bu," dedim.

Sam güldü. İnsanları hiçbir zaman tam mânâsıyla güldürmezdim ben. Olive gibi komik biri değildim. Ama Sam'in yanındayken birden sanki olabilirmişim gibi geldi.

"Disko şekerlemesi, sevgili Samuel, partilemek için dışarı çıkmadan önce yaptığın şekerlemedir. Yani işte yetmişlerde falan..."

Daha baştan sıkılarak oradan uzaklaştım ve camın önündeki çoksatanlar masasını yeniden düzenlemeye başladım. Marie oraya çaktırmadan en sevdiği kitapları sıkıştırmayı sever, en sevdiği yazarları desteklerdi. Benim ilgilendiğim tek şeyse yığınların düzgün görünmesiydi. Düzensiz köşelerden hoşlanmazdım.

Başımı ancak Sam babamın Boston'da bir disko yarışmasını kazanmakla ilgili hikâyesine gülerek, "Üzgünüm ama bu o kadar da iyi bir hikâye değil," diye cevap verdiğinde kaldırdım.

Kafam birden dikildi ve doğruca Sam'e baktım, etkilenmiştim.

Babam güldü ve başını iki yana salladı. "Ben senin yaşındayken bir yetişkin kötü bir hikâye anlattığında ne yapardım, biliyor musun?"

"İleride anlatıp bizi de sıkmak için ezberler miydin?" diye araya girdim.

Sam yine güldü. Babam kırılmış gibi davranmak istese de içten bir kıkırdama koyverdi. "Boş versenize. Ben dışarıda eğlenirken siz ikiniz burada kalıp çalışabilirsiniz."

Sam'le birbirimize baktık.

"Aha! Şimdi kim gülüyormuş bakalım?" dedi babam.

Annem eşyalarıyla birlikte geri geldi ve birkaç dakika içinde çıktılar, kapıdan arabalarına ilerleyerek disko şekerlemesi yapmak için yola çıktılar. Bir an için dükkânı Sam'le bana bırakmaları karşısında afalladım. On yedi yaşından küçük iki çocuk bütün akşam sorumluluğu mu üstlenecekti? Birden kendimi daha olgun hissettim. Sanki tamamen yetişkin sorumlulukları verilebilecek kadar güvenilirmişim gibi.

Tam o sırada müdür yardımcısı Margaret kapıyı açıp içeri girdi ve annemlerin bizi denetlemesi için onu çağırdığını anladım.

"Ben arka tarafta önümüzdeki haftanın programını yapacağım," dedi Margaret içeri girer girmez. "Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin."

Kasanın yanında durmuş, dirseklerini bankoya dayamış olan Sam'e baktım.

Biyografi bölümüne gittim ve orayı da düzeltmeye başladım. Dükkâna ölüm sessizliği hâkimdi. Ön tarafta iki ve arka tarafta bir kişi olması aptalca geliyordu. Ama biliyordum ki ben cezalı olduğum için buradayım, Sam de annemle babam ona ekstra mesai vermek istediği için.

İçeri kimse girmezse yere oturup Fodor'un seyahat kitaplarını karıştırmaya karar verdim.

"Ee, Charles Mingus'u nasıl buldun?" diye sordu Sam. Onun

kasanın etrafındaki bölgeden ayrıldığını ve biraz ötedeki reyonu boşaltıp dergileri yeniden düzenlediğini görünce şaşırdım.

"Ha," dedim. "Şey... Gayet hoş."

Sam güldü. "Yalancısın," dedi. "Nefret ettin."

Dönüp ona baktım, gerçeği utanarak kabullendim. "Üzgünüm," dedim. "Aynen öyle. Nefret ettim."

Sam başını iki yana salladı. "Hiç sorun değil. Artık biliyorsun."

"Evet, birileri bana caz sevip sevmediğimi sorarsa hayır diyebilirim."

"Yani aslında cazı hâlâ sevebilirsin," dedi Sam. "Sırf Mingus'u sevmedin diye..." Yüzümdeki ifadeyi görünce cümlesini tamamlamadı. "Şimdiden cazın üzerini tamamen çizmeye kararlısın, öyle mi?"

"Belki?" dedim utançla. "Cazın pek bana göre olduğunu sanmıyorum."

Sanki kalbinden bıçaklamışım gibi elini göğsüne götürdü.

"Hadi ama," dedim. "Eminim sen de benim sevdiğim bir sürü şeyden nefret ediyorsundur."

"Gönder gelsin," dedi.

"*Romeo+Juliet*," dedim özgüvenle. Okuldaki kızlar ve oğlanlar arasındaki belirgin ayırıcı çizgi olduğu kanıtlanmıştı.

Sam yine önündeki dergilere dönmüştü. "Tiyatrosu mu?" diye sordu.

"Filmi!" diye düzelttim onu.

Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Leonardo DiCaprio'nun oynadığı *Romeo+Juliet* filmini izlemedin mi?" *Romeo ve Juliet*'in başka versiyonları da olduğunun farkındaydım ama o zamanlar Leo'dan başka Romeo, Claire Danes'ten başka Juliet yoktu.

"Yeni filmlerin çoğunu izlemem aslında," dedi Sam.

İçeri bir anne ile oğlu girdi ve dosdoğru arka taraftaki çocuk bölümüne ilerlediler. "Elinizde *Kadife Tavşan* var mı?" diye sordu anne.

Sam başıyla onayladı ve kadınla birlikte dükkânın en ucundaki yığınlara doğru yürüdü.

Ben de kasaya doğru ilerledim. Geri döndüklerinde yeşil naylon poşet ve “Bir Kitap Okuyarak Dünyayı Gezin” ayracıyla onları karşılamaya hazırdım. Kadın kapıdan çıkar çıkmaz Sam’e döndüm. Yapacak bir şeyi olmadığından yan tarafta durmuş, bir masaya yaslanmıştı.

“Neleri seversin peki?” diye sordum. “Yani filmlere pek meraklı değilsin madem.”

Sam bir süre düşündü. “Çok ders çalışmam gerekiyor,” dedi. “Onun dışında da buradaki işim ve bando, orkestra ve caz grubu çalışmaları var... Çok vaktim olmuyor.”

Ona baktım. Marie’nin onu tatlı bulup bulmadığını giderek daha az, benim onu tatlı bulduğumuysa daha çok düşünmeye başlamıştım.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedim önümdeki yığınlardan uzaklaşıp ona doğru ilerlerken.

“Sohbetler genel olarak böyle yürür zaten, yani sor gitsin,” dedi gülümseyerek.

Güldüm. “Neden burada çalışıyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani madem bu kadar meşgulsün, neden bir kitabevinde çalışarak bu kadar zaman harcıyorsun?”

“Ha,” dedi Sam üzerinde düşünerek. “Yani, kendi araba sigortamı almam gerekiyor ve bir de cep telefonu almak istiyorum. Bizimkiler parasını kendim ödediğim sürece almama izin verdiler.”

O kısmı anlıyordum. Yaz döneminde cankurtaranlık yapan ve bir şekilde onları bütün yıl idare edecek parayı kazanan çocuklar hariç neredeyse herkesin okuldan sonra gittiği bir iş vardı.

“Peki ama neden *burası*? Yolun aşağısındaki CD’cide de çalışabilirsin. Ya da ne bileyim Anacadde’deki müzik mağazasında.”

Sam yine düşündü. “Bilmem. Oralara da başvurmayı düşün-

düm. Ama ben... sanırım sadece müzikle alakalı olmayan bir işte çalışmak istedim," dedi.

"Nasıl yani?"

"Şöyle ki ben altı enstrüman çalışıyorum. Alıştırılmalarımda konusunda katı olmak zorundayım. Her gün en az bir saat piyano çalışıyorum. O yüzden de ne bileyim, bir şeyin de minör akorlar, tempo falan gibi şeylerle alakası olmaması iyi geliyor..." Bir anlığına kendi dünyasında kaybolur gibi oldu, sonra yeniden yüze çıktı. "Sadece bazen tamamen farklı bir şey yapmaya ihtiyaç duyuyorum."

Onun yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Bir şeye onunla arana mesafe koymaya ihtiyaç duyacak kadar tutkuyla bağlı olmanın. Benim belirli bir tutkum yoktu. Tek bildiğim, ailemin tutkusunu paylaşmadığımdı. Kitaplara düşkün değildim.

"Hangi enstrümanlar?" diye sordum.

"Hı?"

"Hangi altı enstrümanı çalışıyorsun?"

"Ha," dedi.

Tam o sırada okuldan üçlü bir kız grubu içeri geldi. İsimlerini bilmiyordum ama koridorlarda görüyordum onları. Son sınıf olduklarından emindim. Kendi aralarında gülüşüp şakalaşüyor, Sam'i de beni de takmıyorlardı. En uzunları yeni çıkan romanlar rafına yönelirken diğer ikisi kelepir kitaplar bölümünde dolaşarak kitaplarla dalga geçiyordu.

"Piyano," dedi Sam. "İlk enstrümanım oydu. İkinci sınıfta başladım. Sonra, bir bakalım..." Başparmağını kaldırarak saymaya başladı ve her enstrümanda bir parmak daha havaya kalktı. "Gitar –elektronik ve akustik ama onları bir sayacağım yine de– sonra bas da var –elektronik ve akustik ama aslında tamamen farklı olsalar da onlar da bir sayılır bence."

"Yani aslında şu âna kadar beş ama sen aslında üç olduğunu söylüyorsun."

Sam güldü. "Doğru. Sonra biraz davul var. En zayıf olduğum o. Öylesine takılıyorum ama giderek daha iyi oluyorum. Sonra bir de trompet ve trombon var. Geçenlerde sırf ne kadar hızlı öğrenirim acaba diye bir de armonika aldım. Şimdilik iyi gidiyor."

"Yani yedi," dedim.

"Evet ama armonika da sayılmaz, en azından henüz."

O an keşke bizimkiler de ikinci sınıfta benim için bir enstrüman seçseymiş diye düşündüm. Artık çok geçmiş gibi geliyordu. İnsanın kendine bir şeyler için artık çok geç olduğunu söylemesi bu kadar kolaydı işte. On dört yaşında yapmaya başlamıştım bunu.

"Dil gibi bir şey mi?" diye sordum Sam'e. "Olive İngilizce ve Korece konuşarak büyümüş, şimdi diğer dilleri de kapmasının kolay olduğunu söylüyor."

Sam bir süre düşündü. "Evet, kesinlikle. Ben de çocukken biraz Portekizce konuşurdum. Şimdi İspanyolca dersinde bazı kelimeleri anlayabiliyorum. Gitar çalmayı bilip de sonra bas öğrenmekle ayrı şey. Kesinlikle örtüşen yanları var."

"Neden Portekizce konuşuyordun ki?" diye sordum ona. "Yani annenle baban Portekizli falan mı?"

"Annem ikinci nesil Brezilyalı," dedi. "Ama hiç öyle akıcı falan konuşamadım. Sadece alakasız birkaç kelime."

Uzun kız kasaya doğru ilerleyince ben de elimdeki kitabı bırakıp bankoda onu karşıladım.

Bir Danielle Steel romanı alıyordu. Ben kitabı kasaya okuturken, "Annem için. Doğum günü de," dedi kız, sanki onu yargıyormuşum gibi. Yargılamıyordum. Hiçbir zaman yargılamazdım. Diğer herkesin beni yargılayacağından fazlasıyla endişe duyuyordum.

"Eminim sevecektir," dedim. Ona tutarı söyledim, kız da bir kredi kartı çıkarıp bana uzattı.

Lindsay Bean.

İsmi görür görmez benzerlik birden netleşti. Carolyn'ın daha büyük, daha uzun bir versiyonu gibiydi. Kitabı poşete koydum

ve kıza uzattım. İleriden bize bakan Sam hatırlatmada bulunmak için ayrıçları işaret etti. "Ah, bir dakika," dedim. "Ayraca ihtiyacın olacak." Bir ayrıç alıp poşetine bıraktım.

"Teşekkürler," dedi Lindsay. Acaba Carolyn'le geçinebiliyor mu diye düşündüm, Bean kardeşler nasıldır diye merak ettim. Belki de onlar birbirlerini seviyordu, birlikte olmaktan, takılmaktan hoşlanıyorlardı. Belki de Lindsay, kot almak için Carolyn'i alışveriş merkezine götürdüğünde mağazada bırakıp gitmiyordu.

Sırf dün bir paket kurabiye için sıra beklerken onu Jesse Lerner'in elini tutarken gördüm diye Carolyn'in hayatının benimkinden iyi olduğunu düşünmenin aptalca olduğunu biliyordum. Ama aynı zamanda, bir paket kurabiye için girilen bir sırada Jesse'nin elini *tuttuğu* için hayatının benimkinden iyi *olduğunu* biliyordum da.

Güneş batmaya başlamıştı. Arabalar farlarını yakmıştı. Akşam saatlerinde genellikle SUVlerin kısa farları dükkânın ön tarafında parlayacak kadar yüksekte olurdu.

Lindsay ve arkadaşları dışarı çıkarken de tam olarak bu oldu. Şampanya rengi devasa bir SUV yanaşıp dükkânın önüne park etti, farları tam üzerime odaklandı. Sürücü motoru durdurunca kim olduğunu gördüm.

Jesse Lerner arabanın yolcu koltuğunda oturuyordu. Direksiyondaki de büyük ihtimalle babasıydı.

Arka kapı açıldı ve Carolyn Bean araçtan atladı.

Jesse de kendi tarafından inip Carolyn'e sarılarak veda etti. Sonra Carolyn diğer iki kızla birlikte ablasının arabasına bindi.

Jesse yeniden babasının arabasına binerken kısacık bir an dükkânın içine baktı. Beni gördü mü bilmiyordum. Gerçekten, benim gibi *baktığından* bile emin değildim.

Ama ben gözlerimi ondan alamıyordum. Carolyn ve Lindsay'nin arabası hareketlenirken, hatta Jesse'nin babası farları tekrar yakıp park alanından çıkarken bakışlarım Jesse'nin silüetini takip etti.

Yaptığım işe geri döndüğümde içimde bir şeyler sızlıyordu. Sanki Jesse Lerner'ın benim olması gerekiyormuş da bütün bu adaletsizliğin kalbine bakmaya zorlanıyormuşum gibi.

Elim ayraç yığınınu çarparak hepsinin dağılmasına neden oldu. Hepsini kendim toplayıp düzenledim.

"Düşünüyordum da," dedi Sam.

"Evet?"

"Belki sen de istersen, ne bileyim, bir ara birlikte sinemaya gideriz."

Döndüm ve şaşkınlıkla ona baktım.

O an beni bunaltan çok fazla şey vardı. Carolyn'le birlikte olan Jesse, gözlerime vuran farlar ve birilerinin galiba gerçekten, *bana çıkma teklif ediyor olması.*

"Elbette," demeliydim. Ya da "Kesinlikle." Ama bunun yerine, "Ha, şey..." dedim.

Sonra hiçbir şey çıkmadı.

"Sorun yok," dedi Sam, belli ki bu tuhaf havayı bir an önce dağıtmak için. "Anlıyorum."

Böylece Sam Kemper'ı doğruca arkadaşlar kategorisine göndermiş oldum.

İki buçuk yıl sonra Sam mezun oluyordu.

İlk senemin büyük bir kısmını Sam'in bana tekrar çıkma teklif etmesi için uğraşarak geçirmiştım. Cumartesi akşamı yapacak bir şeyim olmadığıyla ilgili takılır ve alttan alta dükkân dışında takılmamız gerektiğini ima ederdim ama hiç anlamıyordu ve ben de ona çıkma teklif edemeyecek kadar korkaktım. O yüzden de akışına bırakmıştım.

O zamandan beri de Sam'le yakın arkadaş olmuştuk.

Bu yüzden de Sam o bayıltıcı sıcakta kepi ve cübbesiyle dikilirken annemle ve babamla birlikte ben de onu desteklemeye gitmişim.

Marie New Hampshire Üniversitesi'nden yaz için eve dönmemişti henüz. Edebiyat okuyor, ders dışı zamanını da edebi dergilere kısa hikâyeler göndererek değerlendiriyordu. Henüz hiçbirinde yer almamıştı ama herkes yakında bir yerlerde yayınlanacağından emindi. Graham da onunla birlikte NHÜ'ye gitmişti ama Marie iki ay içinde ondan ayrılmıştı. Şimdilerde ailesi sporcu ürünleri satan bir mağaza zincirinin sahibi olan Mike adında biriyle çıkıyordu. Marie evlenirlerse işleri birleştirecekleri konusunda espri yapardı sık sık. "Kaptın mı? Kitaplar ve sporcu ürünleri aynı mağazada satılacak," diye açıklardı.

Olive'e de dediğim gibi, Marie'nin bana öğle yemeğimi kusturmak için söyleyebileceği şeylerin bir sınırı yoktu. Ama etrafında başka kimse kusmak istiyormuş gibi görünmüyordu ve annemler yazın onu müdür yardımcılığına terfi ettirecekti.

Margaret geçenlerde istifa etmişti ve Marie de bu iş için lobi yapmıştı. Annemin bu işi ona verme konusunda sessiz kalmasına şaşırmıştım. "Buraya dönüp bütün bu sorumluluğu üstlenmeden önce," demişti, "üniversitede biraz eğlenmeli."

Ama babam bu konuda o kadar heyecanlıydı ki ben bile yu-

muşamıştım. Hiçbirimizde isim kartı olmamasına rağmen babam ona müdür yardımcısı kartı bile yaptırmıştı. Ve anneme bu yazı iki kızıyla birlikte dükkânda geçireceği için ne kadar da mutlu olduğunu söylemişti.

Yüzündeki o tebessüm ve gözlerindeki ısıltı, Marie'ye karşı daha nazik davranmak için kendime bir söz vermeme yol açmıştı. Ama Marie henüz eve dönmemişti ve ben de verdiğim sözü tutabileceğim konusunda şimdiden şüpheye düşmüştüm.

Dükkânda geçecek bir yazı dört gözle beklediğim söylenemezdi. Sam bir ay önce ayrılacağını bildirmiş ve son çalışma günü de gelip geçmişti. Şehirde kalmayacaktı, birkaç hafta içinde Boston'daki bir müzik terapi ofisinde staj yapmak için ayrılıyordu. Sonra da sonbahar döneminde Berklee Müzik Akademisi'ne başlayacaktı.

İlk tercihi orasıydı ve kabul edildiğinde tebrik etmek için ona sarıldım. Sonra da hızla şehirden çok da uzaklaşmadığı konusunda takılmaya başladım. Ama tamamen şaka değildi. Gerçekten de ilk tercihinin neden ülkenin zaten bütün ömrünü geçirdiği bir bölgesinde kalmak olduğunu anlayamıyordum. Ben gözlerimi Los Angeles Üniversitesi'ne dikmişim. Postayla bir broşür gelmişti ve sürekli güneşli bir yerde okula gitme fikrini sevmiştim.

O gün dönüştürülmüş futbol sahasında Sam'in adı okunurken annemlerle arka verandayı yeniden boyayıp boyamama konusunda fikir ayrılığı içindeydik. Dikkatini çekmek için dirseğimle babamı dürtmek zorunda kaldım.

"Millet," dedim. "Sam çıkıyor."

"Samuel Marcos Kemper," diye seslendi müdür.

Üçümüz de ayağa kalkarak kalabalığın diğer tarafındaki ailesiyle birlikte Sam için tezahürat ettik.

Sam oturduğunda bir an için onunla göz göze geldim ve yüzünde beliren tebessümü izledim.

Dört saat sonra, Olive'le birlikte Billy Yen'in evinin mutfağında buz gibi çelik bir fıçdan kırmızı Solo bardaklarımıza dandik bira dolduruyorduk.

Neredeyse on yedi yaşındaydım, iki oğlanla öpüşmüş ve dört hafta boyunca Robby Timmer'la çıkmıştım, ki bu süre içinde uslu bir üçüncü aşamaya izin vermiştim. Doğru an geldiğinde bekâretimi vermeye niyetli olduğumu söyleyebilirdim ve o ânın bir an önce gelmesini umuyordum.

Olive kendi adına ailesine biseksüel olduğunu açıklamış ve sonra da Matt Jennings'le çıkmaya başlayarak kafalarını iyice karıştırmıştı. Olive ailesine biseksüelliğin eşcinsellikle aynı şey olmadığını, *biseksüellik* olduğunu sabırla açıklamıştı. Tam anlamış gibi görünürlerken Olive'in Matt'ten ayrılarak CVS'deki okul sonrası işinden bir kızla çıkmaya başlaması yine kafalarını karıştırmıştı. Eşcinselliği ve heteroseksüelliği anlıyorlardı ama Olive'i anlamıyorlardı.

"Şurada kim var gördün mü?" diye sordu Olive. Birasından bir yudum aldı ve yüzünü ekşitti. "Bunun tadı resmen sulandırılmış gibi," dedi.

"Kim?" diye sordum. Ben de biramdan bir yudum aldım ve Olive'in haklı olduğunu gördüm. Sulandırılmış gibi bir tadı vardı. Ama ben sulu birayı sevmiştim. Daha az bira tadıyordu.

"J-E-S-S-E," dedi Olive.

"Burada mı?" diye sordum.

Olive başıyla onayladı. "Daha önce havuzun oralarda gördüm."

Partiyi duyduğumuzda Olive de ben de bir havuz olduğunu ve insanların bikinilerle ve yüzme şortlarıyla ortalıkta dolanıp birbirlerini havuza atacıklarını, deve güreşi oynayacaklarını bilmiyorduk. Ama bilsek bile yine de gelirdik ve yine de mayolarımızı giymemiş olurduk.

Kendi içkimden bir yudum aldım ve sonra hepsini lıkır lıkır içmeye karar verdim. Ardından bardağımı tekrar doldurdum.

“Peki, tamam,” dedim. “O zaman biraz dolaşıp onu görebilecek miyiz bakalım.”

Jesse ve Carolyn o yıl, bahar tatili civarında ayrılmışlardı. Jesse’nin beni fark edebileceğini düşünmek çok da çılgınca değildi yani.

Ama öyleydi işte. Kesinlikle saçmaydı.

Artık yüzme takımının kaptanıydı, yenilgisiz geçen üç sezon boyunca lisemize önderlik etmişti. Yerel gazetede onunla ilgili, “Yüzme dehası Jesse Lerner 500 metre Serbest Stilde Eyalet Rekoru Kırdı” başlıklı bir yazı çıkmıştı. Yani beni aşardı.

Olive’le bardaklarımızı alıp tekrar dışarı çıktık, bahçede ve havuzun etrafında süregiden kaosa katıldık. Kızılağaçtan verandanın üzerinde karanfilli sigaralar tütürerek kahkahalar atan kızlar vardı, hepsi püsküllü birer üst ve düşük bel kotlar giymişti. Ben olsam aynı şeyleri giymekten utanırdım.

Üzerime siyah bir üst ve göbek deliğimin birkaç santim aşağısına kadar inen İspanyol paça bir pantolon giymiştim. Üstümle pantolon arasında bir boşluk vardı, belim ortadaydı. Olive de düz kesim kamuflaj desenli bir pantolonla V yaka pembe bir tişört giymişti ve onun da karnı açıktaydı. Şimdi dönüp o zamanki fotoğraflarımıza bakıyorum da bizi ne ele geçirmişti de evden göbek deliklerimiz ortada çıkmıştık acaba?

“Harika görünüyorsun bu arada,” dedi Olive. “Şimdiye kadar ki en seksi döneminde olabilirsin.”

“Sağ ol,” dedim. Uzun, sarı-kahve saçlarımı ortadan ayırıp arkada serbest bırakmamdan bahsettiğini anlamıştım. Ama bir yandan da bedenimin olgunlaşma biçiminden bahsediyor olabilir mi diye de düşündüm. Popom konusunda daha özgüvenli, memelerim konusunda daha az utangaçtım artık. Daha uzun ve dik duruyordum. Koyu kahverengi rimel ve allık kullanmaya başlamıştım. Okuldaki diğer kızlar gibi dudak parlatıcısının kölesi olmuştum. Güzel kuğu olmaktan çok uzaktım ama artık kendimi çirkin ördek yavrusu gibi de hissetmiyordum. Arada

bir yerlerdeydim ve artan özgüvenimin kendini göstermeye başladığını düşünüyordum.

Olive karanfilli sigaranın bize doğru süzülen dumanını elini sallayarak yüzünün önünden savuşturdu. "Bu kızlar neden sırf belli belirsiz muskat kokuyor diye bu zımbırıtının normal sigaradan daha katlanılır olduğunu düşünüyorlar ki?" Dumanla aramıza mesafe koymak için havuza doğru ilerledi.

Dalmak üzere olanın kim olduğunu, ayağım havuzu çevreleyen betona değdiği an fark ettim.

Bacaklarına yapışmış ıslak kırmızı-beyaz mayosuyla trampelin ucuna hizalanmış parmaklar... Sam'indi.

Saçları ıslaktı ve kafasına yapışmıştı. Üst gövdesi tamamen çıplaktı. Orada, zayıf göğüs kıllarının ve dinç kaslarının altında baklavalara vardı.

Sam'in baklavaları vardı.

Ne?

Olive'le birlikte Sam'in hafifçe zıplayarak dalmaya hazırlanışını izledik. Sonra Sam havalandı.

Ardından da tanıdık bir küt sesiyle karın üstü suya daldı.

Birileri, "Offf, dostuum! Feci acımuştır," diye bağırды. Sam'in başı suyun üzerinde belirdi, gülüyordu. Kulaklarındaki suyu silkeledi ve beni gördü.

Gülümsedi, hemen arkasından ikinci bir çocuk atlayışını gerçekleştiren o da kenara doğru yüzmeye başladı.

Birden gerildim. Sam ıslak ve yarı çıplak hâlde yanıma gelirse ne olmasını isterdim?

"Bir bira daha?" diyor sordu Olive, boşaldığını göstermek ister gibi bardağını kaldırarak.

Onun alacağını düşünerek başımla onayladım.

Ama o, "Uslu çocuk ol," diyerek kendi bardağını elime tutuşturdu.

Güldüm. "Çok sinir bozucusun."

Gülümsedi. "Biliyorum."

Dışarıdaki fıçıya doğru ilerledim ve bardaklardan birini doldurmuşken fıçı titrek sesler çıkararak boşaldı.

"Tüh be!" diye bir ses duydum arkamda.

Döndüm.

Tişört, kot ve deri sandaletler içindeki Jesse Lerner birkaç santim ötemde duruyordu. Özgüvenli ama hafif utangaç görünen bir tebessüm vardı yüzünde, hani sanki ne kadar yakışıklı olduğunun farkındaymış ve bu onu utandırıyormuş gibi bir gülümseme. "Fıçıyı bitirdin," dedi.

Jesse bana ilk kez tam bir cümle sarf ediyordu; ilk kez benim kulaklarıma hitaben öznenin ardından bir yüklem gelmişti. Bir cümle dökülüyordu dudaklarından.

Durumla ilgili tek tuhaflık, bunun nasıl da tuhaf *olmamasıydı*. Jesse sadece bir an içinde uzaktan uzağa gördüğüm birinden sanki hayatım boyunca sohbet etmişim gibi gelen birine dönüşmüştü. Hep olacağını sandığım gibi sinip kalmamıştım. Gergin bile değildim. Sanki yıllardır bir yarışa hazırlanmışım da nihayet o yarışa giriyormuş gibiydim.

"Sona kalan dona kalır," diye takıldım.

"Kurallar der ki son birayı aldıysan kafaya dikmen gerekir," dedi.

Sonra kalabalıktan, elinde kırmızı bardak tutan hiçbir ergenin duymak istemeyeceği o sözcük yükseldi.

"Polisler!"

Jess tehdit gerçek mi yoksa bu kötü bir şaka mı diye bakmak için başını çevirdi.

Bahçenin uzak ucunda, araç yolunun sona erdiği yerde çimlere yayılan mavi ve kırmızı ışıklar görülüyordu.

Sonra o *siren sesi* geldi.

Olive'i bulmak için etrafa bakındım ama o çoktan arkadaki koruluğa doğru harekete geçmişti, bana bakarak aynısını yapmamı işaret etti.

Bardakları yere attım, bira ayağıma döküldü. Sonra bir elin bileğimi tuttuğunu hissettim. Jesse beni herkesin gittiği yönün

tersine çekiştiriyordu. Arkadaki koruluğa doğru değil, evi yandaki evden ayıran çalılara doğru gidiyorduk.

Herkes dağılmıştı. Biraz önce lise tipi bir bira âleminden ibaret kontrollü bir kaos varken şimdi tamamen kurlsız bir düzensizlik hâkimdi, her yöne kaçışan ergenler vardı etrafta. Şimdiye kadar gördüğüm anarşiye en yakın şeydi bu.

Jesse'yle çalılara ulaştığımızda önce beni içeri yönlendirdi. Yoğun ve dikenli bir alandı. Çıplak kollarımın ve ayak bileklerimin her yöndeki küçük, keskin dikenler tarafından çizildiğini hissedebiliyordum.

Ama çalılar Jesse'nin de benim yanıma sıkışabileceği kadar büyüktü ve polislerden saklanmak için güvenli sayılacak kadar karanlıktı. Herkesten yeterince uzak olduğumuzdan sessizmiş gibi gelmeye başlamıştı – tabii arka plandaki polis sireni ve hızla koşan ayak sesleri sessizlik olarak tanımlanabilirse.

Jesse'nin bedenini yanımda hissedebiliyordum, kolunun benimkine değdiğini hissedebiliyordum.

"Of!" dedi yüksek bir fısıltıyla.

"Ne oldu?" diye fısıldadım ben de.

"Sanırım diken dudağıma battı."

Saklandığımız çalıların üzerinden yoğun bir ışık geçti ve donup kaldım.

Kendi soluğumu duyuyor, kalbimin göğüs kafesime çarpışını hissedebiliyordum. Dehşete düşmüştüm; bu su götürmezdi. Çoktan sarhoş olmuştum. Kesinlikle çakırkeyiflik falan değil, hafif sarhoşluğun biraz ötesiydi. Yakalanırsak tehlike büyüktü: Sadece anneleri hayal kırıklığına uğratmak da değil, gerçekten tutuklanabilirdik.

Bunun yanı sıra içimde dolaşan o heyecan dalgasını inkâr etmek de imkânsızdı. Gitgide yaklaşan polis memurunun gölgesini üzerimizde hissederken kendi soluğumu bile boğan bir dalgaydı bu. Adrenalinin damarlarımda dolaştığını hissetmek heyecan vericiydi.

Bir süre sonra kıyı görünmeye başladı. Artık ayak sesleri ya da

el fenerleri yoktu. Arabaların uzaklaştığını, konuşmaların kesildiğini duyduk. Ayak bileklerim feci hâlde kaşınmaya başlamıştı, belli ki bir şeyler beni ısırmıştı. Ne de olsa Massachusetts'ta mayıs ayıydı, yani etraftaki bütün böcekler kana susamıştı.

Ne zaman konuşmam, sessizliği ne zaman bozmam gerektiğinden emin değildim.

Bir yandan artık çalılardan çıkmamız güvenli gibiydi ama diğer yandan bu konuda yanılmış olmayı hiç istemezsiniz.

Jesse'nin adımı fısıldadığını duydum.

"Emma?" dedi usulca. "İyi misin?"

Adımı bildiğinden bile haberim yoktu ama sanki yıllardır söylemiş gibi söylüyordu işte.

"Evet," dedim. "Biraz çiziklerim olabilir ama onun dışında iyiyim. Sen?"

"Aynen," dedi. "Ben de iyiyim."

Bir süre daha sessiz kaldı, sonra, "Sanırım güvendeyiz. Dışarı çıkabilecek misin?" dedi.

Bunu söyleyişindeki bir şeyler, daha önce de çalıların arasına sürünerek saklandığını düşündürdü bana; belki de Jesse'nin daha önce de bulunmaması gereken bir partide bulunduğunu, yapmaması gereken şeyler yaptığını.

"Evet," dedim. "Hallederim."

Öne doğru birkaç tuhaf askeri sürünme denemesinden sonra çimlerin üzerinde, Jesse Lerner'ın karşısındaydım.

Dudakları kesilmişti ve alnında da bir çizik vardı. Benim kollarımda birkaç küçük çizik görünüyordu. Ayak bileğim hâlâ kaşınıyordu. Ayağımı kaldırıncı pantolonumla ayakkabılarımın üst kısmının birleştiği yerde birkaç küçük iz gördüm.

Zifiri karanlıktı, evdeki tüm ışıklar sönmüştü. Her yere ölüm sessizliği hâkimdi. İkimizin de duyabildiği tek ses kendi soluklarımız ve kanatlarını birbirine sürterek cıvıldaayan cırcır böcekleriydi.

Şimdi ne yapmamız gerekiyordu hiç bilmiyordum. Eve nasıl gidecektik?

"Hadi gel," dedi Jesse ve sonra tekrar elimi tuttu. Bir gecede ikinci kez Jesse Lerner'la el ele yoldum. Kendime bunu fazla kişisel algılamamam gerektiğini hatırlatmam gerekti. "Kaçmış başka birilerini bulana kadar caddede yürürüz, sonra onlarla bir araba ayarlarız."

"Tamam," dedim. Yönlendirmelerine açtım çünkü daha iyi bir fikrim yoktu. Sadece bir an önce eve gidip Olive'i aramak ve iyi olduğundan emin olmak, benim de iyi olduğumu haber vermek istiyordum.

Sonra bir de Sam vardı. Havuzun içindeydi. O nereye gitmişti? Jesse'yle birlikte karanlık barliyo yolunda ilerlemeye başladı. Nereye gittiğimiz belirsizdi, iyi bir yere çıkmasını umuyorduk.

"Sen nasıl oldu da yüzmedin?" diye sordum biraz ilerledikten sonra.

Jesse bana baktı. "Nasıl yani?"

"Yani sonuçta sen tüm zamanların en şahane yüzücüsü değilmisin?"

Jesse güldü. "Bu konuda bana böyle bir bilgi verilmedi."

"Beacon'da hakkında yazı çıktı."

"İyi de balık da değilim sonuçta. Suyun dışında da var olabiliyorum," diye takıldı.

Omuz silktim. "Yine de sorunun cevabı değil bu," dedim. "Sonuçta bu bir havuz partisiydi."

Bir süre sessiz kaldı. Konuşma burada bitti gibi düşündüm, belki de konuşmamamız gerekiyordu, belki benimle konuşmak istemiyordu. Ama tekrar konuşmaya başladığında bir an için kendi düşüncelerine kapıldığını, ne kadarını söyleyeceğine karar vermeye çalıştığını anladım.

"Hiç herkes sana kim olduğunu söylüyormuş gibi hissettiğin olur mu?" diye sordu bana. "Hani sanki insanlar seni senden iyi tanıyormuş gibi davranırlar ya? Hangi konuda iyi olduğunu ya da kim olman gerektiğini falan biliyorlarmış gibi?"

"Evet," dedim. "Sanırım."

"Sana çok bilinen bir sır vereyim mi?" diye sordu.

“Olur.”

“Bizimkiler Olimpiyat seçmelerine hazırlanmamı istiyor.”

“Ah.” Haklıydı. Pek de bilinmeyen bir sır değildi.

“Sana daha az bilinen bir sır vereyim mi?” diye sordu.

Başım la onayladım.

“Yüzmekten nefret ediyorum.”

Dümdüz karşıya bakıyor, yol boyunca bir ayağını diğerinin önüne atıyordu.

“Sizinkiler bunu biliyor mu?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Kimse bilmiyor,” dedi. “Yani, sanırım artık senden başka kimse.”

O sırada bunu bana neden söylediğini, hayatıyla ilgili önemli bir gerçek konusunda neden herkesten çok bana güvendiğini anlamamın imkânı yoktu. Özel olduğumu, belki de başından beri benim onun için hissettiklerimi paylaştığını düşündüm.

Ama şimdi dönüp bakınca tam tersi olduğunu anlıyorum. Ben onun hayatında arka plandaki bir kızdım. Beni güvenli yapan da buydu.

“Yüzmek hiçbir zaman pek ilgimi çekmedi,” dedim onu rahatlatmak için. Böyle söyledim çünkü doğruydu. Ama sözlerimin ardında büyük bir ikincil çıkar daha vardı.

Artık gerçekten kim olduğunu biliyor ve yine de ondan hoşlanıyordum. Bu da beni diğer herkesten farklı kılıyordu.

“Bizimkilerin kitabevi var,” dedim. “Blair Kitabevi.”

“Evet,” dedi. “Biliyorum. Yani, parçaları birleştirmiştım.” Bana bakıp gülümsedi, sonra tekrar başka tarafa baktı. Bir köşeyi dönünce kendimizi anacaddede bulduk.

“Günün birinde dükkânı devralmamı istiyorlar,” dedim. “Bana sürekli beş yüz sayfalık romanlar hediye edip duruyorlar ve günün birinde tıpkı onlar gibi bir anda kitaplara âşık olacağımı düşünüyorlar ama... ne bileyim.”

“Ne?”

“Kitap okumaktan nefret ediyorum.”

Jesse hem şaşkın hem tatminkâr bir ifadeyle gülümsedi. Elini

kaldırıp beni beşlik çakmaya davet etti. Bir yabancı olduğumu düşünerek bana sırrını açmış ama bir yoldaş bulmuştu.

Güldüm ve avucumu onunkine doğru kaldırarak eğildim. Çaktık ve sonra Jesse elimi tuttu.

“Sarhoş musun?” diye sordu.

“Biraz,” dedim. “Sen?”

“Biraz,” diye yanıtladı o da.

Elimi bırakmadı ve belki, sadece belki, beni öpeceğini düşündüm. Sonra bunu düşünmenin bile delilik olduğunu düşündüm. *Böyle bir şey asla olmayacaktı.*

Daha sonra, Jesse’yle birbirimize her şeyi anlattığımız dönemlerde ona o sırada ne düşündüğünü sormuştum. “Hani polisler bizi yakalamadan hemen önce elimi tuttuğun o an var ya, beni öpecek miydin?” demiştim. Bilmediğini söylemişti. Dediğine göre tek hatırladığı tam o an ilk kez ne kadar güzel olduğumu fark ettiğiymiş. “Gözünün altındaki çilleri fark ettiğimi hatırlıyorum sadece. Yani belki. Belki de seni öpecektim. Bilmiyorum ki.”

Hiçbir zaman da bilemeyeceğiz.

Çünkü tam sabahın erken saatlerinde Jesse’nin gözlerinin içine bakacak özgüveni toparlamışken bir polis memurunun doğrudan gözlerimize tuttuğu el fenerinin parlak ışığıyla kör olduk. Kaldırım kenarında sarhoştuk, suçüstü yakalanmıştık.

Bir dizi beceriksiz yalan ve iki başarısız alkolmetre ölçümü sonrasında Jesse’yle ikimiz ellerimiz kelepçeli hâlde Acton Polis Karakolu’na götürülerek alınmayı bekledik.

“Bizimkiler beni öldürecek,” dedim ona. “Babamın sesi telefonda öyle bir geliyordu ki daha önce onu hiç bu kadar öfkeli duyduğumu sanmıyorum.” Karakolun parlak ışıkları altında Jesse’nin dudağındaki kesik şarap rengi, benim ayak bileklerimdeki böcek ısırtıklarıysa neredeyse kil rengi görünüyordu.

Jesse’nin bana kendi durumunun ne kadar kötü olduğunu, onun ailesinin kesin çok daha katlanılmaz olacağını söyleyeceğini sandım. Ama yapmadı. Sadece, “Özür dilerim,” dedi.

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. Kelepçeyle kısıt-

lanana kadar, konuşurken ellerimi ne kadar sık kullandığımı hiç fark etmemiştim. "Senin suçun değil."

Jesse omuzlarını silkti. "Belki," dedi. "Ama yine de özür dilerim."

"İyi, peki, ben de özür dilerim o zaman."

Gülümsedi. "Özrün kabul edildi."

Masanın üzerinde, hemen solumuzda son gözaltıların bir listesi vardı. Başka biri yakalanmış mı diye arada gizlice göz atıyordum. Tanıdığım birkaç isim gördüm ama Olive ya da Sam yoktu. İçimizden tek yakalanan olduğumdan emindim.

"Annenler konusunda endişeli misin?" diye sordum.

Jesse bir süre düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Bizimkilerin çok belirli bazı kuralları vardır ve onlardan herhangi birini ihlal etmediğim sürece hemen hemen ne istersem yapabilirim."

"Neymiş o kurallar?" diye sordum.

"Eyalet rekorlarını kır ve B- altında bir not alma."

"Cidden mi?" dedim. "Uyman gereken kurallar yalnızca bunlar mı?"

"Eyalet rekorlarını kırmanın ve aynı zamanda tüm derslerden B- almanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" Jesse bana kızgın değildi ama sesinde keskin bir tını vardı.

Başımınla onu anladığımı belirttim.

"Ama iyi yanı şu ki gecenin birinde onları karakoldan aradığımda çok sinirli gelmiyordu sesleri. En azından bu var."

Güldüm ve sonra kollarımı oynatarak kelepçelerin bilek kemiklerime sürtünmesini önlemeye çalıştım.

"Bize neden bunları taktılar ki?" diye sordum. "Bizi tutuklamadılar bile. Ne yapacağımızı sanıyorlar ki? Kaçacak mıyız?"

Jesse güldü. "Belki de. Buradan kaçabilirdik. Bonnie ile Clyde gibi aynı." Acaba Bonnie'yle Clyde'ın sevgili olduklarını biliyor mu diye düşündüm. Ona söylemeyi düşündüm.

"Demek ailen bu olayı iyi karşılamayacak ha?" dedi Jesse.

Başımı iki yana salladım. "Of, kesinlikle. Kesin doksan iki yaşına gelene kadar dükkânda çalışacağım."

“Kitabevinde mi?”

“Aynen; bu bizimkilerin en gözde cezasıdır. Ayrıca ablamın ve benim günün birinde dükkânı devralacağımıza inanıyorlar, o yüzden de...”

“Peki senin yapmak istediğin bu mu?”

“Kitabevi işletmek mi? Benimle dalga mı geçiyorsun? Kesinlikle hayır.”

“Peki ne yapmak istiyorsun?”

“Acton’dan gitmek,” dedim. “Birincisi bu. Dünyayı görmek istiyorum. İlk durak Pasifik Okyanusu ve sonra da sınır yok işte.”

“Öyle mi?” dedi. “Ben de Kaliforniya’daki birkaç okula başvurmayı düşünüyordum. Düşündüm ki dört bin beş yüz kilometre uzakta olursam bizimkiler beni çifte antrenman yapmaya zorlayamaz.”

“Ben de aynısını düşünüyorum,” dedim. “Kaliforniya’ya başvurmayı yani. Annemler izin verir mi bilmiyorum ama Los Angeles Üniversitesi’ne gitmek istiyorum.”

“Ne okuyacaksın peki?”

“Hiçbir fikrim yok. Sadece ellerinde ne kadar yurtdışı programı varsa hepsine katılmak istiyorum. Dünyayı görmek.”

“Bu kulağa harika geliyor,” dedi Jesse. “Ben de bunu istiyorum. Dünyayı görmek istiyorum.”

“Ama ailem izin verir mi bilmiyorum,” dedim.

“Bir şey yapmak istiyorsan, o şeyi yapmak zorundasın.”

“Ne? Hiç anlamlı değil bu.”

“Tabii ki anlamlı. Bir insan herhangi bir şeyi senin bunu istediğin kadar tutkuyla istiyorsa, o şeyi gerçekleştirmeyi kendine borçludur. Benim yaptığım bu. Gitmek istiyorum ve gidiyorum. Çok ama çok uzağa gidiyorum. Sen de yapmalısın,” dedi.

“Bizimkilerin bundan hoşlanacağını sanmıyorum,” dedim.

“Annenler ‘sen’ olmak zorunda değil. Sen ‘sen’ olmak zorundasın. Benim hayat felsefem bu işte, uzun bir süredir onların yolundan gittin; yakında senin yoluna sıra gelecek.”

Jesse’nin aslında benim ailemden ve benden bahsetmediği

gayet açıktı. Ama söylediği her şey içimde yankısını buldu. Zihnimde çınladı, yumuşamak yerine giderek sesini yükseltti.

"Sanırım haklısın," dedim.

"Haklı olduğumu biliyorum," dedi gülümseyerek.

"Hayır, gerçekten. Los Angeles Üniversitesi'ne başvuracağım."

"Bravo," dedi.

"Sen de yapmalısın," dedim ona. "Madem nefret ediyorsun, yüzmeyi bırak. Başka bir şey yap. Sevdiğin bir şey."

Jesse gülümsedi. "Bir şey diyeyim mi, hiç sandığım gibi biri değilmişsin."

"Nasıl yani?" diye sordum. Jesse'nin daha önce benimle ilgili düşündüğüne, hatta bu geceden önce varlığımdan haberdar olduğuna inanmak hâlâ zor geliyordu.

"Ne bileyim, farklısın işte."

"İyi anlamda mı kötü anlamda mı?"

"Ah, tamamen iyi anlamda," dedi başıyla onaylayarak. "Kesinlikle."

"Önceden nasıl biri olduğumu sanıyordun?" diye sordum, öğrenmeyi deli gibi arzulayarak. Önceden kötü mü görünüyordum? Bir daha öyle görünmemek için elimden geleni yapmalıydım.

"Önemi yok," dedi.

"Hadi ama," dedim. "Neyse söyle işte."

"Ne bileyim, seni utandırmak falan istemem," dedi Jesse.

"Ne? Neden bahsediyorsun sen?"

Jesse bana baktı. Sonra aklındakini söylemeye karar verdi. "Ne bileyim. Belki bana biraz tutulmuşsun gibi bir izlenim edinmiştim."

Ondan uzaklaştığımı hissedebiliyordum. "Ne? Hayır, öyle bir şey yoktu."

Sanki bu umurunda bile değilmiş gibi omuz silkti. "Tamam, gördün mü işte? Yanılmışım."

"Peki böyle düşünmene sebep olan neydi?"

"Carolyn, eski kız arkadaşım..." diye açıklamaya başladı.

"Carolyn'in kim olduğunu biliyorum," dedim.

"İşte o senin benden hoşlanmış olabileceğini düşünüyordu."

"O niye böyle düşünmüş peki?"

"Bilmem. Kızlar bana baktığında hep kıskanırdı. Sen de bir defasında bana bakmış olmalısın ve bu da onun böyle bir fikre kapılmasına neden olmuştur."

"Ama yani sen de ona inanmışsın."

"Yani, ne bileyim, haklı olduğunu ummuştum."

"Neden?"

"Nasıl yani 'neden'?"

"Neden haklı olduğunu umdun? Senden hoşlanmış olmamı mı isterdin?"

"Tabii ki isterdim. Herkes insanların onlardan hoşlanmasını istemez mi?"

"Özellikle *benim* senden hoşlanmamı mı istemiştin?"

"Tabii ki," dedi Jesse sanki bu açıkça ortadaymış gibi.

"Tamam ama neden?"

"Sonuçta nedeninin bir önemi yok, değil mi? Çünkü hoşlanmıyormuşsun. O yüzden alakasız."

Bir sohbet bariyeri.

Gerçeği kabul ederek aşabileceğim bir bariyerdi. Buna değip değmeyeceğini anlamak için durumun artılarını ve eksilerini değerlendirdim.

"Peki, tamam; bir ara senden hoşlanmıştım. Birinci sınıfta."

Jesse bana dönüp gülümsedi. "Öyle mi?"

"Evet ama geçti."

"Neden geçti?"

"Bilmem; sen Carolyn'leydin. Hem seni doğru düzgün tanı mıyordum da."

"Ama şimdi Carolyn'le değilim ve artık beni tanıyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden şu an benden hoşlanmıyorsunuz?"

"*Sen* neden şu an *benden* hoşlanmıyorsunuz?" diye sordum.

İşte Jesse neredeyse bütün yetişkinlik aşk yaşamımı harekete geçiren şeyi o zaman söyledi. "Bence ben zaten senden hoşlanıyorum. Yaklaşık bir buçuk saattir falan."

Afallamış bir ifadeyle ona baktım. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım.

"Tamam, o zaman ben de," dedim en sonunda.

"Gördün mü?" dedi gülümseyerek. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Sonra kimse bakmıyorken eğilip beni öptü.

O yaz, reşit olmadan içki içmemin cezası olarak dükkânda normalden üç kat fazla vardiya yapmak zorunda kaldım. Anemle babamdan onları ne kadar hayal kırıklığına uğrattığıma, benim *gözültüne* alınan türden bir kız olacağımı hiç düşünmediklerine dair dört ayrı nutuk dinledim.

Marie müdür yardımcılığı işini aldı ve uyanık olduğum saatlerin üçte birinde patronum oldu. Ablamla takılmaktan daha çok hoşlanmadığım bir şey varsa bunun da ondan emir almak olduğunu öğrendim.

Olive yazı abisiyle birlikte Cape'te garsonluk yapıp güneşlenerek geçirdi.

Sam planlanandan iki hafta önce Boston'a taşındı ve veda bile etmedi.

Ama hiçbirini takmadım. Çünkü o yaz, Jesse'yle birbirimize âşık olduğumuz yazdı.

“Emma, arkanı döner misin?”

“Ne?” dedim.

“Sadece arkanı dön, lütfen!”

Dediğini yaptım ve Kaliforniya, Malibu’daki bir kumsalda Jesse’yi arkamda diz çökmüş buldum. Elinde küçük, yakut bir yüzük tutuyordu. Acton Polis Karakolu’nda beni ilk kez öpmesinden dokuz yıl sonraydı.

“Jesse...” dedim.

“Benimle evlenir misin?”

Dilim tutulmuştu. Bana evlenme teklif ettiği için değildi bu. Yirmi beş yaşındaydık. Bütün yetişkinliğimizi birlikte geçirmiştik. İkimiz de Los Angeles Üniversitesi’nde okumak için ülkenin diğer ucuna taşınmıştık. Üçüncü yılımızı Avustralya, Sydney’de geçirmiş ve mezun olduktan sonra beş ay boyunca sırt çantasıyla Avrupa’ya dolaşmıştık.

Ve kendimize LA’de, Blair Kitabevi’nden ve beş yüz metre serbest stillerden uzakta bir yaşam kurmuştuk. Jesse, doğa belgeselleri için yapım asistanlığı yapıyordu, iş nedeniyle Afrika kadar uzak yerlere ve evin hemen dibindeki Mojave Çölü’ne gidip geliyordu.

Bense, olayların Marie’yi kudurtan bir hâl almasıyla seyahat yazarı olmuştum. Okuldaki ikinci senemde, Gazetecilik Fakültesi tarafından verilen seyahat yazını diye bir ders bulmuştum. Kabul almanın kolay olmadığı bir ders olduğunu duymuştum. Hatta hocası senede sadece dokuz öğrenci alıyordu. Ama dersi alırsanız her sene başka bir yere yapılan bir gezinin masraflarını karşılıyordu. O sene de Alaska’ya gidilecekti.

Alaska’ya hiç gitmemiştim ve kendi başıma gitmeye bütçemin yetmeyeceğini biliyordum. Ama yazmaya hiç ilgim yoktu.

Başvurmam için beni yüreklendiren Jesse oldu.

Başvuru için dünyadaki herhangi bir şehir ya da kasaba hakkında bin kelimelik bir yazı gerekiyordu. Acton üzerine bir makale yazdım. Zengin tarihini, okul sistemini, yerel kitabevini vurguladım – esas olarak kendi memleketimi babamın gözlerinden görmeye ve kâğıda dökmeye çalıştım. Alaska'ya gidebilmek için küçük bir bedel gibi gelmişti.

Denemem epey berbattı. Ama o yıl sadece on altı başvuru olmuştu ve belli ki benimkinden de beter yedi deneme daha vardı.

Alaska'yı idare eder buldum. Kıta Amerika'sından ilk ayrılışımdı ve kendime dürüst davranıp pek de sanıldığı gibi olmadığını itiraf etmeliydim. Ama Alaska hakkında yazmayı, orada bulunmaktan daha çok sevdiğimi anladığımda herkesin nasıl da şaşırıldığını bir gözünüzde canlandırın.

Gazetecilik alarında uzmanlaştım ve hocalarımın çoğunun tavsiyesi üzerine röportaj tekniklerimi ve tasvirlerimi geliştirmek için çok çalıştım.

Üniversiteden bir yazar olarak mezun oldum.

Marie'yi deli edenin de bu olduğunu biliyordum.

O Acton'da kitabevini işletirken ailenin yazarı ben olmuştum.

Beni görevlere gönderen bir iş bulmam iki yılını aldı ama yirmi beş yaşına geldiğimde bir gezi blogunda yardımcı editördüm; maaşım azdı ama yedi kıtanın beşini gezme lüksüne erişmiştim.

Olumsuz yanı, Jesse'nin de benim de çok az paramız olmasıydı. Yirmi altı yaşımızın eşliğindeyken ikimizin de sağlık sigortası yoktu ve bazı geceler yemek niyetine tuzlu kraker ve fıstık ezmesi yiyorduk hâlâ.

Ama olumlu yanı çok daha tatlıydı: Jesse de ben de dünyayı görmüştük – hem birlikte hem ayrı ayrı.

Jesse'yle evlilikten bahsediyorduk. Günün birinde evleneceğimiz biz dahil herkesin malumuydu. Nasıl ki saçınızı şampuanladığınızda saç kremi de süreceğinizi biliyorsanız, biz de doğru zaman geldiğinde evleneceğimizi biliyorduk.

O yüzden de beni çok eden Jesse'nin benimle evlenmek istemesi değildi.

Ortada bir yüzük olmasına şaşırmıştım.

Ben yüzüğü takarken özür dilercesine, "Küçük olduğunu biliyorum," dedi. "Ayrıca elmas da değil."

"Bayıldım," dedim ona.

"Tanıdın mı?"

Yüzüğe bir kez daha bakarak ne demek istediğini anlamaya çalıştım.

Tam ortasında kırmızı, yuvarlak bir taş bulunan altın sarısı bir halkaydı. Haşatı çıkmıştı, üzerinde çizikler vardı, ikinci el olduğu açıktı. Yüzüğü sevmiştim. Her şeyiyle sevmiştim. Ama tanımamıştım.

"Hayır?" dedim.

"Emin misin?" dedi benimle dalga geçerek. "Bence biraz düşünürsen bulabilirsin."

Tekrar baktım. Ama parmağımdaki yüzük bana onu veren adam kadar ilgi çekici değildi.

Jesse yaşı ilerledikçe sevimliden ziyade yakışıklı bir adama dönüşmüştü. Omuzları genişlemiş, sırtı iyice güçlenmişti. Artık antrenman yapmadığından üst bedeni kilo almıştı ama ona yakışan bir kiloydu bu. Elmacık kemikleri hemen her ışıpta öne çıkıyordu. Ayrıca tebessümü de yaşamın ilerleyen dönemlerinde de yakışıklı olacağını düşündürecek bir biçimde olgunlaşmıştı.

Ona çılgınca âşıktım, hem de kendimi bildim bileli. Birlikte köklü ve anlamlı bir tarihimiz vardı. Anneler Massachusetts Üniversitesi'ne hiç başvurmadığını öğrenip de köpürdüklelerinde elimi tutan Jesse olmuştu ve böyle yaparak onları beni Kaliforniya'ya göndermeye zorlamıştı. Ailem, mezun olduktan sonra memlekete geri dönmemi istediğinde beni destekleyen Jesse olmuştu, babam dükkânın idaresine yardımcı olmak üzere dönmeyeceğim için üzüldüğünde gözyaşlarımı Jesse silmişti. Ayrıca ailemle günün birinde tekrar aynı fikirde olacağımız konusunda inancımı sürdürmemi sağlayan da Jesse olmuştu.

İlk kez o gün yüzme havuzunda gördüğüm çocuk saygıdeğer ve nazik bir adama dönüşmüştü. Benim için kapıları açıyordu.

Kötü bir gün geçirdiğimde bana diyet kola ve Ben&Jerry's'in muzlu dondurmasından alıyordu. Gittiği her yerin, birlikte gittiğimiz her yerin fotoğraflarını çekiyor ve evimizi onlarla süslüyordu.

Şimdiyse yetişkinliğe iyiden iyiye adım attığımız ve çocukluk hınçlarının yavaş yavaş silinmeye başladığı bu günlerde Jesse tekrar uzak mesafe yüzüşlerine başlamıştı. Çok sık ya da düzenli olarak değil ama zaman zaman. Havuzun klorlu kokusuna hâlâ katlanamadığını söylüyordu ama okyanusun tuzuna âşık olma-ya başlamıştı. Bunun için ona o kadar hayrandım ki.

"Özür dilerim," dedim. "Bu yüzüğü daha önce gördüğümü sanmıyorum."

Jesse güldü. "Barcelona," dedi. "Hani şu gece..."

Soluğumu tuttum.

Gülümsedi, cümlesini tamamlamasına gerek olmadığını biliyordu.

"Olamaz..." dedim.

Başını olabilir der gibi salladı.

Madrid'den Eurail'le Barcelona'ya henüz varmıştık. Sokakta takı satan bir kadın vardı. Jesse de ben de bitkindik ve dosdoğru hostelimize yönelmiştik. Ama kadın hiç değilse bir bakmamız için peşimize düşmüştü.

Biz de bakmıştık.

Yakut yüzüğü görmüştüm.

Sonra da Jesse'ye şöyle demiştim: "Gördün mü? Öyle elmas gibi süslü bir şeye ihtiyacım yok. Böyle bir yüzük mis gibi işte."

Ve işte şimdi buradaydı, yakut bir yüzük.

"Bana yakut bir yüzük almışsın!" dedim.

Jesse başını salladı. "Sıradan bir yakut yüzük değil..."

"Bu o yüzük olamaz," dedim.

Jesse güldü. "Evet, o! Sana söylemeye çalıştığım buydu. Bu o yüzük."

Afallamış hâlde yüzüğe bakakaldım. Daha iyi görebilmek için elimi yüzümden uzaklaştırdım. "Bir dakika, ciddi misin sen? Nasıl yaptın bunu?"

Jesse'nin uluslararası telefon konuşmaları yaptığını, astronomik nakliye ücretleri ödediğini hayal ettim ama gerçek çok daha basitti.

"O gece sen tuvalet ararken ben de gizlice geri dönüp yüzüğü aldım," dedi.

Gözlerim büyüdü. "Bu yüzük beş yıldır sende mi?"

Jesse omuzlarını silkti. "Seninle evleneceğimi biliyordum. Tam olarak ne istediğini bilirken sana elmas almak için beklemenin ne anlamı vardı ki?"

"Aman Tanrım," dedim. Kıpırmızı olmuştum. "Buna inanmıyorum. Parmağıma tam oldu. Böyle bir şeyin gerçekleşme ihtimali nedir ki?"

"Şey," dedi Jesse utangaçça. "Aslında epey yüksek."

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak ona baktım.

"Diğer yüzüklerinden birinin ölçüsüne göre ayarlasın diye bir kuyumcuya götürdüm."

Bunun olayın romantizmini azaltacağından endişelendiğini görebiliyordum. Ama bana göre bu, olayı daha da romantik kılıyordu.

"Vay be," dedim. "Yani... Vay be."

"Soruma cevap vermedin," dedi. "Benimle evlenir misin?"

Absürt bir soru gibi geliyordu kulağa; cevap o kadar açıktı ki. Hani birine patates kızartmasını sever mi ya da yağmur ıslak mıdır falan diye sormaya benziyordu.

Orada, sahilde, ayaklarımızın altında kumlar ve karşımızda Pasifik Okyanusu uzanırken ve evimiz sadece birkaç kilometre uzaktayken öylece dikildim ve nasıl oldu da hayatta istediğim her şeyi elde edecek kadar şanslı olabildim diye düşündüm.

"Evet," dedim kollarımı Jesse'nin boynuna sararken. "Kesinlikle. Tabii ki. Mutlaka. Evet."

Anma Günü'nde, Jesse'nin ailesinin Maine'deki kulübesinde evlendik.

Prag'da bir yurtdışı düğünü düşünmüştük ama pek gerçekçi değildi. Birleşik Devletler'de evlenmeye razı olduğumuzda Jesse düğünü Los Angeles'ta yapmak istemişti.

Ama ben nedense New England dışında bir yerde olmasını istemedim. Bu istek beni de şaşırtmıştı. Başka her yeri araştırmaya çok zaman harcamış, durmadan uzaklaşmaktan bahsetmiştim.

Ama kendimle büyüdüğüm yer arasına yeterince mesafe koyunca, oranın güzelliğini de görmeye başlamıştım. Dışarıdan gelenlerin gördüğü gibi görmeye başlamıştım orayı. Belki de ben de artık dışarıdan gelen birine dönüştüğüm içindi.

O yüzden Jesse'ye de memleketimizde, bahar ayında evlenmemiz gerektiğini düşündüğümünden bahsettim ve ikna etmek birazcık zaman alsa da sonunda kabul etti.

Sonra da bu işi yapabileceğimiz en rahat yerin Jesse'nin ailesinin kulübesi olduğu apaçık belli etti kendini.

Bizimkiler doğal olarak heyecanlıydı. Bana kalırsa polisler tarafından yakalandığım günle annemleri arayıp New England'da evleneceğimizi söylediğim gün arasında bazı bakımlardan benzerlikler vardı.

İkisinde de annemlerin karakterime kesinlikle aykırı olduğunu düşündüğü bir şey yapmıştım ve bu onları o kadar şaşırtmıştı ki aramızdaki iletişim ânında değişmişti.

Lisedeyken onların bana olan güvenlerini yitirmelerine neden olmuştu. Bunda, içki içmekten çok polisle sıkıntı yaşamamanın etkili olduğundan şüpheleniyordum. Tabii birlikte gözaltına alındığım çocukla çıkmaya başlamam da sorunu körüklemişti. Onlara göre küçük, masum kızları bir gecede bir serseriye dönüşmüştü.

Düğünle birlikte de bağımsız, dünyayı gezip dolaşan evlattan yuvasına dönen kuşa terfi etmiştim.

Annem, Jesse'nin ailesiyle koordine olarak bir sürü küçük detayı üstlendi, denizin bir buçuk kilometre kadar açıklarındaki deniz fenerini rezerve etti ve Jesse'yle ben tadıma yetişemeyince düğün pastasını seçti. Babam da caddenin hemen karşısındaki otelle anlaştı, resepsiyonumuzu orada yaptık. Bizden dokuz ay önce Mike'la evlenmiş olan Marie, kendi düğünlerindeki servis takımlarıyla masa örtülerini bize ödünç verdi.

Olive, bekârlığa veda partim ve gelin hediyesi törenini üstlenmek üzere Şikago'daki evinden Los Angeles'a uçtu. Partide körkütük sarhoş oldu ve diğerinde de kolsuz bir elbise giyip büyük boy bir şapka taktı. Düğünün yapılacağı hafta sonu ilk gelen de o olmuştu – Olive, her seferinde hiçbir şeyi baştan savma yapmadığını kanıtlardı.

Arkadaşlığımız, üniversiteye gitmemizden beri uzun mesafe arkadaşlığına dönüşmüştü. Ama benim için Olive kadar anlam ifade eden başka bir kadınla tanışmamıştım. Başka kimse beni onun kadar güldüremezdi. O yüzden de en eski arkadaşım, aramıza giren kilometrelere rağmen en yakın arkadaşım olmaya devam etti ve onu baş nedimem yapmamın nedeni de buydu.

Annemle babamın kısacık bir an için Marie'nin de benim de bu saygın göreve birbirimizi seçmememizi kabullenme konusunda kuşkuya düştüğünü gördüm. Ama ikimiz de birbirimizin nedimesi olmuştuk ve bu da onları teskin etmeye yetmiş gibiydi.

Jesse'nin tarafındaysa bu konular iki abisi tarafından doldurulmuştu.

Jesse'nin ailesi başından beri beni pek umursamamıştı ve bunun sebebinin, oğullarının yüzmeyi bırakması konusunda beni suçlamaları olduğunu başından beri biliyordum. Jesse onlara karşı çıkmış, bütün gerçeği anlatmıştı: yüzmekten nefret ettiğini, ona kalsa bunun peşine asla düşmeyeceğini. Ama onların tek gördüğü uygun kronolojiydi: Ben ortaya çıkmıştım ve Jesse birden onların hep oğullarının istediğine inandıkları şeyi istememeye başlamıştı.

Ama Jesse'yle nişanlanmamızdan –ve Francine ile Joe'nun düğünü onların kulübesinde yapmayı istediğimizi öğrenmesinden– sonra biraz olsun açılmışlardı. Belki de sadece tehlike sinyali görmüşlerdi: Onlar beni istese de istemese de Jesse benimle evlenecekti. Ama ben sadece onların beni daha net görmeye başladığını düşünmeyi tercih ettim. Gerçekten bakmaya başlayınca benimle ilgili sevilbilecek birçok şey gördüklerini. Ayrıca onların hayallerini gerçekleştirmiş olsun ya da olmasın, Jesse de oldukça etkileyici bir adam olmuştu.

Kıyafetim ve ilk dansımız için prova yapıp yapmamak konusundaki birkaç küçük kriz dışında düğün planlama deneyimi benim için de Jesse için de nispeten acısız olmuştu.

O güne gelirse, doğrusu hiç hatırlamıyorum.

Sadece parça parça görüntüler.

Annemin gelinliği etrafımda kaldırdığını hatırlıyorum.

Kenarları kirlenmesin diye ben yürürken gelinliğin kuyruğunu yukarı çektiğimi hatırlıyorum.

Çiçeklerin dükkânda olduğundan daha kekremsi bir kokusu olduğunu hatırlıyorum.

Açık koridorda ilerlerken Jesse'ye baktığımı hatırlıyorum –smokinindeki siyah parlıya, saçlarının mükemmel dalgasına baktığımı– ve üzerime çok büyük bir huzur çöktüğünü hatırlıyorum.

Seremoni ile resepsiyon arasındaki kokteyl saatinde fotoğrafımız çekilirken onunla dikildiğimizi hatırlıyorum. Tam da fotoğrafçının makinesinin flaşı parlarken kulağıma, “Seninle baş başa olmak istiyorum,” diye fısıldadığını hatırlıyorum.

“Biliyorum ama hâlâ epey bir... düğün kaldı,” dediğimi hatırlıyorum.

Fotoğrafçı makinesinin bataryasını değiştirmeye gittiğinde onun elini tutup ortadan kaybolduğumuzu hatırlıyorum.

Kimse bakmıyorken kulübeye dalmıştık. Ancak orada, Jesse'yle baş başayken tekrar odaklanabilmişim. Daha rahat ne-

fes almıştım. Ayaklarımın yere bastığını hissetmiştim. O gün ilk kez kendim gibi hissetmiştim.

"Az önce kendi düğünümüzden sıvıştığımıza inanamıyorum," dedim.

"Eh..." Jesse kollarını bedenime doladı. "Kendi düğünümüz sonuçta. Bunu yapabiliriz."

"İşler tam olarak böyle mi yürüyor emin değilim," dedim.

Jesse çoktan gelinliğimin fermuarını açmaya yeltenmişti. Neredeyse yerinden bile oynamadı. O da dar etek kısmını kalçalarımına doğru kaldırdı.

Mutfaktan öteye geçemedik. Ben mutfak tezgâhının üzerine hopladım. Jesse kendini bana doğru ittirir ve ben bedenimi onunkine bastırırken o seferki daha önce yaptıklarımızdan farklı gelmişti.

Daha anlamlıydı.

Yarım saat sonra saçımı düzelterek yatak odasından çıkarken Marie kapıyı tıklattı.

Herkes nerede olduğumuzu merak ediyordu.

Anons edilmemizin zamanı gelmişti.

Jesse onları bekletirken yaptığımız şeyi düşünerek gülümseyip, "Sanırım gitmemiz gerek," dedi.

"Sanırım," dedim ben de aynı ruh hâliyle.

"Evet," dedi hiç de eğlenmiş gibi görünmeyen Marie. "Bence de."

Otele doğru yaptığımız kısa yürüyüşte önümüzde ilerledi.

"Görünüşe bakılırsa Kitapçıların Kızı'nı öfkелendirdik," diye fısıldadı Jesse.

"Sanırım haklısın," dedim.

"Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var," dedi. "Hazır mısın? Gerçekten önemli. Flaş haber."

"Söyle gitsin."

"Seni sonsuza dek seveceğim."

"Bunu zaten biliyorum," dedim. "Ben de seni sonsuza dek seveceğim."

“Sahiden mi?”

“Sahiden,” dedim. “Kendi başımıza yürüyemeyeceğimiz kadar yaşlanıp da yürüteç almak zorunda kalana ve üstlerine şu kesik sarı tenis toplarından koyana kadar seveceğim seni. Hatta ondan sonra bile. Zamanın sonuna dek seveceğim seni.”

“Emin misin?” dedi gülümseyip beni kendine doğru çekerek. Marie hemen önümüzde resepsiyon salonunun kapı kolunu tutmuştu. Geniş ölçekli sohbetlerin uğultusunu duyabiliyordum. Birbirlerine kendilerini tanıtan arkadaşlarım ve aile üyelerimle dolu bir salon düşledim. Olive’in şimdiden babamın sülalesinin yarısıyla arkadaş olduğunu hayal ettim.

Bu olay sona erdiğinde Jesse’yle birlikte Hindistan’a on günlük bir geziye gidecektik; onun ailesinin hediyesiydi. Sırt çantasıyla gezip durmak ya da hostellerde uyumak yoktu. Oradayken teslim tarihleri ya da film çekimleri olmayacaktı. Yalnızca birbirine ve dünyaya âşık iki insan.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordum. “Sen benim tek gerçek aşkımsın. Başka herhangi birini sevebileceğimi bile sanmıyorum.”

Salonun çifte kapısı açıldı ve Jesse’yle birlikte yürüyerek tam da DJ’in, “Karşınızda... Jesse ve Emma Lerner!” dediği anda resepsiyon salonuna girdik.

Yeni adımı duymak bir an için beni sarstı. Başka biri gibi geldi bana. Zamanla alışacağımı, bu ismin üzerime oturacağını düşündüm, bu ânı yeni saç kesiminin ilk birkaç gününe benzettim.

Hem ismin ne önemi vardı ki? Rüyalarımın erkeğiyle birlikteyken hiçbirinin önemi yoktu.

Hayatımın en mutlu günüydü bu.

Emma ve Jesse. Sonsuza dek.

Üç yüz altmış dört gün sonraysa Jesse gitmişti.

Jesse'yi son gördüğümde üzerinde lacivert chino pantolon, Vans ayakkabılar ve eflatunumsu bir tişört vardı. En sevdiği tişörttü. Sırf onu giyebilmek için bir gün önce çamaşır yıkamıştı.

Yıldönümümüzden bir gün önceydi. Güney Kaliforniya'daki Santa Ynez Vadisi'nde açılan yeni bir otelle ilgili değerlendirme yazısı işini kapmayı başarmıştım. Her ne kadar iş gezisi, yıldönümü kutlamanın en romantik yolu sayılmasa da Jesse de bu gezide bana eşlik edecekti. Oteli turlayıp yemeklerle ilgili notlar alarak ve sonra da bir iki üzüm bağına küçük geziler yaparak evliliğimizin birinci yılını kutlayacaktık.

Ama eski işverenlerinden biri Jesse'yi Aleut Adaları'ndaki dört günlük bir çekime çağırmıştı.

Benim aksime o henüz Alaska'ya gitmemişti.

"Buzulları görmek istiyorum," dedi Jesse. "Sen onları gördün ama ben daha görmedim."

Aşırı beyazlıktan mavi gibi görünen, insana kendini küçücük hissettirecek kadar devasa ve karşı karşıya oldukları çevresel tehdidi unutturacak kadar huzurlu görünen bir şeye bakmanın nasıl bir his olduğunu düşündüm. Neden gitmek istediğini anlıyordum. Ama onun yerinde olsam bu fırsatı geri çevireceğimi de biliyordum.

Biraz da seyahat yorgunluğundandı. Jesse de ben de neredeyse on yıldır bir uçağa ya da trene atlamak için karşımıza çıkan her fırsatı değerlendirmiştik. Ben bir seyahat blogunda çalışıyor ve bir yandan da serbest yazarlık yapıyor, daha büyük yayınlar da yer alabilmek için elimden geleni ardıma koymuyordum.

Güvenlik noktaları ve bagaj alım alanlarında yolumu bulmakta uzmanlaşmıştım. Beni hayal ettiğim her yere götürmeye yetecek uçuş milim vardı.

Seyahat etmek müthiş değildi, hayatımız müthiş değildi falan demeyeceğim. Çünkü müthişti.

Çin Seddi'ne gitmiştim. Kosta Rika'daki şelalede yürüyüş yapmışım. Napoli'de pizza, Viyana'da *strudel*, Londra'da patates püresi ve sosis yemiştim. *Mona Lisa*'yı görmüştüm. Tac Mahal'in içine girmiştim.

En inanılmaz deneyimlerimin bir kısmını yurtdışında yaşamışım.

Ama burada, memleketimde de bir sürü şahane anım vardı. Jesse'yle evde ucuz yemekler uydurmak, gecenin geç saatlerinde cadde boyunca yürüyerek bir dondurmayı bölüşmek, cumartesi sabahları erkenden sürgülü cam kapıdan içeri dolan güneşe uyanmak.

Hayatımı, tüm sıradışı yerleri görmek istediğim düşüncesine dayandırmışım ama artık sıradışının her yerde olduğunu anlamışım.

Bir yandan da bir yerlere yerleşme ve belki de başka bir yere gitmek için alelacele uçağa yetişmek zorunda kalmama arzusu duymaya başlamışım.

Marie'nin ilk çocuğuna hamile olduğunu yeni öğrenmiştim. Mike'la ikisi Acton'da işyerlerine yakın bir ev almak üzerelerdi. Görünen o ki nihayet kitabevini devralacaktı. Kitapçıların Kızı bütün potansiyelini gerçekleştiriyordu.

Ama beni şaşırtan şeydu: Marie'nin hayatının o kadar da kötü görünmediğine dair bir his kırıntısı vardı içimde.

Durmadan eşya toplayıp eşya yerleştirmiyordu. Hiç jetlag olmuyordu. Birini binlerce kilometre ötede unuttuğu için yeni bir şarj aleti alması gerekmiyordu.

Tüm bunlardan Jesse'ye de bahsettim.

"Hiç eve dönmek istediğin oldu mu?" dedim.

"Evdeyiz zaten," dedi bana.

"Hayır, *asıl* ev. Acton."

Jesse kuşkuyla bana baktı ve "Sen sahtekârın teki olmağsın. Çünkü gerçek Emma asla böyle bir şey söylemezdi," dedi.

Güldüm ve işin ucunu bıraktım.

Ama *aslında* bırakmamıştım. Bir örnek: Jesse'yle bir çocuğumuz olursa yine de Peru'ya giden bir son dakika uçağına atlama-yı düşünebilir miydik? Ve belki daha da önemlisi: Los Angeles'ta çocuk büyütmeğe hazır mıydım?

Bu sorular aklıma düştüğü an, hayatla ilgili planlarımın aslında yirmili yaşlarımın ötesini kapsamadığını fark ettim. Kendime hiç acaba *her zaman* seyahat etmek isteyecek miyim, *her zaman* ailemden bu kadar uzakta yaşamak isteyecek miyim diye sormamıştım.

Jesse'yle sürdürdüğümüz bu sürekli seyahat hâlindeki yaşamı başından beri geçici bir şey olarak gördüğümünden kuşkulanmaya başladım. Hani sanki yapmam gerektiğini düşündüğüm ve günün birinde sona ereceğini bildiğim bir şeymiş gibi.

Günün birinde bir yere yerleşmek istediğimi düşündüm.

Beni, bunu fark etmekten daha çok şaşırtan bir şey varsa o da daha önce hiç fark etmemiş olduğumu fark etmemdi.

Elbette Jesse'nin bunların hiçbirini düşünmediğinden emin olmam da işleri kolaylaştırmadı. Jesse'nin bunları aklından bile geçirmediğinden emindim.

Spontane maceralarla dolu bir yaşam kurmuştuk. İnsanların günün birinde görmeyi istedikleri her şeyi görmek üzerine bir yaşam.

Yaşamlarımızın bütün işleyişini bir anda değiştiremezdim.

O yüzden de Jesse'nin Alaska'yı boş verip benimle birlikte Güney Kaliforniya'ya gelmesini istesem de ona gitmesini söyledim.

Hem haklıydı. Ben buzulları görmüştüm ama o hiç görmemişti.

O yüzden de birinci evlilik yıldönümümüzü kutlamak için hazırlanmak yerine Anchorage uçağına binmesi için Jesse'yi arabayla LAX'e götürdüm.

"Döndüğümde yıldönümümüzü kutlayacağız," dedi. "Her şeyi yapacağım. Mumlar, şarap, çiçekler. Hatta sana serenat bile yapacağım. Yarın da seni ararım."

Ekibin geri kalanıyla Anchorage'da buluşacak ve sonra da Akun Adası'na inecek özel bir uçağa binecekti. Ondan sonra zamanının çoğu bir helikopterde havadan çekim yaparak geçecekti.

"O meseleyi takma kafana," dedim. "Arayamasan da anlarım."

"Teşekkürler," dedi çantalarını alırken. Sonra bana baktı. "Seni o kadar çok seviyorum ki dünya tarihinde kimse kimseyi bu kadar sevmemiştir. Bunu biliyorsun, değil mi? Antonius, Kleopatra'yı benim seni sevdiğim kadar sevmedi. Romeo, Juliet'i benim seni sevdiğim kadar sevmedi. Biliyorsun değil mi?"

Güldüm. "Ben de seni seviyorum," dedim. "Liz Taylor'ın Richard Burton'ı sevdiğinden bile çok."

Jesse arabanın etrafından dolaşıp pencereimin yanında durdu.

"Vay canına," dedi gülümseyerek. "Amma çokmuş."

"Tamam bakalım. Hadi kaybol. Yetiştirmem gereken işler var."

Jesse güldü ve bana bir veda öpücüğü verdi. Sonra arabamızın önünde ilerleyişini, otomatik kapılardan geçerek Los Angeles Uluslararası Havalimanı'nın iç kısımlarına doğru gidişini izledim.

Tam o sırada radyoda en sevdiğim şarkı çıktı. Sesi açtım, ciğerlerim çıkana kadar eşlik ettim ve arabayı kaldırımdan uzaklaştırdım.

Eve dönüş yolunda Jesse bana mesaj attı.

Seni seviyorum. Seni özleyeceğim.

Havalimanı güvenliğinden geçmeden ya da hemen sonrasında göndermiş olmalıydı ama ben bir saat sonra falan görmüş-tüm.

Ona cevap yazdım.

Her gün her saniye özleyeceğim seni. Xoxo

Mesajımı çok geç görebileceğini, ondan birkaç gün haber alamayabileceğimi biliyordum.

Onu bir adaya inen küçük bir uçakta hayal ettim, sonra bir helikoptere atladığını ve çok geçmeden nefes kesecek kadar büyük bir buzul gördüğünü.

Evlilik yıldönümümüzün sabahında midem ağzımda uyan-
dım. Banyoya koşup kustum.

Nedenine dair hiçbir fikrim yoktu. Bugün bile acaba bozuk
bir şeyler mi yemiştin yoksa kasırganın gelişini hissedenden köpek-
ler gibi, yaklaşan trajediyi bir şekilde iliklerimde mi hissetmiştim
bilmiyorum.

Jesse evlilik yıldönümümüzü kutlamak için aramadı.

Ticari uçakla Anchorage'a inmişti.

Cessna onu Akun Adası'na götürmüştü.

Ama helikopterle ilk yükselişlerinden sonra bir daha geri dönmemişlerdi.

Varılabilecek en iyi sonuç, helikopterin Kuzey Pasifik üzerinde bir yerlerde düştüğüydü.

Helikopterdeki dört kişi kayıptı.

Kocam, tek gerçek aşkım...

Gitmişti.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Francine ve Joe hemen LA'e uçup benim daireme taşındılar. Annemle babam da geldi ve yürüme mesafesindeki bir otelde oda tuttular ama uyanık oldukları her saniyeyi benimle geçirdiler.

Francine bunun neden ulusal haberlerde çıkmadığını, neden yurt çapında bir arama ekibi kurulmadığını anlamadığını söyleyip duruyordu.

Joe ona helikopterlerin sürekli düşüp durduklarını söylüyordu. Bu sanki iyi habermiş gibi, sanki böylesi anlar için uygulanan bir plan olduğu anlamına geliyormuş gibi.

"Onu bulacaklar," diyordu karısına tekrar tekrar. "Güvenli bir yere kadar yüzebilecek biri varsa o da oğlumuzdur."

Becerebildiğimce dağılmamaya çalıştım. Kollarımda hıçkırıklara boğulan Francine'i sınıksız tuttum. Tıpkı Joe gibi ben de ona Jesse'den güvende olduğunu söyleyen bir telefon almamızın an meselesi olduğunu söyledim.

Annem güveç yaptı ve ben de Francine'le Joe için tabaklara koydum ve "Bir şeyler yememiz gerek," gibi şeyler söyledim. Ama ben hiç yemedim.

Etrafta kimse yokken ağladım ve aynaya bakmakta zorlandım ama herkese yakında Jesse'yi bulacağımızı söyleyip durdum.

Derken Adak Adası'nın kıyılarında bir helikopterin pervanesini buldular. Jesse'nin sırt çantası da oradaydı. Bir de pilotun cesedi.

Beklediğimiz telefon geldi.

Ama hiç de beklediğimiz gibi değildi.

Jesse henüz bulunamamıştı.

Öldüğüne inanılıyordu.

Ben telefonu kapayınca Francine yıkıldı. Joe donup kaldı. Annemler şok içindeki bakışlarını üzerime dikti.

"Bu delilik," dedim. "Jesse ölmedi. O böyle bir şey yapmaz."

Francine'in öyle sert panik atakları olmaya başladı ki Joe onu eve götürüp bir hastaneye yatırmak zorunda kaldı.

Annemle babam benim yatağımın dibindeki bir şişme yatakta yatarak her hareketimi gözledi. Onlara başa çıkabileceğimi söyledim. Kesinlikle öyle olduğunu düşünüyordum.

Üç gün boyunca sersem sepelek dolaşarak telefonun çalmasını, başka birinin arayıp ilk aramada bir hata olduğunu söylemesini bekledim.

O ikinci arama hiç gelmedi. Aksine, telefonum durmadan iyi olup olmadığımı soran insanlarla dolup taşı.

Derken bir gün Marie aradı ve dükkânı Mike'a emanet ettiğini söyledi. Beni görmek için buraya gelecekti.

Onu buralarda isteyip istemediğime karar veremeyecek kadar uyuşmuştum.

Marie geldiği gün öğleden sonra uyandım ve annemin alışverişe çıktığını, babamın da Marie'yi havaalanından almaya gittiğini gördüm. Bu ilk yalnız kalışım sonsuzluk gibi geldi.

Berrak bir gündü. Artık evimde olmak istemediğime karar verdim. Ama oradan ayrılmak da istemiyordum. Giyindim ve olukları temizleyebilmek için komşulardan merdivenlerini ödünç istedim.

Herhangi bir şeyi temizlemek gibi bir niyetim yoktu. Sadece topraktan yüksekte durmak, duvarlardan, zeminlerden ve tavanlardan kurtulmak istiyordum. Düşersem ölebileceğim kadar yüksekte durmak istiyordum. Bu, ölmek istemekle aynı şey sayılmaz.

Çatıya çıktım ve kan çanağına dönmüş, puslanmış gözlerle öylece durdum. Dümdüz ileriye diktim gözlerimi, ağaçların tepelerine ve gökdelenlerin camlarına baktım. Evin içinde olmaktan daha iyi gelmedi. Ama daha kötü de gelmedi. O yüzden ben de orada öylece durdum. Sadece durup baktım. Bende top gibi kıvrılıp yok olma arzusu uyandırmayan herhangi bir şeye baktım.

Sonra iki binanın arasından çok, çok uzaklarda, neredeyse se-
çilemeyecek mesafede onu gördüm...

Okyanusu.

Belki de Jesse orada, suyun içindedir. Belki yüzüyordur. Belki eve dönmek için bir sal yapıyordur, diye düşündüm.

O an tutunduğum umut iyi ya da özgürleştirici gelmedi. Zalımcı geldi. Sanki dünya bana sadece kendimi asmama yetecek kadar ip veriyormuş gibi.

Çatıdan indim ve Jesse'nin eşyalarını karıştırdım. Dolabını, şifoniyerini ve masasını altüst ettikten sonra nihayet aradığımı buldum.

Dürbün.

Tekrar çatıya çıktım ve o deniz parçasını görebildiğim noktada durdum. Bekledim.

Manzaradan keyif almıyordum. Huzurun ve sessizliğin tadını çıkarmıyordum. Yalnızlığımdan zevk almıyordum.

Jesse'yi arıyordum.

Dalgaların kıyıya vuruşunu gördüm. Bir tekne gördüm. Yapılacak önemli işler yokmuşçasına şemsiyelerin altında, havluların üzerinde uzanan insanları gördüm.

Babamla ablamın eve girip beni aramaya başladıklarını duydum. Evin her odasından gelen "Emma?" seslerini duydum. Adımı söyleyip de sessizlikle karşılaştıkları her seferde seslerindeki endişenin arttığını fark ettim. Çok geçmeden annem de gelip koroya katıldı.

Ama cevap veremedim. Orada durup Jesse'yi beklemem gerekiyordu. Karısı olarak benim görevimdi bu. Karaya ayak bastığı anda onu ilk gören ben olmalıydım.

Birinin çatıya doğru geldiğini fark edince babam olduğunu düşündüm ve *Güzel, o da bakabilir, diye düşündüm.*

Ama gelen Marie'ydı.

Ben dürbünü yüzüme kaldırmış okyanusu izlerken orada durup bana baktı.

"Selam," dedi.

"Selam."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu bana doğru yürümeye başlar-ken.

"Onu bulacağım."

Marie'nin kolunu omzuma attığını hissettim. "Yapamazsın... Bu... işe yaramaz," dedi.

"Onu aramam gerek. Ondan vazgeçemem."

"Em, dürbünü bana ver."

Onu görmezden gelmek istedim ama mantığımı açıklamam gerekiyordu. "Jesse geri dönebilir. Gözlememiz gerek."

"O geri gelmeyecek."

"Bunu bilemezsin."

"Bilirim."

"Artık senin gölgede kalmayışıma katlanamıyorsun sadece," dedim ona. "Çünkü bu, artık dünyanın merkezinde senin olmadığı anlamına geliyor. Jesse dönecek, Marie. Ben de burada oturup o dönene kadar bekleyeceğim. Çünkü kocamı tanıyorum. Ne kadar inanılmaz biri olduğunu biliyorum. Sırf sen benim kendimi küçük düşmüş hissetmemden hoşlanıyorsun diye beni bunun aksine inandırmana izin vermeyeceğim."

Marie sanki ona vurmuşum gibi başını arkaya attı.

"Burada kalıp onu gözlemem gerekiyor. Benim görevim bu. Karısı olarak."

O an ablamın yüzündeki o merhamet ve korku karışımı ifadeyi görünce, delirdiğimi düşündüğünü anladım.

Bir an için, *Aman Tanrım. Deli miyim?* diye düşündüm.

Bana sarıldı. Beni bir annenin çocuğunu tuttuğu gibi sımsıkı tutarken, "Emma, çok üzgünüm," dedi. Sanki ikimiz tek bir bedenmişiz gibi. Ben böyle bir abla tipine alışkın değildim. Aynı zamanda arkadaş olan bir abla tipine. *Sadece* ablam olmasına alışkındım ben. Hani bazı öğretmenlerinizin sadece öğretmenleriniz olması ya da çalışma arkadaşlarınızın sadece çalışma arkadaşlarınız olması gibi. "Jesse öldü," dedi ablam bana. "Oralarda

bir yerde eve dönmeye çalıştığı falan yok. O gitti. Sonsuza dek. Çok üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm."

Bir an için, *Ya haklıysa?* diye düşündüm.

"O ölmedi," dedim. Sesim dalgalı ve kararsız çıkmıştı. "Oralarda bir yerde."

"Hayır, değil," dedi. "O öldü."

Bir an için, *Böyle bir şey mümkün mü?* diye düşündüm.

Sonra gerçek bir çığ gibi üzerime çöktü.

O kadar uzun bir süre, o kadar çok ağladım ki her gün gözlerim açılmayacak kadar şişmiş hâlde uyandım. Üç hafta boyunca üzerimi değiştirmedim.

Onun için, kaybettiklerim için, ömrümden geriye kalan ve onsuz geçecek her günüm için ağladım.

Annem bana zorla banyo yaptırdı. Duşta benimle birlikte durdu, çıplak bedenimi suyun altında durmaya zorladı, ben kendi başıma ayakta durmadığım için bütün ağırlığımı kollarında taşıdı.

Dünya çok karanlık, kasvetli ve anlamsız geliyordu. Hayat çok saçma, çok acımasız geliyordu.

Jesse'nin benimle ilgilenişini, beni tutuşunu düşündüm. Elleri sırtımda gezinirken hissettiklerimi, nefesinin nasıl da tatlı ve insani koktuğunu düşündüm.

Umudumu, aşkımı ve bütün insanîyetimi yitirdim.

Anneme ölmek istediğimi söyledim.

Bunu duymanın onun canını yakacağını bile bile söyledim bunu. Söylemek zorundaydım çünkü bunu hissetmek çok can yakıcıydı.

İrkildi, gözlerini kapadı ve sonra, "Biliyorum," dedi. "Ama yapamazsın. Yaşamak zorundasın. Yaşamanın bir yolunu bulmak zorundasın."

Jesse'yi havalimanına bırakmamdan altı hafta sonra yatağımdan çıktım, annemle babamın konuştuğu mutfığa girdim ve haf-

talardır göstermediğim bir sükûnet ve netlikle, "Acton'a dönmek istiyorum. Artık burada kalmak istemiyorum," dedim.

Babam başını tamam der gibi salladı ve annem de, "Nasıl istersen," dedi.

Eşyalarımı kim topladı, arabamı ve mobilyalarımı kim sattı hatırlamıyorum. Uçağa binişimi hatırlamıyorum. Tek bildiğim, bir hafta sonra Logan Havalimanı'na inmiştim.

Evdeydim.

EMMA İLE SAM

Yahut kendinizi nasıl toparlarsınız

Sevdiğiniz birini kaybettiğinizde, kendinizi daha iyi hissedeceğinizi aklınızın ucundan geçirmek bile güçtür. Günün birinde sırf hava güzel olduğu ya da köşedeki kahvecide çalışan barista ne içtiğinizi hatırladı diye kendinizi iyi hissedebileceğinizi.

Ama olur.

Sabırlıysanız ve bunun için çabalarsanız olur.

Yalnızca tekrar Massachussets havasını solumakla başlar. Boston'daki kahverengi taşları ve taştan yürüme yollarını gördüğünüzde, arabanızı ailenizin garaj yoluna çekip de eski yatak odanıza girdiğinizde ruhunuz ucundan birazcık toparlanır.

Çocukluk yatağınızda yatarken, kahvaltıda annenizin pankeklerini yerken ve dünyanın büyük bir bölümünden saklanırken duygusal kaleniz güçlenir.

Bütün zamanınızı seyahat kanallarını izleyerek geçirirsiniz ve o kadar sıkılırsınız ki odanızdaki kitap yığından, ailenizin yıllar boyunca size verdiği ve sizin kapağını kaldırmayı bile reddettiğiniz o kitaplardan birini elinize alırsınız.

Birini sonuna kadar okur, en sonunda kocanın öldüğünü görürsünüz. Kitabı odanın diğer ucuna fırlatır, gece lambasını kırarsınız. O gece anneniz eve geldiğinde ona olanları anlatırsınız. Ondan okumak için kimsenin ölmediği kitaplar istersiniz.

İki gün sonra hem annenizi hem de babanızı oturma odasında, sehpanın üzerine yığılmış bir sürü kitapla bulursunuz. Hepsi tek tek tarayarak sonunda tüm karakterlerin yaşadığından emin olmaya çalışıyorlardır. O gece okunacak yeni bir kitap yığınız olur ve siz de kitabın sizi perişan etmeyeceğinden emin, ilkinin kapağını açarsınız.

Uzun bir süredir kendinizi ilk kez güvende hissedersiniz.

Marie tek yumurta ikizi kızları olacağını öğrenir. Ona birbirinin eşi olan bir çift zıbyn almak istersiniz ama evden çıkasınız

yoktur. İnternette alıp onun adresine gönderirsiniz. Site sizden hediye için bir mesaj istediğinde onu tebrik etmeniz ve bir sürü ünlem kullanmanız gerektiğini bilirsiniz ama içinizden gelmez. O coşkuyu uyandıramazsınız, yazmayı bile beceremezsiniz. Onun yerine, "Küçük yeğenlerim için," yazarsınız.

Anneniz eve döndüğünde size sadece okumak için tasarlanmış yeni bir gece lambası getirmiştir. Tabandan yükselip ve başınızın üzerinde durur, sayfaları aydınlatır. O hafta kitap yığının-daki üç kitabı okursunuz. Gündüzleri pencereden gelen ışıktayken geceleri tepenizde süzülen okuma lambasının ışığında.

Yeğenleriniz doğar. Sophie ve Ava olur adları. Onları kucak-larsınız. Güzellerdir. Marie'nin nasıl olup da istediği her şeyi elde ettiğini ve sizin... kendinizi burada bulduğunuzu merak edersiniz. Buna kendini acıma dendiğini bilirsiniz. Umurunuz-da bile olmaz.

Olive Şikago'dan sizi görmeye gelir. Herkes onun ailesinin evinde kalacağını düşünür ama o sizin odanızın zeminindeki derme çatma bir yataкта kalmayı tercih edeceğini söyleyince büyük bir rahatlama hissedersiniz. Size nasıl olduğunuzu sormaz çünkü cevabı biliyordur. Onun yerine size kafeini bırakmayı düşündüğünden bahseder ve yeni görüşmeye başladığı adamı Facebook'tan stalklamasına yardım etmenizi ister. O yanınız-dayken kendinizi daha az yalnız hissedersiniz, ki neredeyse her an hissettiğiniz o ezici yalnızlığa verilen tatlı bir moladır bu. Şikago'ya dönmek için toplandığında onunla birlikte gitmek, kabin bagajına sığışmakla ilgili espri yaparsınız. Olive, "Muhtemelen henüz bunu anlayamazsın ama senin için iyi olan yer burası," der.

Bir gün şehrinizin ve evinizin her yerinde karşınıza çıkan anılar, Jesse'yle ergenken tanıştığınız ve âşık olduğunuz yerle ilgili anılar kontrol altına alınmış ve idare edilebilir gelmeye başlar. Siz de böylece dışarı çıkmaya cesaret edersiniz.

Ailenizin kitabevine gidersiniz.

Marie'nin arka köşeye koyduğu Shel Silverstein koleksiyonu-

nun yanında ruhen yıkılınca bütün bir gün boyunca evin dışında kalmaya hazır olmadığınızı fark edersiniz.

Neden yıkıldığınızı bile anlamazsınız. Shel Silverstein'da size Jesse'yi hatırlatan hiçbir şey yoktur. Sadece... Shel Silverstein hayatta kalmanın anlamı üzerine yazmıştır ve siz artık kendinizi hayatta hissetmiyorsunuzdur. Çünkü Jesse hayatta değildir. O kaybolunca siz de yaşamaya son vermişsinizdir sanki. Kalan günlerinizin, ölüm gelip sizi alana kadar zaman öldürmekten ibaret olduğunu hissediyorsunuzdur.

Yapabileceğiniz tek şeyin babanızın arabasının yolcu koltuğuna oturmak ve onun sizi eve götürüp yatağa yatırmasına izin vermek olduğunu biliyorsunuzdur.

Ama sonra o yatakta giderek güçlendiğinizi hissedersiniz, sanki içinizdeki yaşları sıkıp çıkıyor, kendinizi iyice bükerek acınızı kurutuyorsunuzdur. Gözlerinizden akan su acının biz-zat kendisiymiş gibi keder ağlarken düşlersiniz kendinizi. Onun bedeninizden akıp gittiğini ve şilte tarafından emildiğini hayal edersiniz.

Bir sabah kendinizi kupkuru ve tamamen bomboş hissederek uyanırsınız. O kadar boştur ki içiniz biri sizi tıklatsa ses içinizde yankılanacak gibidir.

Bir zamanlar neşeyle dolu olmaya alışkınsanız, içinizin oyuk ve bomboş olması korkunç bir his gibi gelir. Ama içinizin acıyla dolu olmasına alışmışsanız, bu o kadar da kötü bir his değildir.

İçinizin oyukluğu normal gelir.

Boşluk, yeni bir başlangıç gibidir.

Bu da hoştur çünkü çok uzun zamandır kendinizi her şeyin sonundaymış gibi hissetmişsinizdir.

Ailenizden yeni bir yatak istersiniz. Bunu yaparken çocukmuş gibi hissedersiniz kendinizi ama hiç paranız yoktur çünkü çok uzun zamandır yeni bir hikâye almamış ve blogdaki işinizden istifa etmişsinizdir.

Aileniz neden yeni bir yatak istediğinizi anlamaz ve siz de onlara tam olarak açıklayamazsınız. Sadece, "Bu lekeli," dersin-

niz. Ama aslında demek istediğiniz, onun sizin acınızı emmiş olduğunu hissettiğinizdir. Kulağa çalgınca geldiğini bilirsiniz ama acınızın şiltenin içinde olduğuna inanırsınız ve bedeninizin onu tekrar emmesini istemezsiniz.

O kadar da kolay olmadığını bilirsiniz ama öyleymiş gibi gelir.

İki hafta sonra yeni bir şiltenez ve bazanız vardır. Babanızın eskilerini bir arkadaşının kamyonetine yükleyişini izlersiniz. Sokak boyunca çöpe doğru ilerleyişini izlersiniz.

Kendinizi daha iyi hissedersiniz. Daha özgür.

Buna batıl inanç dendiğinin farkındasınızdır.

Bununla bir derdiniz yoktur.

Kederden asla tamamen kurtulamayacağınızı biliyorsunuzdur. Birlikte yaşamayı, idare etmeyi öğrenmeniz gereken bir şey olduğunu biliyorsunuzdur.

Kederin kronik olduğunu anlamaya başlarsınız. Bir tedaviden ziyade hafifleme ve nüksetmeyle ilgili olduğunu. Bu da onun öylece bitmesini bekleyemeyeceğiniz anlamına gelir. Onun içinden geçmelisinizdir, tıpkı ters dip akıntısının içinden yüzererek geçmek gibi.

Marie'nin doğum izninin sonlarına doğru annenizle babanız gıda zehirlenmesi yaşar. Dükkânı açacak kimse yoktur. Siz açmayı teklif edersiniz. Mecbur olmadığınızı söylerler size. Satış elemanlarından birinden rica edebileceklerini söylerler. Siz de onlara kontrolü ele aldığınızı söylersiniz.

Onlar size teşekkür ederken birilerinin size güvenmesini ne kadar özlediğinizi fark edersiniz. Faydalı olmanın gururunu hatırlarsınız.

Erkenden kalkar, duş alır ve arabaya binersiniz. Anahtarını katabevinin kapısına taktığınızda Jesse'nin gittiğini ama belki de hayatınızın hâlâ burada olduğunu fark edersiniz. Belki de onunla bir şey yapabilirsiniz.

Marie'nin üç gün önce dükkâna dönmesi gerekiyordur, annenizle babanıza işe dönmek istemediğini söyler. Gözlerinde yaşlar vardır. Onları hayal kırıklığına uğrattığı için üzgün olduğunu

ama sadece evde bebekleriyle kalmak istediğini söyler. Günlerini onlardan ayrı geçirdiğini hayal bile edemediğini söyler. Aileniz hazırlıksız yakalanmıştır. Hemen destekleyici bir tavır takınırlar.

O gece onların bu konudaki konuşmalarına kulak misafiri olursunuz. Annenizin babanızı teselli ettiğini, ona dükkânın size ya da Marie'ye kalması gerekmediğini söylediğini duyarsınız. Her şeyin yoluna gireceğini söyler.

Ertesi gün yeni bir mağaza müdürü aramaya başlarlar.

Ne yapmanız gerektiğini bilirsiniz.

O gece onları mutfak masasına oturtur ve işe talip olursunuz. Bunu yapmak istediğinizden emin olup olmadığınızı sorduklarında onlara gerçeği, evet ile hayır arasındaki o gri bölgede olduğunuzu söylersiniz.

Aileniz şaşkın ama memnundur, kabul ederler, başka hiçbir şeyin onları daha çok gururlandıramayacağını söylerler.

Artık bir işiniz vardır.

Derken yavaş yavaş, gün gün, dakika dakika, bir salyangoz hızında, herhangi bir şeyin olduğunu bile fark edemiyorken yeniden bir yaşam amacı bulursunuz.

Tam orada, Blair Kitabevi'ndedir. Hayatınız boyunca kaçtığınız yerde. Çocuklara ayrılmış okuma köşesinde ve dağınık depodadır. Dükkânın ön tarafındaki düzenlenmiş teşhir masasında ve arka taraftaki indirim sepetindedir. Kitap ayrıçalarına bakarsınız. Hani şu "Bir Kitap Okuyarak Dünyayı Gezin" diyenlere.

Dünyayı zaten gezmişsinizdir.

Marie ve Mike bir pazar akşamı kızları yemeğe getirirler ve tatlıdan hemen önce Mike salı günü bir KBB uzmanıyla randevuları olduğundan bahseder. O gece ailenizin tam zamanı olduğundan bahsettiğini duyarsınız. Yeğenlerinize, ablanızla çok az zaman geçirdiğinizi, öyle ki ikizlerin isimlerine ya da yüksek seslere tepki vermediklerini fark etmediğinizi düşünürsünüz.

Randevudan sonra Marie'yi aramaya karar verirsiniz. Nazik bir kardeş olacaksınız. İyi bir teyze olacaksınız.

Marie telefonu gözyaşları içinde cevaplar ama parçaları birleştirip ne olduğunu anlamayı başarırsınız.

Yeğenleriniz sağır oluyordur.

Koneksin 26 denen bir genle ilgili bir şeydir bu.

O gece Marie'nin evine gider ve ona kötü günlerde kendi sevdiğiniz şeyleri götürürsünüz. Diyet kola ve Ben&Jerry's. Hindistancevizli ve çikolatalı bir aroma bulursunuz çünkü onun en sevdiği şekerin Almond Joy olduğunu biliyorsunuzdur. Dondurmayı buzluğa koyar ve diyet kolayı tezgâhta bırakır. Ama sizi öyle sıkı kucaklar ki iz kalabileceğini düşünürsünüz. Siz de ona sarılır ve hıçkırıklara boğulmasına izin verirsiniz.

Ailenizin evinden ayrılıp Cambridge'de bir stüdyo daireye çıkarsınız. Kahverengi taşlı bir evde yaşamak istediğiniz için ayrıldığınızı söylersiniz ama aslında Olive artık insanlarla tanışma zamanınızın geldiği konusunda size katıldığı için taşınmışsındır. Herhangi birileri. Yeni insanlar.

Müdür olarak beşinci ayınızdayken ailenizi karşınıza oturup onlara e-kitap ve e-kitap okuyucu satma konusunda sunum yaparsınız. Nasıl yapılacağını ana hatlarıyla anlatırsınız. Size işinizde müthiş olduğunuzu söylediklerinde ağlamaya başlar ve Jesse'yi özlersiniz. En beteri mutlu anlardır, ağrının en güçlü olduğu anlardır onlar. Ama gözlerinizi siler, işe döner ve o gece başınızı yastığa koyduğunuzda güzel bir gün olduğunu düşünürsünüz.

Babanızın üniversite arkadaşlarından biri dükkâna gelip babanızı sorar ama babanız orada değildir. Adam sizin müdür olduğunuzu görür ve adınızı sorar. Emma Lerner olduğunu söylersiniz ve adam kaşlarını çatar. Colin'in hep dükkânı kızlarından birine bırakmak istediğinden bahsettiğini söyler. Onun kızlarından biri *olduğunuzu* söylersiniz. Adam hatası için özür diler.

Marie ve Mike ailenizin bir sokak aşağısından bir ev satın alır. Mike'ın spor ürünleri mağazasına olan yolu uzayacaktır ama Marie ailenize yakın olmanın önemli olduğunu düşünür.

O yerleştikten sonra bir gün onu arar ve sizinle birlikte Boston'da işaret dili dersi almak ister mi diye sorarsınız. Elle-

rinizle konuşmayı öğrenme konusunda heyecanlı olduğunuzu söylersiniz ona. Kabul eder ve evin dışında, çocukları olmadan bir şeyler yaptığı tek zaman olur bu. Birkaç hafta sonra ablanızın bütün sosyal yaşamının sizden ibaret olduğunu fark edersiniz.

Bir gün dersten sonra Marie kalıp yemeğe gitmek ister misiniz diye sorar. Onu bir Moğol barbekü mekânına götürürsünüz ve Jesse'nin abisi Chris'le karşılaşsınız. Selam verirsiniz, hoş beş edersiniz ve ağlamadığınızı fark etmek sizi şaşırtır.

Marie'yle birlikte yeniden T'ye yürürken iyi olup olmadığınızı sorar. Siz nasıl hissettiğinizi açıklarken darmaduman olursunuz. İnsanlar size yıllardır, "Güzel anılarda yaşasın," diyordur. Siz de nihayet tam da öyle olduğunu fark edersiniz.

Onu tanımış olmanın mutluluğu, onu kaybetmenin üzüntüsünü bastırır.

Acaba keder sandığınız kadar kronik değil mi diye merak edersiniz. Acaba hafifleme evresi yıllarca sürebilir mi diye.

Bir gün kuaföre gidersiniz ve size röfle düşünüp düşünmediğinizi sorar. Yap gitsin, dersiniz. Salondan çıktığınızda kendinizi mükemmel hissedersiniz. İlerideki randevuları planlamaya başlarsınız.

Aileniz kısmen emekliye ayrılır ve dükkânı size bırakır. Öyle gururlu, öyle mutlu, onu almaya öyle kararlısınızdır ki eski adınıza dönersiniz. Siz bir Blair'sınızdır. Blair olmaktan hiç bu kadar gurur duymamışsınızdır. Yeni ehliyetiniz geldiğinde ağlar ve sanki Jesse oradaymış gibi gökyüzüne bakarsınız, "Bu seni sevmediğim anlamına gelmiyor. Sadece geldiğim yeri sevdiğim anlamına geliyor," dersiniz.

Marie dükkânın size verildiğini öğrendiğinde bozulur. Sizi dükkânı elinden almakla suçlar. Ona sadece onun bıraktığı şeyi aldığınızı söylersiniz. Birbirinize patlarsınız. O bağırır, siz bağırırsınız. Öfkeyle, "Of, lütfen ama. Hepimiz senin gözdeleri olduğunı biliyoruz. Annemle babamın istediği her şeyi yerine getiren mükemmel Bayan Emma," diye haykırır.

Gülmeye başlarsınız. Çünkü bu çok saçmadır.

Ama sonra doğru olduğunu fark edersiniz.

Ailenizin hep olmanızı istediği kişiye dönüşmüşsünüzdür ve bunu neredeyse tamamen kazara gerçekleştirmişsinizdir.

Kitaplarla ilgili bir işte çalışmak ya da Massachusetts'ta yaşamak ya da ablaunuzla yakın olmak istediğiniz hiç aklınızdan geçmemiştir. Ama görünen o ki istiyorsunuzdur. Sizi mutlu eden budur.

Sonra birden kendi kendinize, *Bir saniye, hayır, bu doğru değil. Ben mutlu olamam*, dersiniz.

Çünkü o sizinle değildir. Gitmiştir. Mutlu olmamalısınızdır, değil mi?

Durur ve kendinize gerçekten sorarsınız: *Mutlu muyum ben?*

Ve olabileceğinizi fark edersiniz.

Marie'den özür dilersiniz. O da sizden özür diler. İşaret dilinde, "Ben ahmağın tekiyim," dersiniz. Marie güler.

Daha sonra ona kendinizi iyi hissetmenin, yaşamınızı sevmenin Jesse'ye ihanet olup olmadığını sorarsınız. O da der ki, "Hiç de bile. O da senin için bunu isterdi. Tam olarak bunu isterdi."

Haklı olabileceğini düşünürsünüz.

Alyansınızı çıkarır, aşk mektuplarınız ve fotoğraflarla birlikte bir zarfın içine koyarsınız. Ondan asla vazgeçmeyeceksinizdir ama yüzüğü takmanıza gerek de yoktur.

Yeniden kuaföre gider ve kısa saçın size yakışıp yakışmayacağı konusunda ne düşündüğünü sorarsınız. Harika görüneceğinizi söyler. Ona güvenirsiniz. Yeni kırpılmış saçlarınızla eve gidersiniz ve kendinizle ne yapacağınızdan tam olarak emin değilsinizdir.

Ama sonra Marie görür ve size film yıldızı gibi olduğunuzu söyler. Tekrar aynaya baktığınızda ne demek istediğini anlar gibi olursunuz.

Altı ay sonra piyanoyla ilgilenmeye karar verirsiniz.

Ve sadece müzik mağazasından içeri adım atarak ikinci bir yaşamı başlatırsınız.

Piyano dersleri almayı deneyerek başlayabilirdim. Ama balık-lama dalmaya karar verdim. Evde ellerimle yapabileceğim bir şey istiyordum. Ya piyano olacaktı ya da aşçılık. Eh, aşçılık biraz karmaşık geldi.

Ben de Watertown'da bir ikinci el enstrüman dükkânı buldum ve bir pazar günü öğleden sonra arabaya atlayıp oraya gittim.

Ben içeri girerken kapılardan bir melodi yayıldı ve arkamdan kapanırken de kendi kendine sustu. Dükkânda deriyi andıran bir koku vardı. İçerisi sıra sıra gitarlarla doluydu. Bir dergi standı buldum ve bir dakika kadar ne aradığımdan tam olarak emin olamadan karıştırdım.

Aniden huzursuzlandım ve kendimi rahatsız hissettim. Ne soracağımı ya da kime soracağımı bile bilmiyordum.

Orada saksafonlar, trampetler ve adını bile bilmediğim bir sürü enstrüman arasında dururken haddimi aştığımı fark ettim. Vazgeçip eve dönmeye niyetlenmişim. Dergilerden bir adım uzaklaşayım derken dosdoğru iki bronz davulun arasında buldum kendimi. Yanlışlıkla ikisine de çarpmamla bir tangırta koptu. Davulları düzelterip beni gören biri var mı diye etrafıma bakındım.

Birkaç adım ötede bir satış görevlisi vardı. Bana bakıp gülümsedi.

Ben de çekinerek gülümsedim, sonra tekrar dergilere döndüm.

"Selam," dedi satıcı. Şimdi tam yanımda duruyordu. "Davulcu musun?"

Bakışlarımı ona çevirdim ve bende jeton düşerken onun gözlerinde de beni tanıdığını gördüm.

"Sam?" dedim.

"Emma Blair..." dedi şaşkınlıkla.

"Aman Tanrım," dedim. "Sam Kemper. Ben... seni kaç zamandır..."

"On yıl, belki daha da fazla," dedi. "Vay be. Sen... harika görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedim. "Sen de öyle."

"Annenler nasıl?"

"İyiler," dedim. "Gayet iyiler."

Bu kadar değişmiş olmasına şaşırarak ona bakarken kısa bir sessizlik oldu. Gözleri her zaman bu kadar çarpıcı mıydı diye hatırlamaya çalışıyordum. Sıcacık bir kahverengiydi gözleri. Her şeyi merhamet perdesinin ardından görürmüş gibi nazik ve sabırlı görünüyorlardı. Ya da belki de ona dair hatırladıklarımı yüzüne yansıtıyordum sadece.

Ama yetişkinliğinde çekici bir erkek olduğu su götürmezdi. Yüzü biraz daha köşeli bir hâl almış, hatları iyice oturmuştu.

Gözümü dikmiş ona baktığımı fark ettim.

"Davul mu çalıyorsun?" dedi Sam.

Ona sanki Fransızca konuşuyormuş gibi baktım. "Ne?" dedim.

Arkamdaki bronz davulları işaret etti. "Seni davulların yanında görünce belki de çalmaya başlamışsındır diye düşündüm."

"Ha," dedim. "Hayır, hayır. Beni bilirsin. Hiçbir şey çalmam. Yani bize blok flütle öğrettikleri şu 'Mary Had a Little Lamb'i saymazsak, ki sayılacağını sanmıyorum."

Sam güldü. "Pek davul denemez ama bence sayılır."

"Hepimiz zibilyon tane ya da işte sen kaç tane çalıyorsan o kadar enstrüman çalamıyoruz," dedim. "Altıydı, değil mi?"

Sam mahcubiyetle gülümsedi. "Aslında o zamandan beri biraz daha ilerledim. Gerçi çoğu amatörce."

"İşte benim de sadece blok flütüm var. Aa!" dedim birden hatırlayarak. "Dördüncü sınıfın tatil öncesi konserinde parmak zili çalmıştım! İki eder."

Güldü. "Tam bir uzmansın o zaman! Sana birkaç şey sorsam iyi olur."

Mütevazı dâhiyi oynayarak onun oyununa eşlik ettim. "Aslında parmak zili gayet basittir. Çoğunlukla parmaklarına oturacak bir çift zil alır, sonra da çınlama sesi çıkaracak şekilde birbirine vurursun." Ona göstermek için kendi işaretparmaklarımı coşkuyla birbirine vurdum. "Parmak zili tamamen özgüvenle ilgilidir."

Yine güldü. Zaten bana hep etraftaki en komik insanmışım gibi hissettirirdi.

"Ondan sonra da sınır falan yok zaten," dedim. "Parmak ziliyle başlamış bir kız tanıyorum, artık gerçek zil çalıyor."

Sırf güldü diye bir stand-up gösterisi icra etme izni almışım gibi davrandığım için biraz utandım. Ama o yine güldü. İçten bir gülüştü. Tüm kaygılarım silinip gitti.

"Aslına bakarsan bunların hepsi yalan. Yani parmak zili çaldım, tamam ama... Piyano öğrenmeyi düşünüyorum. Gerçekten karmakarışık bir kafayla bu dükkânın ortasında dikilmemin sebebi de bu."

"Aa," dedi başını evet der gibi sallayarak. "Yani, benim fikrimi öğrenmek istersen..."

"İsterim," dedim. "Öğrenmek istediğim fikir tam olarak seninki."

Gülümsedi. "O zaman bence baterilerin arkasındaki Yamaha PSR'lerden almalısın. Altmış bir tuştan oluşuyor ve çok da ağır değil. Ama eğer yeni başlıyorsan ya da bunun ömürlük bir tutkuya dönüşeceğinden emin değilsen, bence bir klavyeye dört yüz dolar bayılmak biraz aptalca. Ama bu benim fikrim."

"Hayır, harika bir tavsiye bu. Bana şu bahsettiğin şeyleri gösterebilir misin?"

"Ah," dedi sanki gerçekten de onun sözünü dinlediğime şaşırmış gibi. "Tabii. Sanırım şurada bir tane olacaktı."

Arkasını döndü ve dükkânın arka kısımlarına doğru ilerledi. Peşinden gittim. "Hâlâ sık sık piyano çalıyor musun?" diye sordum.

Hafifçe bana doğru dönerek başıyla onayladı. "Eğlencesine

çalıyorum,” dedi. Bir standın üzerindeki kısa, siyah bir klavye-
nin önünde durdu. “Bu muhtemelen senin işini görür.”

Birkaç tuşa bastım. Tuşların alt panoya çarparken çıkardığı
fiziksel çarpma sesi dışında bir ses çıkmadı.

“Fişi takılı değil galiba...” dedi Sam.

“Doğru. Mantıklı.” Fişi takılı olmayan bir klavyeyi çalmaya
çalıştığım için utanca boğulmuştum. Sanırım beş ay önce bir
müşterinin bana fermuarımın açık olduğunu söylemesinden beri
en çok utandığım andı. “Fiyatı ne kadar?”

“Ha, şey...” Eğilip fiyat etiketine baktı. Harcayacağımı dü-
şündüğüm miktarın yarısı kadardı.

Ânın tadını çıkarıp almaya karar verdim.

“Tamam, alıyorum.”

Güldü. “Ciddi misin?”

“Evet,” dedim. “Bir yerden başlamak gerek, öyle değil mi?”

“Sanırım öyle,” dedi.

Aramıza bir sessizlik çöktü.

“Vay be,” dedim. “Sana rastladığıma inanamıyorum.”

“Aynen!” dedi. “Yani yüzde kaç ihtimaldir ki bu?”

“Yani ikimiz de aynı şehirde yaşıyorsak gayet yüksek bir ih-
timal.”

Sam güldü. “Ben senin Kaliforniya’da falan olduğunu düşün-
üyordum.”

Sam’in ne kadarını bildiğinden emin olamayarak başımı sal-
ladım. “Evet, işte, bilirsin.”

Sam ağırbaşlılıkla başını salladı. “Evet,” dedi monoton bir
sesle. “Duymuştum.”

Artık her şeyi bildiğini biliyordum ve ilk içgüdüm ondan ola-
bildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşmaktı. “Şey, annemler senin
iyi olduğunu duyunca çok sevinecekler,” dedim. “Yardımanın için
teşekkürler, Sam. Seni görmek harikaydı.”

Elimi uzattım ve Sam’in konuşmayı sonlandırışım karşısın-
daki şaşkınlığını izledim.

“Ah, evet, tabii,” dedi.

Sonra izin istedim ve kasaya ilerledim.

"Bugünkü alışverişinizde size yardımcı olan biri oldu mu?" dedi tezgâhın ardındaki kadın kredi kartımı geri uzatırken.

"Efendim?" dedim. Kartı alıp cüzdanımdaki yerine yerleştirdim.

"Alışverişinize karar vermeniz için size yardımcı olan bir satış elemanı oldu mu?" diye sordu.

"Ha," dedim. "Sam yardımcı oldu. Harikaydı."

"Sam mi?"

"Evet."

"Burada Sam diye biri çalışmıyor."

Bir an için acaba bir hayalet hikâyesinde miyim diye düşündüm.

"Sam Kemper," dedim. "Az önce bana bu klavyeyi tavsiye etti."

Kadın neden bahsettiğimden haberi yokmuş gibi başını iki yana salladı.

Döndüm ve bakışlarımı soldan sağa doğru gezdirdim, ardından daha iyi görebilmek için parmaklarımın ucuna yükseldim. Ama onu hiçbir yerde göremedim. Delirdiğimi düşünmeye başlayacaktım neredeyse. "1.80 boylarında, siyah tişörtlü, hafif kirli sakalı var..." Kasiyer bana kimden bahsettiğimi anlıyormuş gibi bakınca devam ettim. "Cidden güzel gözleri var?"

"Ha, tamam, kimden bahsettiğinizi anladım."

"Harika."

"O adam burada çalışmıyor," dedi.

"Nasıl yani burada çalışmıyor?"

"Müşteri o. Çok gelir ama."

Gözlerimi kapadım ve iç geçirdim. Deminden beri Sam'le sanki satıcıymış gibi konuşmuştum. "Benim hatam," dedim. "Aptalın tekiyim."

Kadın gülmeye başladı. "Sorun yok." Faturamı uzattı. "Ara-banıza taşımak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Ee..." Alete baktım ve kendi başıma taşıyabileceğime karar verdim. "Sanırım gerek yok. Teşekkürler."

Klavyeyi aldım ve kapıya yöneldim. İlerlerken Sam'e bakıyordum. Nihayet onu gördüğümde dükkânın kapısına kadar ilerlemiştim. Merdivenden iniyordu.

"Sam!" dedim.

"Emma!" dedi aynı benim tonlamamla.

"Hâlâ buradasın," dedim. "Çıkışsındır diye düşünmüştüm."

"Üst kattaydım. Kısa kuyruklulara bakıyordum."

İtiraf etmem gerekirse kısa kuyruklu dediği şeyin bir tür hayvan olmadığını anlamam birkaç saniye sürdü.

"Ya, vay be, kısa kuyruklu piyano alacaksın demek," dedim klavyeyi bir süreliğine yere bırakarak. "Aslında burada çalışmadığına dair bir kanıt daha."

Gülümsedi.

"Satış elemanı olduğumu sandığım için çok özür dilerim. Galiba zamanında bizim dükkânda çalıştın diye öyle düşündüm ve... Her neyse, kasaya gidip de sana alışverişimden komisyon kazandırmaya çalışırken kendimi gülünç duruma düşürdüm."

Sam güldü. "Ne bileyim, oradayken bu dükkânda çalıştığımı düşünmüş olabileceğinden kuşkulandım ama nasıl düzeltirim bilemedim. Özellikle de..."

"Bana kendimi aptal gibi hissettirmemek için mi?"

Güldü. "Sayılır."

"Yani, resmen aptal gibi hissediyorum."

"Hayır, hissetme," dedi. "Sana yardımcı olmak benim için zevkti. Gerçekten. Seni tekrar görmek güzeldi." Bana bakışındaki o içtenlik insanı yatıştırıyordu. Bundan hoşlandım mı hoşlanmadım mı bilemedim. Hoşlanmışım gibi geldi.

"Sana bir teşekkür borçluyum," dedim. "Çok yardımcı oldun."

"Derse ihtiyacın var mı?" diye sordu Sam. "Eğer istersen ben sana... öğretebilirim. Bundan mutluluk duyarım. Başlangıç için sana birkaç şey gösteririm."

Nasıl cevap vereceğimden emin olamadan ona baktım.

“Ya da olmazsa belki bir ara seni dışarı bir şeyler içmeye çıkarırım,” dedi.

O an orada olan şey bir dalga gibi sardı beni. Hani kumsalda yürüyüş yaparken ayağınızın üzerinden geçip giden ve kotunuzun paçalarını ıslatan o küçük dalgalardan değil. Tam sırtınızı okyanusa dönmüş sudan çıkarken birdenbire ortaya çıkan ve sizi deviren dalgalardan.

“Ah, aman Tanrım,” dedim şaşkınlıkla. “Bana çıkma mı teklif ediyorsun?”

Sam’in omuzlarının çöktüğünü gördüm ve alelacele maskelemesinden önce yüzünden geçip giden hayal kırıklığını fark ettim.

“Bu konuda sıradan ve incelikli olmaya çalışıyordum. Belki hani ikimizin de bir randevu olup olmadığından emin olamadığı şu randevulardan biri,” dedi, sonra başını iki yana salladı. “Üzerinden on yıl geçti ama bu konuda hâlâ ilk seferindeki kadar berbatım, değil mi?”

Kızardığımı hissettim ve benim kızarmam Sam’in de kızarmaya başlamasına neden oldu.

“Affedersin,” dedi. “Gerçekten uzun bir ilişkiden henüz çıktım, o yüzden biraz hamladım. Belki buna inanmayabilirsin ama üniversitedeyken kadınlarla konuşma konusunda çok iyiydim. Babamın her zaman dediği gibi, direkt ol ama...”

Sam sanki az önce korkunç bir sırrı açık etmiş gibi bana baktı. Elini yüzüne götürüp burun kemerini sıktı. “Az önce babamdan randevu tavsiyesi aldığımı mı itiraf ettim ben?” dedi ifadesini değiştirmeden.

Kahkaha attım. Rahat bir kahkaha. “Evet, ettin ama hiç sorun değil” diyen bir kahkaha.

Sonra bir zamanlar ondan ne kadar hoşlandığımı hatırladım. Ondan *hoşlanırdım*.

Sam *sevimli*ydi. Ve *tatlı*ydı. Ayrıca benim *komik* olduğumu düşünürdü.

"Sorun değil," dedim. "Yani, ben seni satış elemanı sandım. Sen de babandan kadınlara nasıl kur yapacağına dair tavsiye almışsın. Sosyal etkileşimin Edi ve Bıldı'su gibiyiz."

Gıldı. Çok rahatlamış görünüyordu.

Onu tekrar görmek istiyordum. Gerçek buydu. Onunla daha fazla zaman geirmek istiyordum. Onunla yan yana olmak istiyordum.

"Peki şuna ne dersin?" dedim. "Sen bana 'Chopsticks' öğre-tirsin, ben de sana bira ısmarlarım."

"Yani peşinde olduğun şey sadece 'Chopsticks'se şahane bir fikrim var."

Söyleyeceklerini dinlemeye hevesli ona baktım.

Klavyemi aldı ve basamaklarda onun peşinden ilerledim. Tit-rek, dar merdiven devasa enstrümanlarla dolu bir odaya çıkıyor-du. Birka duvar piyanosu, bir arp, birello. Sam beni ıkık, siyah bir kısa kuyruklunun yanına götüşdü. Klavyemi bıraktı, ardından piyanonun başına oturdu, bana da sırada yanına oturmamı işaret etti. Dediğini yaptım.

Bana baktı ve elini keyifle tuşların üzerine yerleştirdi. Ardın-dan üzerine doğru eğildi ve "Chopsticks"ialmaya başladı.

Ellerinin tuşların üzerinde uçuşunu, ne yapmaları gerektiğini içgüdüsel olarak bilişlerini izledim. Hoş elleri vardı, güçlü ama nazik. Kısa, temiz tırnaklar; uzun, ince parmaklar. Kadınların bazen erkeklerde nasırlardan ve yumru yumru boğumlardan hoşlandıklarını, dayanıklılıklarını avularında görebildikleri er-kekleri sevdiklerini dile getirdiklerini biliyordum. Ama Sam'in ellerine bakarken bu düşünce tarzının tamamen yanlış olduğuna karar verdim. Onun ellerininevik ve neredeyse zarif görünü-münü sevmiştim. Kendimi onun bileklerine, kollarına ve omuz-larına bakarken yakaladım.

Sam'in piyanoalışını izlemek, ne kadar becerikli, ne kadar yetenekli, ellerini kullanmakta ne kadar mahir olduğunu hatırlamak... Birden elleriyle başka neler yapabildiğini düşünürken buldum kendimi.

Kendinizi tanıdığınızı zannedersiniz, kimliğinizin şekillendiğini, imzalanıp mühürlenerek “ben” dediğiniz bir kutuya konduğunu düşünürsünüz ve sonra bir müzisyenden hoşlandığınızı fark edersiniz –ellerini “ustaca” kullanışının size seksi geldiğini– ve kendinize dair bildiğiniz her şeyi yeniden ele almanız gerekir.

Çalmayı bıraktı. “Tamam, şimdi sıra sende.”

“Bende mi?” dedim. “Onu mu yapacağım? Nereden başlanacağını bile bilmiyorum.”

Hemen önümdeki beyaz bir tuşa bastı. Ben de görev bilinciyle işaretparmağımı o tuşa yerleştirdim.

“Şu parmağını dene,” dedi tuşun üzerine ortaparmağımı çekerken.

Başımla onayladım.

“Şimdi tuşa şöyle bas.”

Başka bir tuşa altı kez ritmik olarak bastı.

Ben de kendi tuşuma aynı şekilde bastım.

“Şimdi de buna bas,” dedi başka bir tuşu işaret ederek.

Tüm talimatlarını tam da dediği şekilde yerine getirdim. Tuşlara bakmam gerekiyordu ama ben çoğu zaman ona bakıyordum. Bir iki kez beni yakaladı, ben de başımı tekrar parmaklarıma ve onların altındaki tuşlara çevirdim.

Ağır ve melodisiz çaldım. Parmaklarım tereddütlüydü ve sonra da sanki paniklemiş gibi, sağı solu belli değilmiş gibi hızla hareket ettiler. Ama kendi hareketlerimdeki belli belirsiz kalıbı fark edebiliyordum.

Sırada otururken bedeni benimkine değdi. Eliyle ellerime dokunmaya devam etti.

“Pekâlâ,” dedi. “Şimdi hızlı yapabilir misin? Sen onu yaparken ben de diğer kısmı çalacağım.”

“Tabii,” dedim. “Evet, anladım.”

Parmağımı ilk tuşun üzerine koydum. O da elini nazikçe onun hemen altındakine koydu. “Üç deyince,” dedi. “Bir... iki... üç.”

Ben kendi tuşuma bastım.

Sam gülümsedi ve telefonunu bana uzattı.

Kendimi aradım, böylece onun numarası da benim ekranımda belirdi. Telefonunu geri verdim.

"Gitsem iyi olacak," dedim. "Ama yakında görüşürüz, değil mi?"

"Evet," dedi. "Harika plan."

"Seni görmek gerçekten çok güzeldi," dedim.

"Seni de öyle, Emma. Gerçekten."

Elini uzattı, ben de tuttum. Tokalaştık ama sonra ellerimiz bir süre öylece durdu. Tokalaşmakla tutma arası bir şeydi.

O gün arabamın arka koltuğunda bir klavye ve telefonumda Sam'in numarasıyla eve dönerken acaba Sam gibi biriyle birlikte olabilir miyim, Sam benim için bir anlam ifade edebilir mi gibi şeyler düşünürken buldum kendimi.

Ona hep bir düşkünlüğüm olmuştu, onu her zaman önemsemiştim. Belki de artık hoş bir adamla randevuya çıkmanın vakti gelmişti. Bana her zaman iyi davranmış bir adamla. Lisede işler farklı gelişseydi belki de evet diyeceğim kişi o olacaktı.

Güzel şeyler siz hazır olana kadar beklemez. Bazen hemen öncesinde, siz neredeyse hazır olacakken gelir.

İşte böyle bir durumda, diye düşündüm, ya o güzelliklerin sizin gideceğiniz yerden geçmeyen bir otobüs gibi geçip gitmesine izin verirsiniz ya da hazırlanırsınız.

Ben hazırlandım.

Bütün gece bunu düşündüm. Dönüp durdum. Sonra, ertesi sabah dükkâna doğru giderken Sam'e mesaj attım.

Cuma günü 19:30 gibi bir içki? Cambridge'de bir yerlerde? Sen seç. Saat daha dokuz bile olmamıştı. Cevap vermesini beklemiyordum.

Ama telefonum hemen öttü.

Avery Caddesi'ndeki McKeon's?

İşte bu kadardı.

Bir randevum vardı.

Sam Kemper'la.

Daha önce hiç midem bulanacak kadar heyecanlanmamıştım.

Birine karşı bir şeyler hissetmeye başlarsam ne yapacaktım?

Belki de Sam olmazdı. Belki yıllar sonra gerçekleşirdi bu. Ama hayatınızda aşk istediğinizi fark etmek, o aşkın hayatınıza girmesine istekli olmanız gerektiği anlamına geliyordu.

Ve bu da Jesse'nin gitmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Bunu yapmanın, bu durumu sindirmenin sözcüklere dökmekten başka bir yolu gelmedi aklıma. O yüzden de gece işten sonra kanepeme oturdum, kâğıdı kalemi elime aldım ve bir mektup yazdım.

Sevgili Jesse,

Sen gideli iki yıldan fazla oldu ama seni düşünmediğim tek bir gün bile olmadı.

Bazen okyanusta yüziüp geldiğinde nasıl da tuz koktuğunu hatırlıyorum. Ya da acaba az önce izlediğim filmi sever miydin diye merak ediyorum. Bazen de sadece gülüşünü düşünüyorum. Gözlerinin nasıl da kırıştığını ve her seferinde sana biraz daha âşık olduğumu hatırlıyorum.

Bana nasıl dokunurdun diye düşünüyorum. Ben sana nasıl dokunurdum. Bunu çok düşünüyorum.

İlk başlarda hatıran canımı çok yakıyordu. Gülüşünü, kokunu düşündükçe daha da çok yanıyordu canım. Ama kendimi cezalandırmak hoşuma gidiyordu. Acıyı seviyordum çünkü o acı sendin.

Yas tutmanın doğru ya da yanlış bir yolu var mı bilmiyorum. Tek bildiğim, seni kaybetmek içimi öyle bomboş bıraktı ki böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç tahmin etmezdim. İnsani olamayacağını düşündüğüm yoğunlukta bir acı çektim.

Bazen akılıma kaçırarak gibi oluyordum acıdan. (Çatımızda biraz delirdiğimi söylemekle yetineyim.)

Bazen beni paramparça edecek gibi geliyordu.

Şimdiyse mutlulukla belirtmek isterim ki hatıran bana öyle bir mutluluk getiriyor ki sadece seni düşünmek bile yüzümde bir gülücüğün açmasına neden oluyor.

Ayrıca hiç bilmediğim kadar güçlü biri olduğumu da mutlulukla söyleyebilirim.

Hayatın anlamını hiç tahmin edemeyeceğim bir şekilde buldum.

Şimdiyse yoluma devam etmeye hazır olduğumu fark ederek kendimi bir kez daha şaşırtıyorum.

Bir zamanlar yasın kronik olduğunu, insanın tek yapabileceğinin güzel günlerin değerini bilip onları da kötü günlerle birlikte yaşamak olduğunu düşünüyordum. Sonra güzel günler belki de sadece günlerden ibaret değildir diye düşünmeye başladım; belki güzel günler güzel haftalara, güzel aylara, güzel yıllara dönüşebilir.

Şimdi de acaba yas kabuk gibi bir şey değil mi diye düşünüyorum.

İnsan o kabuğun içinde o kadar uzun zaman geçiriyor ki günün birinde birden artık içine sığmayacak kadar büyüdüğünü fark ediyor.

O yüzden de onu bir kenara bırakıyor.

Senin anılarını bir kenara bırakacağımı ya da sana karşı artık sevgi beslemediğimi söylemiyorum kesinlikle. Sadece üzüntüyü bir kenara bırakmak istediğim anlamına geliyor bu.

Seni asla unutmayacağım, Jesse. Unutmak istemiyorum ve bunu başarabileceğimi de zannetmiyorum.

Ama acıyı bırakabilirim bence. Onu yere bırakıp yoluma devam edebilir, ara sıra dönüp onu ziyaret edebilirim. Sürekli kendimle birlikte taşınmam.

Yapabileceğimi düşünmemin yanı sıra buna ihtiyacım da var.

Seni her zaman kalbimde taşıyacağım ama kaybını sırtlanamam artık. Taşırsam kendim için asla yeni mutluluklar bulamam. Hatıranın ağırlığı altında ufalanırım.

Önüme bakmak zorundayım, senin yer alamayacağın bir geleceğe. Geriye, yaşadıklarımızla dolu bir geçmişe değil.

Seni bırakmak ve senden de beni bırakmanı istemek zorundayım.

Eğer sıkı çalışırsam, kendim için tam da senin benim adıma istediğin bir yaşam kurabileceğime inanıyorum gerçekten. Mutlu bir yaşam. Tatminkâr bir yaşam. Sevdiğim ve sevgime karşılık gördüğüm bir yaşam.

İçimde başka birini sevecek bir yer bulmak için iznine ihtiyacım var.

Seninle konuştuğumuz geleceğe hiçbir zaman ulaşamayacağımız için çok üzgünüm. Bizim yaşamımız muhteşem olacaktı.

Ama şimdi kalbimi açarak dünyaya çıkıyorum ve hayat beni nereye götürürse oraya gideceğim.

Umarım sen buradayken seni sevmenin ne kadar güzel ve insanı özgürleştiren bir his olduğunu biliyorsundur.

Sen benim hayatımın aşkıydın.

Belki de fazlasını istemek bencilliktir ya da böyle bir aşk daha istemek aç gözlülüktür.

Ama elimden bir şey gelmiyor.

İstiyorum.

O yüzden de Sam Kemper'la bir randevuya çıkmayı kabul ettim. Benim adıma mutlu olacağını, bunu onaylayacağını düşünmek istiyorum. Ama aynı zamanda, söylemeye gerek bile yok ama, bilmeni istiyorum ki kimse senin yerini alamaz. Sadece hayatımda daha çok sevgi istiyorum, Jesse.

Ve senden onu bulmama izin vermeni istiyorum.

*Sevgiler,
Emma*

Yazdıklarımı tekrar tekrar okudum. Sonra kâğıdı katladım, bir zarfa koydum, üzerine Jesse'nin adını yazdım ve bir kenara koydum.

Yatağa girip uykuya daldım.

Mışıl mışıl uyudum ve güneş ışığı pencereden girerken uyandım. Kendimi dinlenmiş ve yenilenmiş hissediyordum, sanki güneşin ne zaman doğması gerektiği konusunda dünyayla mükemmel bir anlaşma yapmışız gibi.

Bara girdiğimde Sam'ın üzerinde koyu renk bir kot gömlek ve düz kesim, gri bir chino pantolon vardı. Saçlarına briyantın sürmüş gibi görünüyordu ve onu selamlamak için sarıldığımda parfüm sıktığını fark ettim.

Bunun bir randevu olduğunu biliyordum. Bunun bir randevu olmasını istiyordum.

Ama parfüm, odun ve narenciye kokusu, her şeyi iyice beraklaştırdı.

Sam benden hoşlanıyordu.

Ben de ondan hoşlanıyordum.

Belki de bu kadar basitti işte.

Öyle olmadığını biliyordum. Ama belki de olabilirdi.

"Harika görünüyorsun," dedi Sam.

O akşam hazırlanırken üzerime dar, siyah bir etek ve uzun kollu, siyah beyaz çizgili bir tişört giymiştim, neredeyse tamamen vücuduma yapışan bir tişörttü. Rimelimi sürerken yıllardır göstermediğim kadar özen göstermiştim. Bir noktada topaklarınca kirpiklerimi düzeltmek için çengelli iğne kullanmışım, çocukken annemin yaptığını gördüğüm gibi.

Sonra tozpembe babetlerimi giyip kapıya doğru ilerlemiştim.

Tam evden çıkacakken aynada kendi yansımam takılmıştı gözüme.

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Böyle olmazdı. Geri dönmüş ve babetlerimin yerine siyah topuklularımı giymiştim. Bacaklarım bir anda hiç olmayacak kadar uzun görünmüştü.

Özgüvenimin yükseldiğini hissederek tekrar banyoya dönmüş ve dudaklarımın kenarlarına kıpkırmızı bir çizgi çekmiş, içini de Rus Kırmızısı denen bir rujla doldurmuşum. Bu ruju daha önce sadece bir kez, birkaç ay önce Marie'yi Back Bay'de

lüks bir yemeğe götürürken kullanmıştım. O zaman da sevmiş-tim, şimdi de hoşuma gitmişti.

Tekrar kapıya yönelip de aynadaki yansımamı bir kez daha görünce yıkılmaz hissetmiştim kendimi.

Güzel görünüyordum.

Güzel göründüğümün farkındaydım.

Güzel görünen hâlimdi bu.

O barda Sam'e, "Teşekkürler," dedim. Dudaklarımı birbirine bastırarak yanındaki tabureye oturdum. "Sen de hiç fena değilsin."

Uzun boylu, heybetli bir kadın olan uzun, siyah saçlı barmen gelip bana ne içmek istediğimi sordu. Kendilerine has kokteyllerin listesine bir göz attım ama hiçbiri ilgimi çekmedi. Hepsi meyve suyu ile votkanın farklı farklı karışımlarından oluşuyor gibiydi.

"Gimlet?" dedim.

Kadın başıyla onayladı ve dönüp karışımı hazırlamaya başladı.

"Sen ne içiyorsun?" diye sordum Sam'e. Soluk renkli bir fıçı bira vardı önünde. "Umarım henüz onun parasını ödemedişsindir. Benim ısmarlamam gerekiyordu."

Sam beni şöyle bir inceledi ve hüzünle gülümsedi. "Birayı verir vermez parasını aldılar," dedi. "Ama merak etme, ikinciyi sana ödeteceğim."

"Gayet makul."

Barmen önüme bir içecek koydu, ben de ona kredi kartımı uzattım. Kadın gözden kayboldu.

"Yani tabii sen öyle söyledin ama ikinci biram için menüdeki en pahalı olanı sipariş etmeyi düşünüyorum."

Yüzlerimiz karşıya dönük yan yana oturuyor, birbirimize yandan bakışlar atıyorduk.

"Sorun değil," dedim. "Sen bana şunu çalmayı öğrettin ya, en azından ben de bunu yapayım."

Sağ elimle bar tezgâhında, sanki tuşlar varmış gibi "Chopsticks" çalmaya başladım. Sam bedenini bana doğru çevirip izlemeye başladı.

"Çok güzel," dedi ben bitirince.

"A artı mı?" diye sordum.

Birasını yudumlarırken düşündü. "A eksi," dedi birasını bırakan. "Kıl payı kaçırdın."

"Ne?" dedim. "Nerede hata yaptım?"

"Bir nota kaçırdın."

"Hayır, kaçırmadım," dedim.

"Evet, kaçırdın. Şöyle yaptın bak," dedi birkaç dakika önce benim kullandığım parmaklarla bar tezgâhına vurarak. "Ama böyle olmalı." Tezgâha tekrar vurdu. Aynı birincisi gibi görünüyordu.

"Aynı şey ama."

Sam güldü ve başını iki yana salladı. "Hayır. Değil."

"Tekrar yap."

"Hangisini?"

"Önce benim yaptığımı yap, sonra da doğru olanı."

Benimkini tekrarlama başladı.

"Hayır, hayır," dedim. "Daha yavaş yap ki farkı anlayabileyim."

Yeniden başlayıp bu kez daha yavaş yaptı.

Benim yaptığımı yaptı.

Sonra kendikini.

İşte oradaydı. Sonlara doğru. Bir tuşu atlamıştım.

Hatalı olduğumu anlayarak gülümsedim. "Vay be!" dedim.

"Batırmışım."

"Sorun değil. Başlangıç için gayet iyisin."

Ona şüpheli bir bakış attım.

"Yani," dedi bütün bedenini bar tezgâhından uzaklaştırarak bana doğru dönerken. "Çok güzel tezgâh çalyorsun."

Gözlerimi devirdim.

"Aslında ciddiym. Üzerine düşersen eminim ki gerçekten iyi iş çıkarabilirsin."

"Muhtemelen bunu her kıza söylüyorsundur," dedim elimi ona doğru savurup iltifatı savuşturarak. Gimletimi nazikçe alıp

ağızına kadar dolu kadehi ağır ağır dudaklarıma götürdüm. Tatlı ve berraktı. Çok azıcık baş döndürücüydü.

"Sadece öğrencilerime," dedi.

Kafam karışarak ona baktım.

"Sanırım şu an sana müzik öğretmeni olduğumu söylemek için gayet uygun bir zaman," dedi.

Gülümsedim. "Aa, harikaymış. Tam senlik bir iş."

"Teşekkürler," dedi. "Peki ya sen? Önemli bir seyahat yazarı mısın şimdi? Annem, adını *Travel+Leisure*'da gördüğünü söyledi."

Güldüm. "Ah, evet," dedim. "Öyleydim. Bir süre o işi yaptım. Ama, şey... hayır, şu an dükkânı işletiyorum."

"Mümkün değil," dedi Sam inanamayacak.

"Çok şaşırtıcı, biliyorum," dedim. "Ama öyle."

"Vay be," dedi. "Colin Blair'ın büyük arzusu. Blair Kitabevi'ni işleten bir Blair."

Güldüm. "Rüyalar gerçekleşebiliyormuş galiba," dedim. "En azından babam için."

"Senin için geçerli değil mi?" diye sordu Sam.

"Senin de bildiğin gibi bu en başta düşlediğim bir şey değildi," dedim. "Ama artık insan hayallerinin ne olduğunu her zaman bilemiyor galiba diye düşünmeye başladım. Bazılarımız hayalimizi göremeden önce başka darbeler yemek zorunda kalıyor."

"Ah," dedi Sam. "O zaman buna içelim." Bardağını bana doğru eğdi ve ben de kendi kadehimi onunkine vurdum. "Konuyu birazcık değiştirebilir miyim?" dedi.

"Ne demek, buyur," dedim.

"Zamanla daha da güzelleşmişsin sanki," dedi.

"Of, kes şunu," dedim bir elimle omzundan ittirerek.

Flört ediyordum. Ben. Flört.

Flört etmek insana kendini çok iyi hissettirir. Kimse bundan pek bahsetmez. Ama o an, flört etmek dünyanın dönmesini sağlayan yegâne şeymiş gibi hissediyordum.

Diğer insanın karşılık olarak ne söyleyeceğini merak etmenin

o gerilimi. Birinin size baktığını, gördükleri şeyden hoşlandığını bilmenin o heyecanı. Birine bakmanın ve onda gördüğünüz şeyi sevmenin telaşı. Flört etmek belki de başkasına olduğu kadar kendinize de âşık olmak gibi bir şey.

İnsanın kendini bir başkasının gözünden görmesi ve kendine dair sevilebilecek pek çok şey olduğunu, bir başkasının onun her sözüne tutunmak için bir sürü neden olduğunu fark etmesiyle ilgili.

"Demek müzik öğretmenisin," dedim. "Nerede öğretmenlik yapıyorsun?"

"Aslına bakarsan Blair Kitabevi'ne yakın sayılır. Concord'un hemen ilerisinde," dedi.

"Ciddi misin?" diye sordum. "O kadar yakınsın ama hiç selam vermeye uğramadın, öyle mi?"

Sam bana baktı ve büyük bir içtenlikle, "Orada olacağını bilsem, seni temin ederim ki koşa koşa gelirdim," dedi.

Yüzüme bir gülümsemenin yayılmasına engel olamadım. Gimletimi tutup bir yudum aldım. Sam'ın birası neredeyse bitmişti.

"Neden sana yeni bir bira almıyorum?" dedim.

Başıyla onayladı ve barmene el salladı.

"Menüdeki en pahalı biradan," dedim havalı bir tavırla. Sam güldü.

"Epey sert bir biradır, istediğinizden emin misiniz?" diye sordu barmen.

Sam'e baktım. "Kontrol sende," der gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Sorun olmaz," dedim kadına.

Barmen gitti, ben de tekrar Sam'e döndüm. İkimiz de bir süre ne söyleyeceğimizi bilemeden öylece durduk.

"Çalmayı en sevdiğin şarkı hangisi?" diye sordum. Aptalca bir soruydu. Sorarken de biliyordum bunu.

"Piyanoda mı?"

"Evet."

"Sen ne çalayım istersin?" diye sordu.

Güldüm. "Şu andan bahsetmiyorum. Zaten piyano da yok burada."

"Neden bahsediyorsun sen? Az önce bu barda 'Chopsticks' çaldık."

Güldüm, oynanacak oyundu ama birden piyanoda hangi şarkıların çalındığını hatırlamakta zorlandım. "'Piano Man'e ne dersin?"

Sam suratını buruşturdu. "Biraz tahmin edilebilir, öyle değil mi?"

"Aklıma yalnızca o geldi!"

"Tamam, tamam," dedi. "Aslına bakarsan iyi bir seçim çünkü girişi biraz gösterişli bir yetenek gerektiriyor."

Duruşunu düzeltti, sonra gerçekten bir enstrüman çalıyormuş gibi kollarını kıvırdı. Bir peçeteyi önünden çekti, ardından da benim içkimi aldı. "Rica etsem şunu önümden çeker misiniz, hanımefendi?" dedi.

"Elbette, bayım," dedim.

Parmaklarını birbirine geçirip göğsünden ileri uzatarak gerdi.

"Hazır mısın?" diye sordu bana.

"Çoktan hazırım."

Sam başını dramatik bir tavırla salladı ve ellerini, sanki önünde gerçek bir piyano varmış gibi bar tezgâhının üzerinde gezdirmeye başladı. Parmaklarının olmayan tuşların üzerinde kayışını izledim. Çalıyormuş gibi yaparken öyle özgüvenli görünüyordu ki neredeyse inanacaktım.

"Affedersin," dedi çalmaya devam ederken, "sanırım armonikanın burada girmesi gerekiyordu."

"Ne? Ben armonika çalamam ki."

"Tabii ki çalabilirsin."

"Hiç ama hiç bilmiyorum."

"Müzisyenlerin armonikayı nasıl tuttuğunu biliyorsundur en azından. Hiç değilse hayatında bir kez olsun bir blues grubu görmüşsündür herhalde."

"Yani, gördüm."

Başını öne eğdi, bara bakarak çaldı. İnsanlar bize bakmaya başlamışlardı. Aldırmadı. Ben de aldırmadım.

"Duyalım bakalım."

Kendimi bile şaşırtarak dediğini yaptım. Ellerimi, arasında armonika varmış gibi ağzıma götürdüm ve ağzımı, armonikanın olması gereken boşlukta gezdirdim.

"Daha yavaş," dedi Sam. "Neil Young değilsin."

Kahkaha attım ve bir anlığına durdum. "Ne yaptığımı bile bilmiyorum!"

"Harika gidiyorsun! Sakın durma."

Ben de çalmaya devam ettim.

"Tamam, biraz bekle; bu kısımda armonika yok."

O çalmaya devam ederken sahte armonikamı indirdim. Bütün şarkıyı son notasına kadar çaldığını anlamıştım. Onun için ne kadar zahmetsiz bir şey olduğunu, parmaklarının güzel bir ses çıkarma beklentisiyle hareket edişini izledim. Hem de hiç ses çıkarmıyorlardı.

"Şimdi!" dedi. "Armonikayı kap. Senin sıran."

"Öyle mi? Bilmiyordum!" dedim. Ellerimi çaresizce yüzüme götürdüm ve kendimi bu işe cidden adadım.

Sonra Sam yavaşladı ve şarkının sona ermek üzere olduğunu anladım. Ellerimi indirdim ve onun son birkaç notayı çalışını izledim. Sonra da bitirdi ve dönüp bana baktı.

"Sıradaki istek?" diye sordu.

"Benimle bir yemek?" dedim.

Ağzımdan öylece çıkıverdi. Daha çok konuşmak, onunla daha çok vakit geçirmek, onu daha çok dinlemek istiyordum. Daha fazlasını istiyordum. "İstersen burada yeriz ya da canın başka bir şey çekiyorsa yakınlarda bir yere gideriz."

"Emma..." dedi ciddiyetle.

"Efendim?"

"Burrito yiyebilir miyiz?"

Dos Tacos, bardaki baş döndürücü mavi ışığın aksine turuncu ve sarı tonlarıyla iyice aydınlatılmıştı. Ama Sam hâlâ yakışıklı görünüyordu. Ben de hâlâ güzel hissediyordum.

O kocaman carne asada* burritomu ısıırken bile.

"Hayatının geri kalanı boyunca sadece Meksika yemekleri yiyebileceksin deseler sorun etmeyebilirdim," dedi Sam. "Hiç sorun olmazdı."

Ona Meksika'daki yemeklerin bununla alakası olmadığını söylemek istedim. Jesse'yle üç hafta boyunca Mexico City'de vakit geçirdiğimizi, orada şahane Meksika usulü biber dolması yapan küçük bir restoran bulduğumuzu anlatmak istedim.

Ama geçmişten konuşmak istemiyordum.

"Benim için de sorun olmaz," dedim. "Hem de hiç." Sam'le aynı anda önümüzdeki sepetten patates kızartması almak için uzandık.

Çok kısa bir an çarpıştık ve elini elimin üzerinde hissettim. *Bir randevu böyle olsa gerek*, diye düşündüm. *Normal olmak böyle bir şey olsa gerek*.

"Ama tatlılar söz konusu olursa," dedi Sam, "hayatımın geri kalanı boyunca Meksika tatlılarını tercih eder miyim bilmiyorum. Fransız olabilir belki, ekler ve krem karamel. İtalyan da ilginç olabilir, tiramisü ve dondurma."

"Bilmem," dedim. "Hint tatlıları da bayağı inanılmaz. Hepsiden cidden kıvamlı ve acayip lezzetli. Mesela sütlaç ve fıstıklı dondurma tarzı şeyler. Onu da tercih edebilirdim."

"Of, kulağa harika geliyor."

Başımınla onayladım. "Ama hiçbir şey trileçeyi geçemez. Sanırım o da Meksika'nındı. Gerçi hangi Latin Amerika ülkesine gitsen kendilerinin olduğunu iddia ederler. Tıpkı baklava gibi. Yemin ederim hepsi baklavayı kendi halkının bulduğunu iddia eden en az yirmi kişiyle konuşmuşumdur."

* Kızarmış şerit bifteklerden oluşan acılı bir Meksika yemeği. -çn

"Komikmiş çünkü trileçeyi bizzat benim ailem burada, Amerika Birleşik Devletleri'nde yaptı ilk kez."

Güldüm. "Baklavayı da ilk ben yaptım."

Sam güldü. Etrafıma bakınca neredeyse herkesin kalktığı ve bankonun arkasındaki çalışanların da temizliğe başladığını gördüm.

"Of, olamaz," dedim. "Sanırım kapatıyorlar." Saate bakmak için telefonumu çantamdan çıkardım. 22:02'ydi.

"Gece bitti mi diyorsun yani?" diye sordu Sam ortamızda duran patatesleri bitirirken. Bunu söyleyişi, gözlerimin içine bakarak gülümseyişi bana onun için gecenin bitmediğini ve benim için de bitmediğini bildiğini söylüyordu.

"Bana sorarsan bir bara gidip bir içki alalım derdim," dedim. "Ama onu çoktan yaptık zaten."

Sam başıyla onayladı. "Her şeyi tersten yapıyoruz galiba, değil mi? Belki de şimdi de öğle yemeğine gitmeliyiz."

"Ya da bir kahve için buluşabiliriz." Bütün çöpleri tepsime topladım. "Gerçi her türlü buradan çıkmamız gerekecek. Tam kapanış saatinden on dakika önce gelip kitap okuyan şu adama benzemek istemem. O herifi hatırladın mı?"

"Hatırlamak mı?" dedi Sam ayağa kalkarken. "Ona hâlâ kızgınum."

Güldüm. "Aynen."

Sam'le birlikte her şeyi çöpe atıp bankonun arkasındaki adama teşekkür ettik ve kaldırıma çıktık. Kışları katlanılabilir kılan şu Boston akşamlarından biriydi. Hava ılık ama tazeydi. Dolunay vardı. Gündüzleri kirli görünen uzun, asırlık binalar geceleri resmen parıldıyordu.

"Çılgın bir fikrim var," dedi Sam.

"Gönder gelsin."

"Yürüyüşe çıkmaya ne dersin?"

Aklımdan geçen ilk düşünce bunun harika bir fikir olduğu, ikinci düşünceyse ayağımdaki topuklulara on dakika daha dayanamayacağımı.

“Fazla mı tuhaf kaçtı?” diye sordu Sam. “Hani sanki bin dokuz yüz ellilerdeymişiz de sana milkshake bölüşmeyi teklif ediyormuşum gibi?”

Güldüm. “Hayır!” dedim. “Fikre bayıldım. Sadece ayaklarının acımaya başlayacağını biliyorum.”

İleride, her yerde bulunan ve şehri doldurmuş şu kıpkırmızı tabelalardan birini gördüm – CVS.

Yedi dakika sonra topuklularım çantamdaydı ve ayağımda beş dolarlık terlikler vardı. Sam de büyük boy spor ayakkabı almıştı.

“Nereye?” diye sordum ona şehri altüst etmeye hazır hâlde.

“Aslında bir planım yok,” dedi Sam. “Ama, şey...” Sokağa bir baştan bir başa baktı. “Bu taraftan?” Bina yığınının ötesini işaret etti.

“Harika,” dedim. “Hadi yapalım.”

Böylece yola koyulduk. Başta ağır ağır, yalnızca bir ayağımızı diğerinin önüne atarak, bunu yaparken de konuşarak ilerledik.

Şehir uğulduyordu. Kız grupları birlikte dışarı çıkmıştı, üniversiteli gençler etrafta dolanıyordu, çakırkeyif sarhoşlar kaldırımında sigara tütürüyordu, el ele tutuşmuş kadınlar ve erkekler gezmeye gidiyor ya da evlerine dönüyorlardı.

Sam bana sekizinci sınıf korosunu ve caz grubunu çalıştırmaktan, son zamanlarda ayda birkaç kez stüdyolarda müzisyenlik yaparak ekstra para kazandığından bahsetti.

Ben de ona dükkânın nasıl gittiğini, annemle babamın neler yaptıklarını anlattım. Marie konusunda bilgilendirdim, Sophie ve Ava’nın durumunu anlattım, hatta işaret dilinde son zamanlarda öğrendiğim birkaç kelimeyi gösterdim. Birkaç gün önce Ava’nın, “Süt, lütfen,” işareti yaptığını nasıl anladığımı anlattım.

Sam, sanki dünyadaki en büyüleyici kadınmışım gibi dinliyordu beni. Çok uzun zamandır birilerinin beni böyle dinlediğini fark ettim.

İkimiz de şehirde yaşadığımız ve çocukluğumuzun geçtiği banliyö bölgesinde çalıştığımız, evden işe işten eve yaşadığımız için kendimizle dalga geçtik.

Bir sakıza bastık, diğer yayalara yol verdik ve köpekleri sevmek için yere çömeldik. Harvard yurtlarının ve Harvard Yard'ın önünden geçtik. İki kez bir taksi durağının yanından geçtik ve bir an acaba ikimiz de oraya doğru çekilecek miyiz, bunu bir vedalaşma bahanesi olarak kullanacak mıyız diye bekledim. Ama ayaklarım o tarafa yönelmedi. Sam'inkiler de öyle. Ağır ağır ve huzurla gecenin derinliklerine doğru yürümeye devam ettik.

Sonunda kendimizi Charles boyunca yürürken bulduk. Ayaklarım ağrımaya başladı ve Sam'e nehir kenarındaki banklardan birine oturalım mı diye sordum.

"Oh be, hiç sormayacaksın sanmıştım. Ayaklarım su topladı, herhalde kabarcıklar Porter Meydanı kadar vardır."

Bir banka oturunca saate bakmak için telefonumu çıkardım. Gecenin biri olmuştu. Yorgun değildim. Hiç eve gidesim de yoktu.

Zaten bir sürü şeyden konuşmuştuk. İşten, müzikten, ailelerden ve kitaplardan bahsetmiştik. Ne var ne yoksa konuşmuştuk. Jesse dışında.

Ama o banka oturduğumuz anda her nasılsa görmezden gelinmesi artık imkânsızmış gibi geldi.

"Sanırım dul olduğumu biliyorsun," dedim.

Sam bana baktı ve başıyla onayladı. "Duymuştum," dedi. "Ama bu konuyu açmalı mıyım bilemedim." Uzandı ve nazikçe, şefkatle elimi tuttu. "Emma, çok üzgünüm."

"Teşekkürler," dedim.

"Umarım bu senin için sorun değildir," dedi. "Bizim böyle burada olmamız. Birlikte."

Başımınla onayladım. "Biraz gerçekdışı gibi galiba," dedim. "Ama hayır, sorun değil."

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum," dedi. "Ne kadar oldu?"

"İki yıldan biraz fazla," dedim.

"Bu uzun bir süre mi kısa bir süre mi?"

Sam'in içtenlikle dinlediğini, tam da o an gerçekten kim olduğumu öğrenmek istediğini anladığım andı bu. Sam'in beni

anladığını, belki de başından beri çok az insanın anladığı şekilde anladığını fark ettim. İki yılın hem sonsuzluk kadar uzun hem de sanki bir saniye gibi kısacık bir şey olduğunu biliyordu sanki.

"Gününe göre değişiyor," dedim. "Ama şu an uzun bir zaman gibi geliyor. Peki ya sen? Senin kalbini kim kırdı?"

Sam sanki her şeyi tekrarlamaya hazırlanmış gibi iç geçirdi. "Yıllarca biriyle birlikteydim," dedi. Bana bakmıyordu. Bakışları sudaydı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Her zaman olan şey sanırım."

"Kızı kurtadam mı kaptı?" diye sordum.

Güldü ve bana baktı. "Evet, acımasızca. Onu kollarımın arasından aldı."

Gülümsedim ve dinlemeye devam ettim.

"Sadece birbirimizden uzaklaşmaya başladık," dedi sonunda. "Kulağa çok bayağı geliyor. Ama daha önce hiçbir şeyin yakmadığı kadar canımı yaktı."

İnsanların birbirinden uzak düşmesiyle ilgili bir şey bildiğim yoktu. Ben sadece *koparılmayı* biliyordum. Ama bir ağacın kökünün ağır ağır büyüyüp iyice kocaman olması ve kaldırımını delecek kadar güçlenmesi gibi bir şey canlandı gözümde. "Üzgünüm," dedim. "Korkunç bir şeye benziyor."

"Otuzumdayken yirmi yaşındaki ben değildim sadece," dedi. "O da öyle."

"Kimse değildir ki," dedim.

"Dürüst olmam gerekirse şu an kendimi biraz isteksiz hissediyorum," dedi. "Yani, ne bileyim kırkımdayken ayrı insan olacak mıyım? Ya da..."

"Biz de birbirimizden uzaklaşacak mıyız?" diye tamamladım düşüncesini.

Sonra Sam, o günden beri aklımdan çıkmayan bir şey söyledi.

"Ama sanırım iyi bir işaret var," dedi. "On altı yaşındayken senin için nasıl deliriyorsam şimdi de ayrı şekilde deliriyorum."

Gülümsedim. "Kesinlikle ümit verici görünüyor," dedim.

Sam aramızdaki mesafeyi azalttı ve bir kolunu omzuma attı. Omzum koltuk altının oyuğuna yerleşiverdi ve o da kolunu sırtım boyunca uzattı. Hafifçe sıkıldı.

Bir başkasını sevmek fikri o kadar da kolay görünmüyordu. Ama mümkün geliyordu.

Ben de orada onunla oturup nehri izlerken yeniden umutlanmak, içinde neşeyi yeniden duymak, nehir kenarındaki bir bankta bir adamın kollarında olmanın ne kadar güzel olduğunu hissetmek için kendime müsaade ettim.

O şekilde ne kadar kaldık bilmiyorum.

Tek bildiğim, nihayet eve döndüğümde saat sabahın dördüydü.

Kapımın önünde, sabahın ilk saatlerinde, tanışmamızdan on beş yıl sonra Sam Kemper nihayet beni öptü.

Tatlı, ferah ve nazik bir öpücüktü. Sabah çiyi gibi, mükemmel bir başlangıç gibi korkuyordu.

"Seni ne zaman tekrar görebilirim?" diye sordu bana bakarak.

Ben de gözlerinin içine baktım, aramızda hiçbir oyun yoktu. "Buralardayım," dedim. "Ara beni."

İlişkimizin dört buçuğuncu ayında Sam'e onu sevdiğimi söyledim. O benden birkaç hafta önce söylemiş ve bana en azından o an için aynı şekilde karşılık vermeme gerek olmadığını söylemişti. Bütün lise boyunca bana sırlılık âşık olduğunu, dükkânda beni ilk gördüğü anda abayı yaktığını. Üniversiteye başlamadan önceki yaz bir veda bile etmeden Acton'dan ayrılmasının nedeninin biraz da benim Jesse'ye âşık olduğumu, bir şansı olmadığını anlaması olduğunu.

"Demek istediğim şu ki, senin beni sevdiğinden emin olmasam bile, seni sevmek benim için tanıdık topraklar," demişti. "Tıpkı bisiklet kullanmak gibi, kaldığım yerden devam ediyorum. İhtiyacın olan buysa, bir süre daha devam edebilirim."

İçimde yoğun bir minnet hissi uyanmıştı çünkü ihtiyacım olan şey tam olarak buydu.

Onu sevmediğim falan da yoktu. Seviyordum. O bana beni sevdiğini söylemeden önce bile onu sevdiğimi biliyordum. Sadece sözcükler bir türlü dilimden dökülmüyordu. Çoktan gerçekleşmiş bir değişimi kabul etmeye hazır değildim. "Eş" sözcüğünü üzerimden çıkarıp da "kız arkadaş" sözcüğünü giymeye hazır değildim.

Ama o gece, ilişkimiz başlayalı dört buçuk ay olmuşken, ikimiz de benim yatağında cırlıçıplak ve birbirimize temas ederek battaniyelere ve çarşaflara sarınmış hâlde yatarken, gerçeğe hazır olmamamın durumun gerçekliğini değiştirmedini fark ettim.

"Seni seviyorum," dedim karanlığın içine doğru. Sözlerimin doğruca kulaklarına ulaştığını bilerek.

Elimi tutup sıktı. "Böyle olabileceğini düşünüyordum," dedi. Sesinden bile gülümsediği anlaşıyordu.

"Şimdiye kadar söyleyemediğim için özür dilerim."

"Sorun değil," dedi. "Anlıyorum."

Sam her zaman gerçekten önemli olanın ne olduğunu kavramış gibi görünürdü. Hiçbir zaman küçük şeylere takılıp kalmazdı. Durumun özünü detayların üzerinde tutardı. Sözlerden çok eylemlere önem verirdi.

Artık kendi yatağında onsuz uyumaktan hoşlanmıyordum. Sinemada sürekli onun elini tutuyordum. Bütün gün gözünün kenarındaki o yumuşak noktayı, kırıksıklıkların oluşmaya başladığı yeri öpebilmek için onu görmeyi bekliyordum.

Ona sırlısıklam âşık olduğumu biliyordu. O yüzden söylememin biraz zaman alması onun için büyük bir problem değildi. Ve bu da onu daha da çok sevmeme neden oluyordu.

“Sadece... bazen hayatına devam etmekle geçmiş i unutmayıp bağdaştırmak zor geliyor,” dedim.

“Faydası olacaksa...” dedi Sam bana biraz daha yaklaşıarak. Gözlerim karanlığa alışmaya başlıyordu ve teninin ısıltısını görebiliyordum. “Beni seviyorsun diye onu sevmekten vazgeçmeni istemiyorum senden.”

Muhtemelen gülümsemeli ya da onu öpmeliydim. Ona bu asil ruhunu ve bencil olmayışını ne kadar takdir ettiğimi söylemeliydim. Ama onun yerine yatağı sarsacak bir şiddetle ağlamaya başladım.

Beni tuttu, başımın tepesini öptü ve sonra, “Aklımdan geçen birkaç şeyi daha söylesem olur mu?” dedi.

Başımla onayladım.

“Bence ikimizin arasında çok uzun süre devam edebilecek bir şey var, Emma. Belki lisedeyken bile biliyordum bunu. Belki o yüzden sana o zamanki gibi sevdalıydım. Ama senin yanında hiç kimsenin yanında olmadığım kadar kendim olduğumu hissediyorum, hep öyle hissettim. Hayatımda ilk kez biriyle *birlikte* büyümenin ne anlama geldiğini görmeye başlıyorum. Oysa Aisha’yla birlikteyken sadece birinin yanında büyümüştüm. Geleceğimiz için endişelenmiyorum. Tekrar âşık olduğumda endişelenirim sanmıştım ama öyle olmadı. Sadece seninle olmak ve nereye gideceğini görmek yetiyor bana. Sadece bilmeni isti-

yorum ki bu sürerse ve günün birinde evlenmekten ya da anne baba olmaktan bahsetmeye başlarsak, bilmeni istiyorum ki hiçbir zaman Jesse'nin yerini almaya çalışmayacağım. Senden hiçbir zaman onu sevmekten vazgeçmeni istemeyeceğim. Onunla olan geçmişini sevebilirsin. Benim şu an sana duyduğum aşkı tehdit etmez bu. Sadece... şunu bilmeni istiyorum ki senden asla bir seçim yapmanı istemeyeceğim. Hiçbir zaman bana hayatının tek aşkı olduğumu söylemeni istemeyeceğim. Senin gibi biri için bunun adil olmadığını biliyorum ve senden hiçbir zaman böyle bir şey istemeyeceğim."

Söylediklerini oturtmaya çalışırken bir süre sessiz kaldım. Kolunu altımdan geçirip beni sıkıca sardı. Saçlarımı kokladı. Kulağımı öptü. "Bir süredir bu konu üzerine düşünüyorum ve sana da söylemek istedim."

Ağlamayı kestim ve çok derin bir nefes aldım.

Oda ter ve uyku kokuyordu. Altımdaki yatak yumuşak ve güvenliydi. Kim olduğumu anlayan ve beni olduğum gibi kabul eden, kalbimde bir zamanlar yaşadığım aşktan kalma o hassas noktayla barış yapacak kadar güçlü bir adam bulmuştum.

"Seni seviyorum," dedim tekrar. İkinci söyleyişimde ilkinden daha kolay dökülmüştü dudaklarımdan.

"Ben de seni seviyorum," dedi. "Seni sen yapan her şeyi seviyorum. Hep sevdim."

Yan dönerek yüzümü ona çevirdim, ellerimi başımın altına aldım. O da bana doğru döndü. Birbirimize baktık ve gülümstedik.

"Hayatımda olman beni çok mutlu ediyor," dedim. "Seni hak edecek ne yaptım bilmiyorum."

Sam gülümsedi. "Dünyada ne kadar çok insan olduğunu düşünsene," dedi kulaklarımdan arkasındaki en uzun saçlarımı keçiştirirken. "Ama ben seni iki kez bulacak kadar şanslıyım."

"Piyano almayı düşünen tüm kadınları bir düşünsene," dedim. "Ama sana rastlayacak kadar şanslı olan bendim."

Sam güldü.

“Dönsen olur mu?” dedi. Bana sarılarak uyumak istediğinde, bedenim onunkinin kıvrımlarına otursun istediğinde söyledi bunu.

“İyi geceler canım,” dedi. Nefesinden ferah bir nane kokusu aldım.

“İyi geceler,” dedim ve sonra, “nasıl bu kadar şanslı biri olabildim hiç bilmiyorum,” diye ekledim.

Orada bıraktım. Cümlelerin zihnimde beliren devamını dillendirmedim.

Nasıl ikinizle de olabilecek kadar şanslı biri olabildim hiç bilmiyorum. Benim iki gerçek aşkım.

Sam senfoni için ikimize bilet almıştı. Bir yıldan uzun bir süredir birlikteydik. İkimiz yakın zamanda Cambridge’de bir daireye taşınmış ve bir çift kedi sahiplenmiştik. Annemler Sam’in tekrar hayatlarına girmesini coşkuyla karşılamış, şaka yollu “oğlumuz” demeye başlamışlardı.

O gece zümrüt yeşili bir elbiseyle Senfoni Salonu’ndan çıkarken, Sam de şık, koyu renk bir takım giymişti; muhtemelen az önce dinlediğim müziği düşünüyor ya da Sam’e sanatçıların performansı hakkında ne düşündüğünü sırmam gerekiyordu.

Ama tek düşünebildiğim ne kadar aç olduğumdu.

“Düşünceli görünüyorsun,” dedi Sam, Boston sokaklarında Green Line’a doğru ilerlerken.

“Kurt gibi açım,” dedim ona. “Yemek yedik, biliyorum ama ben sadece küçücük bir salata yemiştim ve şimdi tam bir öğün yiyebilirmişim gibi geliyor.”

Sam güldü. “Bir yerlere uğrayalım mı?” diye sordu.

“Lütfen,” dedim. “Patates kızartması olan bir yer olsun.”

Biraz sonra Sam’le birlikte gece kıyafetleriyle yürürken kâğıdı yarıya kadar indirilmiş bir hamburgeri yiyordum. Sam bir eliyle poşetin kalanını tutuyor –bu arada patates kızartmalarını bitirmiştim– ve diğer eliyle de çikolatalı milkshake içiyordu.

“Ayağın nasıl?” diye sordu Sam.

“İyi,” diye yanıtladım. “Neden?”

“Taksiye binmeden biraz daha yürümeye ne dersin?” diye sordu. “Muhteşem görünüyorsun, hava da şahane ve... ne bileyim. Anı uzatmak istiyorum.”

Gülümsedim. Topuklarım canıma okumaya başlamadan önce birkaç dakikam olduğunu hesapladım.

“Ben varım,” dedim, sonra hamburgerimden bir ısırık daha

aldım. Lokmamı yutarken argümanında bir zayıflık olduğunu fark ettim. "Ben burada Whooper hüpletirken aramızdaki bu ânın güzel olduğunu söylemeye kalkman da yanı..."

Sam güldü. "İşte seni o kadar çok seviyorum," dedi. "Ağzına Burger King tıktıştırırken yanında olmak bile özel benim için." Bunu söyledikten sonra milkshake'inden bir yudum aldı. Kaldırımında o koyu takımı içinde zarif bir tavırla dikildiği esnada pipetten içeceğini çekerken yanaklarının çukurlaşmasını istedim. Ne demek istediğini çok iyi anladım. Tam da onun hissettiği şeyi hissettim.

"O milkshake'i çekmeye çalışırken çok tatlı görünüyorsun," dedim ona.

"Gördün mü bak?" dedi. "Sen de bana o kadar âşıksın demek. Sen de delirmişsin."

Ben hamburgerimden yeni bir ısırık alırken kaldırım boyunca ilerlemeye devam ettik.

"Söylediklerimde ciddiym," dedi Sam. "Sana deliler gibi âşığım. Umarım seni ne kadar sevdiğimi biliyorsundur."

Gülümsedim. "Bildiğimi sanmıyorum," diye takıldım.

"Bu tam olarak doğru zaman mı bilmiyorum ama... hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istediğimi bildiğinden emin olmak istiyorum. Doğru ifade edip etmediğimden emin değilim ama ben bu ilişkiye, bize bağlıyım. Varım yani, anlıyor musun? Ömür boyu. Seni sonsuza dek istiyorum. Tek endişem şu ki sana baskı yapmak istemiyorum."

"Baskı altında hissetmiyorum," dedim. Hâlâ söylediklerini idrak etmeye çalışıyor, yaşadığımız bu ânın ne kadar paha biçilemez olduğunu yeni yeni anlıyordum.

"Emin misin?" dedi. "Çünkü dürüst olmak zorundayım. Fırsatı değerlendirmeye hazırım. En ufak bir şüpheye bile düşmeden hayatlarımızın kalanı boyunca kendimi sana adarım. Bu yıl boyunca seninleyken olduğum kadar mutlu olmamıştım hiç. Bana göre sen benim için o kişisin. Her şeyimsin."

Ona baktım, onu dinliyordum. Cevap vermedim çünkü o an

kendim olmanın mükemmelliğiyle, onun beni sevdiği gibi sevilmenin hoşluğuyla sarmalanmışım.

Sam bakışlarını kaçırdı ve milkshake'inden bir yudum aldı. Sonra bana baktı ve "Sanırım demek istediğim şu ki hazırım. Şimdi de sen hazır olana kadar bekleyeceğim, tabii hazır olursan. İstersen," dedi.

"İstersem..." Ne dediğini doğru anladığımdan emin olmak istedim.

"Benimle evlenmeyi," dedi, milkshake'inden bir yudum daha alarak.

"Bekle, sen şimdi..." Ona bunun bir evlenme teklifi olup olmadığını sormak istiyordum ama bu ifade fazla resmî, fazla cüretkâr geldi gözüme.

"Evlenme teklif etmiyorum," dedi Sam. "Ama 'evlenme teklif etmemem' istemediğimden değil. İstiyorum. Sadece sen benim evlenme teklif etmeme hazır olana kadar beklemek istiyorum."

"O cümlelerin yarısını anlamamış olabilirim," dedim gülümseyerek.

"Kurduğum en iyi cümle değildi," dedi o da gülerek.

"Ne diyorsan açıkça, kısa ve net bir şekilde söyler misin?" dedim.

Sam gülümsedi ve başıyla onayladı. "Emma Blair, eğer günün birinde benimle evlenmeye karar verirsen lütfen bana haber ver. Çünkü ben seninle evlenmek istiyorum."

Hamburgerimi sokağın ortasına bırakıverdim. Öyle bir niyetim yoktu; sanki beynim parmaklarıma, "Her ne yapıyorsan bırak ve olan bitene odaklan," diye bir emir vermiş gibi öylece düştü elimden. Sonra boşta kalan ellerimle Sam'in yüzünü tutup onu kalbimdeki tüm duygularla öptüm.

Geri çekildiğimde konuşmasına izin vermedim. "Hadi yapalım şu işi," dedim.

"Ne?" dedi Sam.

"Seninle evlenmek istiyorum."

"Bir saniye," dedi Sam. "Emin misin?" Duyduklarına inana-

madığını görebiliyordum ve bu onu daha da çok sevmeme neden oldu.

"Kesinlikle eminim," dedim. "Seninle evlenmek istiyorum. Tabii ki istiyorum. Seni seviyorum. Hem de çok."

"Vay be," dedi Sam. Yüzünde öyle kocaman bir gülümseme vardı ki gözlerinin kenarları kırışmıştı. "Yani şimdi biz... nişanlanıyor muyuz?"

Mutlulukla güldüm. "Sanırım öyle," dedim.

Sam içinde bulunduğumuz ânı dikkatle değerlendirdi. "Hayır, hayır, hayır," dedi başını sallayarak. "Böyle olmaz. Daha iyisine layıgız. Ben elimde milkshake tutarken nişanlanamayız."

Milkshake'ini çöp kutusuna attı. Ben de yerdeki hamburgerimi alıp attım.

"Tamam," dedi Sam. "Bu işi doğru düzgün halledeceğiz."

Bir dizinin üzerine çöktü.

"Ah, Tanrım," dedim. Şaşkına dönmüş, afallamıştım. "Sam! Ne yapıyorsun?"

"Henüz bir yüzüğüm yok," dedi. "Ama geri kalan her şeye hâkimim. Gel buraya." Elime uzandı ve ellerinin arasına aldı.

"Emma," dedi yaşlı gözlerle. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Hep istedim bunu. Sen ve ben... bir makinenin dişlileri gibi uyuyoruz birbirimize. Hani hiç zahmetsizce bir araya gelip ikili olarak mükemmel bir uyum içinde işleyen parçalar gibi.

"Bize inanıyorum, sevgilim. Senin için iyi olduğuma ve senin sayende daha iyi bir adam olduğuma inanıyorum. Hayatımın kalanını senin yanında geçirmek istiyorum. O yüzden, Emma Blair, işte geliyor: Benimle evlenir misin?"

Aklımda beliren ilk düşünce, *Daha çok erken*, oldu. Ama ikinci düşünce, *Mutlu olmayı hak ediyorum bence'ydi*.

"Evet," dedim sessizce. O an sesimi yükseltmenin zorluğu, hayretin beni sessizleştirmesi şaşırtmıştı beni. Ama Sam beni duydu. Cevabımı biliyordu. Ayağa kalktı ve ilk kez öpermiş gibi öptü beni.

Gözlerimin dolduğunu, yaşları engellemenin bir yolu olmadığını hissettim. Ağlamaya başladım.

“İyi misin?” diye sordu Sam.

Başımı anlayışla salladım. “Harikayım,” dedim. “Ben...”

Aradığım sözcük neydi, kalbimde koşturan o kaotik mutluluk için hangi sıfatı kullanmalıydım, bilmiyordum.

“Seni seviyorum,” dedim, en fazla bu kadar yaklaşabileceğimi fark ederek.

“Ben de seni seviyorum.”

Bir an, “Sen hayatımda olduğun için minnet doluyum,” ve “Senin gerçek olduğuna inanamıyorum,” demek istedim ama bunun yerine onu kendime çekip olabildiğince sıkı sarıldım.

Taksi çağırırken gözyaşlarımı sildi. Evimize dönerken elimi tuttu. İçeri girerken yüzüme düşen saçları çekti.

Elbisemin fermuarını açmama yardım etti. Yatağımızda, sanki düzgünce uzanmaya zamanımız yokmuş gibi yatak başlığına paralel olarak seviştik. Kendimizi birbirimizde kaybettik, aramızdaki son duvar kalıntısı da yıkıldı.

Daha sonra Sam bir şişe şampanya açtı. Telefonunu aldı ve herkesi arayıp güzel haberi verirken hoparlörü açıp elinde tuttu.

İşimiz bitince oturma odasına geçtik ve yarı çıplak, sarhoş ve kendimizden geçmiş hâlde “Heart and Soul” çaldık.

Piyano sırasında yanında otururken, “Ya o müzik aletleri sattan dükkâna hiç girmeseydim...” dedim.

Sam piyanonun tuşlarına usulca basarken nazikçe gülümseyerek bana baktı. Sonra da, “Ama girdin,” dedi.

Kaderle ilgili sorulara cevabımın bu olduğuna karar verdim. Kendi kendine ya x olmasaydı diye sorabilirdim ve cevap her zaman, “Ama oldu,” olacaktı.

Ya Jesse o helikoptere binmeseydi?

Ama bindi.

Her şey farklı olsaydı ne olurdu diye düşünmemeye karar verdim. Onun yerine önümde uzananlara odaklanacaktım. Ken-

dime kurgusal şeylerle ilgili sorular sormaktansa ilgimi gerçekliğe yöneltecektim.

Sam'in şakağını öptüm. "Beni yatağa götür!" dedim.

Sam gülerek ellerini piyanodan çekti. "Tamam ama kadınlar bunu söylerken çoğu zaman cinsel açıdan söylerler."

Güldüm. "Ben uyku açısından söylüyorum," dedim.

Sam ayağa kalkıp da beni kollarına alınca küçük bir çığlık attım.

"Uyku açısından demek," dedi beni yatağımızın bana ait tarafına yatırıp üstümü örterken. Sam tam, "Sana en mükemmel elmas yüzüğü bulacağım. Söz veriyorum," derken kolunun kıvrımında uyuyakaldım.

Mutlu bir geceydi.

İlerlediğimi hissediyorum.

Jesse her neredeyse oradan beni görebiliyorsa, o da gülümsüyordur diye düşündüm.

Düşünmediğimse şuydu: *Jesse hayatta. İki ay sonra eve dönecek. Bizim yaptığımız işe bak.*

Sonrası

İKİSİ BİRDEN

Yahut sevdiğiniz her şeyi nasıl riske atarsınız

Sam'in yanında uyanık hâlde uzanmış tavana bakıyorum. Gri kedimiz Mozart ayağımın dibinde. Kardeşi Homer siyah beyaz bir kedi ve oturma odasındaki piyanonun altında kendine belle-diği yeri sadece mama yemek için terk ediyor.

Günlerden çarşamba, saat neredeyse dokuz. İzin günlerim-den biri ve Sam'in de on birden önce okulda olması gerekmiyor. Bu uzayan sabahlarda ikimizin kahvaltı için dışarı gittiğini düş-lerim hep ama Sam son saniyeye kadar gözlerini açmayı redde-der. Bu okul dönemi boyunca çarşamba günleri hiç kahvaltıya çıkmadık. Şimdi de Sam yanı başımda mışıl mışıl uyuyor.

Jesse'nin hayatta olduğunu öğreneli yedi hafta oluyor. İlk ko-nuşmamız kısa sürdü ve Jesse'nin sağlığıyla ilgili endişeler ne-deniyile iletişim sınırlandırılmıştı. Gelişmeleri çoğunlukla annesi Francine'den gelen maillerle öğreniyorum.

Tek bildiğim yeniden beslenme sendromu ve hipoglisemi komplikasyonları riskiyle karşı karşıya olduğu.

Doktorlar düne kadar taburcu edileceğini açıklamamıştı.

Bu da yarın eve döneceği anlamına geliyor.

Dün gece Sam'e bunu söylediğimde, "Peki. Kendini nasıl his-sediyorsun?" diye sordu.

Tanrı'nın bildiğini ondan saklamadım. "Hiçbir fikrim yok."

Şimdi de kafam çok karışık. Aslında kafam o kadar karışık ki, kafamın hangi konuda karışık olduğu konusunda bile kafam karışık.

Sam'le aramızdaki şey... aşk. Saf, basit ve gerçek.

Ama artık saf hissetmiyorum, hiçbir şey basit değil ve artık gerçeğin ne olduğundan da emin değilim.

"Aklından neler geçiyor?" diye soruyor Sam.

Ona bakıyorum. Uyandığını fark etmemişim.

"Ah," diyorum tekrar tavana dönerek. "Hiç. Cidden. Hiçbir şey, bir sürü şey."

"Jesse mi?" diye soruyor.

"Sanırım öyle, evet."

Sam yutkunuyor ve bir süre sessiz kalıyor, sonra bana sırtını dönüyor, kalkıp banyoya gidiyor. Musluğun akmaya başladığını, ardından dişlerini fırçalarken sıçrayan suyun sesini duyabiliyorum. Düşün o tanıdık gıcirtısını ve gürültüsünü duyuyorum.

Telefonum çalıyor, kimin aradığına bakmak için komodinin üzerine uzanıyorum. Numarayı tanımıyorum. Doğrudan sesli mesaja aktarmam gerek aslında ama yapmıyorum. Son zamanlarda tek bir aramayı kaçırmaya bile tahammülüm yok.

"Alo?"

"Emma Lerner'la mı görüşüyorsunuz?" Genç bir kadının sesi.

"Emma Blair," diyorum. "Ama evet, buyrun."

"Bayan Le-" Kadın kendini durduruyor. "Bayan Blair, adım Elizabeth Ivan. *Beacon*'dan arıyorum."

Gözlerimi kapayarak telefonu açtığım için kendime küfrediyorum.

"Evet?"

"Acton'dan Jesse Lerner'ın kurtuluşuyla ilgili bir yazı dizisi hazırlıyoruz."

"Evet."

"Size de görüşlerinizi sunma fırsatı vermek istedik."

Sanki kadın telefonda bu sözsüz tepkilerimi anlayabilecekmiş gibi başımı iki yana salladığımı fark ediyorum. "Üzgünüm. Halka açık bir görüş beyan etmek istediğimi sanmıyorum."

"Emin misiniz? Lerner ailesi katkıda bulunuyor."

"Evet," diyorum. "Sizi anlıyorum. Sadece bu konuda kendimi rahat hissedeceğimi düşünmüyorum. Yine de bana bu fırsat verdiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Peki siz..."

"Teşekkürler, Bayan Ivan. İyi günler."

Kadının yeniden konuşmasına fırsat vermeden telefonu ka-

piyorum. Telefonumun kapalı olduğundan emin olduktan sonra kendimi tekrar yastıkların üzerine atıp yüzümü ellerimle örtüyorum. Acaba hayatım boyunca yalnızca tek bir duygu hissedebilecek miyim bir daha diye merak ediyorum.

Çünkü son zamanlarda hep mutluluk *ve* korku, neşe *ve* keder, suçluluk *ve* onay bir arada.

Sadece mutluluk yok. Sadece korku. Sadece neşe. Sadece keder.

Odanın sağır edici sessizliği, kulaklarımın yalnızca banyodaki duştan fışkıran suyun sesine odaklanmasına neden oluyor.

Oluşan buğuyu düşünüyorum.

Ne kadar sıcak olmuştur diye düşünüyorum.

Sıcak su kim bilir nasıl da yatıştırıcı ve rahatlatıcıdır diye düşünüyorum. Sam'i düşünüyorum. Islakken nasıl göründüğünü. Omuzlarından aşağı akan sıcak suyu düşünüyorum. Aynı eve taşındığımız gün haddinden fazla büyük olan masamı merdivenlerden dört kat yukarı taşıyan o omuzları. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini gayet iyi bildiği hâlde kitap istiflemekten vazgeçmem gerektiğini söyleyerek bana takıla takıla aynı anda iki koli kitabı yukarı çıkaran o omuzları.

Sam benim hayatım. Benim yeni, güzel, müthiş, büyülü hayatım.

Yataktan kalkıp banyonun kapısını açıyorum. Tam da hayal ettiğim gibi buğulu içerisi. Ayna o kadar buğulanmış ki tişörtümü ve iç çamaşırlarımı çıkarırken kendimi göremiyorum. Ama ayna berrak olsa ne göreceğimi biliyorum: kısa boylu, sarışın, armut tipi bedeni olan otuzlarında bir kadın; kısa saçlı ve sağ gözünün altında çiller var.

Perdeyi azıcık aralayarak duşa giriyorum. Sam gözlerini açıyor. Beni görünce rahatladığını anlıyorum. Kollarını bedenime dolayarak bana sımsıkı sarılıyor. Teninin sıcaklığı tam da tahmin ettiğim gibi beni de ısıtıyor.

Çenesini omzuma dayıyor.

"Şu sıralar her şeyin fazlasıyla karmaşık olduğunun farkın-

dayım," diyor bana. "Sen ne istersen onu yaparım. Sadece... Sadece ne düşündüğünü bilmem gerek."

Sıcak su yüzüme vurup saçlarımı alnıma yapıştırırken omuzlarına doğru, "Seni seviyorum," diyorum. "Seni çok seviyorum."

"Biliyorum," diyor. Sonra kendini geri çekip suya doğru dönüyor.

Saçındaki şampuanı duruluyor.

O bana arkasını dönmüşken uzanıp sabun kalıbını alıyorum ve ellerimin arasında köpürtüyorum. Sonra köpüğü omuzlarına ve sırtına sürüyorum. Öne doğru uzanıp göğsünü de sabunluyorum. Su köpükleri yıkarken ben yanağımı sırtına yaslıyorum. Kollarımı ona doluyorum. Becerebilsem ona yapıştırırdım kendimi. Son üç gecedir ikimizi iple birbirimize bağladığım rüyalar görüyorum. Öyle sıkı bağlıyorum ki ikimiz de kaçamayalım. İp öyle kalın ki kesilmesi imkânsız.

Sam kollarını öne, düşün duvarına uzatarak dengesini sağlıyor. "Sadece... bana bir iyilik yap."

"Ne istersen."

"Onunla birlikte olmak istiyorsan benim yanımda kalma," diyor. "Bana bunu yapma."

Rüyalarım, ip ve düğümler... Tam olarak ne anlama geldiklerini biliyorum.

Uzamlara sürükleneceğinizden korkmadığınız sürece kendinizi herhangi bir şeye bağlamazsınız.

Aralık başı, Massachusetts'ın en sevmediğim dönemlerinden biri. Fırtınadan önceki sessizlik gibi gelir bana hep.

Hava genelde sanki her an cam gibi parçalanacakmış gibi kapalı ve dondurucu olur. Ama en azından bugün biraz ılık da hafif atıştıran yağış kar değil, ince bir yağmur. Gerçi bu da ilk karın kapıda olduğunu gösteren nahoş bir uyarı sayılır.

Üzerimde siyah bir kot, krem rengi salaş bir kazak, uzun kahverengi çizmeler ve bir de siyah kaz tüyü mont var. Jesse'yi tekrar gördüğümde ne giyeceğimi hiç hayal etmemiştim çünkü böyle bir şeyin hiç gerçekleşebileceğini hiç düşünmemiştim.

Yine de işte kendime sormayı hiç akıl edemediğim o sorunun cevabı bu: kot ve kazak.

Bu tür bir şey için uygun bir kıyafet yok zaten. Birinci yıl dönümünüzden beri kayıp olan hayatınızın aşkıyla görüşürken giyilecekler.

Hayatınızın aşklarından biri.

Biri.

Sam bu sabah erkenden çıkmış ve vedalaşmak için bile uyandırmamış beni. Dışarı çıkarken kapıyı çektiğinde açtım gözlerimi. Yatak odasının penceresinden onu izledim. Arabasına doğru yürüyüşünü, içine binişini izledim. Yüzü metanetli görünüyordu ama duruşu onu ele veriyordu. Omuzları çökmüş, başı eğilmişti; ipin ucundaki bir adama benziyordu.

Ben ona seslenemeden arabasını çalıştırıp yola çıktı ve aradığım da cevap vermedi.

Bu arada Jesse'nin uçağı saat üçte inecek. Yani sanki hayatımın en inanılmaz günü değilmiş gibi geçireceğim koca bir sabah var. Bir de öğleden sonranın büyük bir kısmı.

Saat dokuz olmadan Blair Kitabevi'nin otoparkına park edip

içer giriyorum ve tüm ışıkları yakarak dükkânı açıyorum. Nere-
deyse her sabah yaptığım şeyler.

Annemle babam önümüzdeki yıl resmî olarak emekli olacak-
lar. Şu anda da emekli sayılırlar zaten, sadece ismi konmamış.
Dükkânı ben işletiyorum. Yetkili benim. Tezgâhtarlar müdür
yardımcım Tina'ya rapor veriyor, o da bana.

Babam muhasebe defterlerini hâlâ denetliyor. Annem de cu-
martesi öğleden sonraları uğrayıp şöyle bir dolanıyor. İnsanların
neler okuduğunu bilmek istiyor ve son yirmi yıldır bağ kurduğu
müşterilerle iletişimde olmayı seviyor.

Geri kalan her şey bende.

Blair Kitabevi, şu an hayatımda kesinlikle gurur duyduğum
tek şey.

Biraz bunalmış olabilirim ve zaman zaman boyumu aşmışım
gibi hissettiğim de doğru ama bu dükkânı gayet güzel idare edi-
yorum.

Sektördeki değişimler düşünülürse satışlar oldukça iyi. Çoğu
insan bunu söyleyemez. Büyük zincir mağazalar bile kepenk in-
dirirken ışıkları açık tutmak tabii ki en önemli nokta. Ama as-
lında gurur duymamın sebeplerinden sadece biri bu. Ben her
şeyden çok okurları nasıl çekeceğimiz konusunda inanılmaz bir
heyecan duyuyorum.

Ayda en az iki kez yazar etkinlikleri oluyor. Çoksatan kitap-
ların imzalı kopyaları var elimizde. On bir farklı okuma grubu-
muz ve bir de yazarlık atölyemiz var; hepsi ayda bir kez burada
toplanıyorlar. İnternet üzerinden yaptığımız satışlar da giderek
artıyor. İstisnai bir müşteri hizmetlerimiz var. Haftada bir kez
ücretsiz çörek dağıtıyoruz.

Özellikle de ücretsiz çöreklerle gurur duyuyorum.

Dükkânı toparladıktan sonra ofisime geçip e-postalarımı
kontrol etmek için masama oturuyorum. Gelen kutumun en te-
pesinde annemden bir mesaj görüyorum.

Konu kısmında *Bunu Gördün mü?* yazıyor. Gövdesineyse
Beacon'da Jesse hakkında çıkan yazının bağlantı adresi iliştilir-

miş. Bu sabah yayımlanmış olmalı. Bağlantı adresinin altına an-nem, *Ne zaman konuşmak istersen beni ara. Aklım sende, yazmış.*

Yazıyı okumak isteyip istemediğimden emin değilim ama bağlantıya tıklamaktan kendimi alamıyorum.

Kayıp Kasabalı Pasifik Adasında Karaya Çıktı

ELIZABETH IVAN

Üç buçuk yıl önce kaybolan Actonlu Jesse Lerner (31) bulundu.

Lerner, üç kişinin ölümüyle sonuçlanan kazaya karışan helikopterdeydi. Ekip, Aleutian Adaları'nda çekim yapmak üzere yola çıkmışken helikopterin motorunda önemli bir arıza meydana geldi. O zamanlar 28 yaşında olan Lerner'in öldüğü düşünülüyordu. Yedi hafta önce Midway Atoll'a gi-den bir gemi tarafından denizde bulundu.

Midway eski bir deniz hava üssü ve şimdilerde Amerika Birleşik Devletleri Balık ve Yabani Yaşam Hizmetleri tarafından kullanılıyor. Pasifik açıklarında, Honolulu ile Japonya arasındaki yolun yaklaşık üçte birini katettikten sonra ulaşılabilen bir noktada bulunan üste, mutlaka otuz ila altmış arasında BYYH üyesi görev yapıyor.

Lerner'ın zamanının büyük bir kısmını Midway'in bin ki-lometre ötesindeki bir adacıkta geçirdiği düşünülüyor. Nasıl kurtulduğuna dair resmi bir açıklama yapılmadı.

Kurtarıldıktan kısa bir süre sonra hastaneye kaldırılan Lerner yakın zamanda seyahate hazır hâle geldi ve bu hafta Massachusetts'a dönecek. Büyük ihtimalle Hanscom Field üzerinden. Actonlu ebeveynleri Joseph Lerner ve Francine Lerner hevesle onun varışını bekliyor. Lernerler ortak açıklamalarında, "Size bir evlat kaybetmenin nasıl derin bir acı olduğunu anlatamayız. Onun eve dönmek üzere olduğunu öğrenmenin yaşattığı hisleri tarif etmemize de imkân yok," dedi.

Lerner, on yıldan uzun bir süre önce beş yüz metre serbest yüzme dalında lise düzeyinde rekor kırınca manşetlere taşınmıştı. Kaybolmasından bir yıl önceyse aynı kasabadan Emma Blair adlı bir kadınla evlenmişti. Onunla iletişime geçtiğimizde Blair herhangi bir yorum yapmadı.

Yazıyı okumayı bitirir bitirmez tekrar okuyorum. Sonra tekrar. Sonra tekrar. Ancak Tina bana seslenince çıkabiliyorum yazıdan.

Saat ondan hemen önce arka kapıdan girerek, "Günaydın Emma," diyor. Yoğun Boston aksanıyla ismimi "Emma" değil de "Emmer" der gibi söylüyor.

"Kütüphane" sözcüğünü "kütpane" diye telaffuz ediyor, çeşme yerine "musluk" diyor ve "yemee" geç kalmamak için işten hep tam vaktinde çıkıyor.

Boston aksanı bana sıcak, samimi ve çok tatlı gelir. Televizyonda insanların bu aksanla dalga geçtiğini duyduğumda acaba hiç oraya gittiler mi diye düşünürüm. Massachusetts'ta Boston aksanıyla konuşan çok fazla kişi yok ve konuşanlar da hiçbir zaman *arbalarını Hahvahd Yahd'da pağk etmez*.

Harvard Yard'da park edecek bir yer yok.

"Günaydın Tina," diyorum.

Tina mumla arayacağınız türden bir çalışan. Çocuklarını büyütmek için çalışmamış, sonra da onları teker teker yuvadan uçurmuş bir anne. Kitapları tanıdığım herkesten çok seviyor. Herkese karşı tatlıdır ama nezaketsiz insanlara sert davranır. Hepsi üniversitede okuyan çocuklarını özlüyor ve zihnini meşgul etmek için de burada çalışıyor. Onun da kocasının da Tina'nın buradan kazandığı paraya ihtiyaçları olduğunu sanmıyorum. Sorduğumdan değil tabii ama her hafta maaş çekinin neredeyse dörtte birini personel indirimiyle kitap almak için kullanıyor.

Bu dükkânı çekip çevirmek için yapmam gerekenler üstüme üstüme gelmeye başladığında sırtımı dayayacağım kişi Tina.

Onunla ilgili sevdiğim diğer bir şeyse benimle arkadaş olmak gibi bir derdi olmaması. Birlikte çalışıyoruz. Ben onun patronuyum. Birbirimize karşı naziğiz ve ara sıra da depoda bir şeylere gülüyoruz. O kadar.

Yöneticilik yapmaya ilk başladığımda sınır çizme ve beklentileri ayarlama konusunda güçlükler yaşadım. Herkesin beni sevmesini istiyordum. Buradaki insanların kendilerini bir ailenin parçasıymış gibi hissetmesini istiyordum. Çünkü bu dükkân benim için hep öyle bir yer oldu. Bir aile. Ama işler öyle yürümüyor. Ayrıca çalışanlarımın beni sevmesine de gerek yok. Bana saygı duysunlar ve işlerini iyi yapsınlar yeter.

Bunu birkaç kerede ve zor yoldan öğrendim ama en azından öğrendim diyebiliriz. Şimdi eve gittiklerinde zaman zaman benden şikâyet edebilecek ama işleriyle gurur duyan ve harika bir kitabevini idare eden bir grup çalışanım var.

Bugün çalışanlarımla arkadaş olmadığımı özellikle memnunum. Tina'nın *Beacon'*ı okuduğunu biliyorum. Yazıyı okuduğundan eminim. Ama ağzını açıp bana bir şey sormayacağını da biliyorum.

Acton Kadınları Okuma Topluluğu saat on bir gibi kitap grubu toplantısı için geldiğinde kaygılanmaya başlıyorum.

Jesse'nin uçağı dört saat sonra inecek.

Jesse, benim Jesse'm bugün eve dönecek.

Üç yıl yedi ay önce onu LAX'e bıraktım ve bu öğleden sonra iniş yaptığında da havaalanında olacağım.

Öğlen on iki ila iki arasında işte hiçbir şey yapamıyorum. Kafam dağınık, odağım dağılmış ve sabırsızım.

Kadının birinden 16.87 dolar alacağım, kadın bana yirmi dolarlık bir banknot uzatıyor ve ben ona 16.87 dolarlık para üstü veriyorum.

Adamın biri *Aşırı Gürültülü ve İnanılmaz Yakın* var mı diye soruyor ve ben de ona, "Evet, Jonathan Lethem'in bütün kitapları var," diyorum.

Mark'ın bana yardıma geldiğini gördüğümde, ki kendisi ça-

lışanların içinde kitap züppesi sınıfına girebilecek tek kişidir, rahatlamak ifadesinin sözlükteki karşılığına dönüşüyorum resmen.

Gitme zamanı.

Yapabilirim.

Buradan çıkabilirim.

Eşyalarımı toplayıp banyo aynasında kendime şöyle bir baskarken bir an için Tina'yla daha iyi arkadaş olmadığımıza pişman oluyorum. Birisine dönüp, "Tamam, nasıl görünüyorsence?" diye sormak hoş olurdu. O da bana, "Harika görünüyorsun. Her şey güzel gidecek," derdi.

Arabama bindiğimde Marie'yi aramayı düşünüyorum. Uzun süredir kayıp olan kocasıyla buluşmaya giden birinin ihtiyaç duyabileceği moral konuşması her neyse onu becerebilecek kişi olabilir. Ama telefonumu elime aldığı anda Sam'den gelen bir mesaj dikkatimi dağıtıyor.

Seni seviyorum.

Birbirimize her gün attığımız türden bir mesaj bu ama onu şu anda görmek hem sevindirici hem de inanın kalbini kırıyor.

Ön camdan karşıya bakıyorum, o sessiz, sakın yaşamımda olup bitenler karşısında şaşkınım.

Bir kocam ve bir nişanlım var.

Anahtarı çevirip arabamı çalıştırıyorum ve otoparktan çıkıyorum.

Kaybettiğim adam onsuz geçen yıllardan sonra eve dönüyor.

Arabayı havaalanına çektiğimde otoparkın boş olduğunu görüyorum. Saate bakıyorum. On sekiz dakika erken gelmişim.

Arabada kıpır kıpırım, bu gergin enerjiyi bedenimde nasıl tutacağımı bilmiyorum. Sonra birden telefonum bangır bangır çalmaya başlıyor ve ekranımda Olive'in yüzünü görüyorum.

Açıyorum.

"Nasılsın?" diye soruyor selam bile vermeden.

"Bilmiyorum," diyorum.

"Daha gelmedi mi?"

"Birazdan gelir. On beş dakika içinde inmesi gerek."

"Tanrım," diyor.

"Bir de bana sor."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Olive'in hep başvurduğu işlevsel modu bu. *Yapabileceğim bir şey var mı?* Bir arkadaşıta bulunması gereken muazzam bir nitelik. Bizim evde kaldığında tabakları toplayanın hep o olduğu anlamına geliyor. Düşünceli hediyeler gönderen, fırsat buldukça sizi kontrol eden o. Ama böyle bir durum onun doğal ortamı değil.

Çünkü yapabileceği hiçbir şey yok.

Yapılabilecek hiçbir şey yok.

Tüm bunlar sadece... *öyle işte.*

"En azından sana çiçek göndersem?" diyor.

Gülümsüyorum. "Çiçeklerin aynı anda hem bir kocam hem de bir nişanlım olmasıyla baş etmeme faydası olacağını sanmıyorum," diyorum ona.

"O dediğin şey acayip saçma," diyor. "Çiçekler her şeye faydalıdır."

Gülüyorum. "Teşekkürler," diyorum, "şu anda bile komik olabildiğin için."

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

"Ben de sana böyle karmaşık meseleler hakkında şaka yapılmasını uygun bulduğun için teşekkür ederim," diyor Olive. "Tracey aynı fikirde değil."

Tracey, Olive'in kız arkadaşı. Şunu belirtmeliyim ki bir arada oluşları bana çok saçma geliyor. Tracey ciddi, bilgili biri ve insanların dilbilgisi hatalarını düzeltiyor. Soylu, zayıf ve muhteşem. Oysa bana göre Olive'in en şahane yanı her zaman aklındaki dilinde olması, önünde ne bulursa yemesi ve teklif edeceğiniz her şeyi denemesi.

Sam bunu zıt kutupların birbirini çekmesiyle açıklayıp geçiyor ama ben hâlâ gözden kaçırdığım bir şey olduğunu düşünüyorum. Sam ayda bir kez, "Gerçekten de Olive ve Tracey hakkında konuşmaya devam etmek mi istiyorsun?" demek zorunda kalıyor.

"Sence o iyi midir?" diyor Olive. "Yani hayatta olduğunu biliyorum, sağlığının da yerinde olduğunu söylüyorlar ama sence çıkıp gelince delirir mi? Ne bileyim, sen olsan delirmez misin? Tek başına üç yıl? Muhtemelen hindistancevizi yiyip bitkilerle falan konuşmuştur."

"Bu pek yardımcı olmuyor," diyorum ona. "Hatta yardım etmenin tam tersi bu."

"Pardon. Sustum."

"Hayır," diyorum. "Susma. Sadece kocamın akli dengesinin bozulmuş olabileceğinden bahsetmeyi kes. Başka bir şeyler söyle. Herkes buraya gelene kadar zaman geçirmem gerek ve bunu tek başıma yapmaktan korkuyorum, o zaman akli dengesi bozulan ben olurum işte."

Olive gülüyor. "Dediğim gibi, kriz anlarındaki mizah anlayışın güzel."

"Şaka yapmıyordum," diyorum.

Sonra ikimiz de gülmeye başlıyoruz çünkü olup olabilecek en komik şey değil mi bu? Bu durumun ciddiyeti, hiç de komik olmayışı.

Tam kahkahamın en şiddetli noktasındayken otoparka beyaz

bir SUV'nin girdiğini görüyorum ve daha sürücüyü görmeden gelenlerin Jesse'nin anne babası olduğunu anlıyorum.

"Ah," diyorum Olive'e. "Gitmem gerek. Francince'le Joe geldi."

"Ah, aman Tanrım," diyor Olive. "Tüm bunlar çok rahatsız edici geliyor kulağa."

"Biraz öyle, evet," diyorum kontağı kaparken.

"Onlarla en son ne zaman konuşmuştun?"

"Aslına bakarsan Jesse ortadan kaybolduğundan beri neredeyse hiç konuşmadım," diyorum. Üçümüz birkaç ay boyunca bir aile rolü yaptık, Noel'de ve doğum günlerimizde birbirimizi aradık. Ama o da hızla tükendi. Dürüst olmak gerekirse hepimiz için acı vericiydi bu. Son birkaç senedir aynı kasabada yaşıyoruz ama ara sıra markette tesadüfen karşılaşmalarımız dışında hiç görüşmedik.

"Pekâlâ, bununla başa çıkabilmem için bana şans dile. Gitmem gerek."

Olive'in, birbirimizden uzağa taşınıp da bütün ilişkimizi telefon üzerinden yürütmeye başlayana kadar fark etmediğim berbat bir alışkanlığı var. Ona gitmeniz gerektiğini söylediğinizde tamam der ve sonra bir yarım saat daha konuşmaya devam eder.

"Tamam," diyor şimdi de. "İyi şanslar. Ben hep buradayım. Sam iyi mi? O ne yapıyor?"

"Sam..." Cümlemi nasıl tamamlayacağımı bilemiyorum ve zaten zamanım da yok. "Bilmiyorum. Gerçekten gitmem gerek," diyorum. "Aradığın için sağ ol. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"Ne zaman istersen buradayım, biliyorsun," diyor Olive. "Yapabileceğim bir şey olursa söyle lütfen."

"Söylerim," diyorum. "Söz veriyorum. Tamam, görüşürüz."

"Haberleşiriz. Sam'le düğün olayını kesinleştirdiniz mi? Yani durum buyken her şey biraz havada, değil mi?"

"Olive!" diyorum sabrımı yitirerek.

"Pardon," diyor o da ne yaptığını fark edince. "Oliveliğim tuttu."

Gülüyorum. "Yani, biraz," diyorum.

"Tamam, kapıyorum. Seni seviyorum. Yanındayım. Sophie ve Ava'nın nasıl olduğunu sormayacağım çünkü zamanın olmadığını biliyorum."

"Şahane. Teşekkürler. Seni seviyorum. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Olive telefonu kapayınca ne kadar da yalnız olduğumu fark ediyorum. Bir an için en büyük sorunum, Olive'e telefonu bir an önce kapattırmak sanmıştım. Şimdiyse gerçek meselenin ne olduğunu hatırlıyorum.

Arabamdan iniyorum. Francine beni görünce el sallıyor.

Ben de ona el sallayarak yanlarına doğru ilerliyorum.

Francine'in üzerinde üstüne oturan bordo bir elbiseyle lacivert bir denizci montu var. Dalgalı koyu kahve saçları omuzlarına dökülüyor.

Beni tutkuyla sımsıkı kucaklıyor. Sanki bunca yıldır beni özlemiş gibi. Ondan ayrılır ayrılmaz Joe kollarını uzatıyor bana. Kiliseye gider gibi giyinmiş. Gri kumaş pantolon, açık mavi gömlek, lacivert spor ceket. Saçlarının dökülmeye başladığını fark ediyorum. Eskiden pürüzsüz olan yüzünde şimdi yer yer derin çizgiler var.

"Selam tatlım," diyor bana.

"Emma," diyor Francine de boynuna bir fular sararken. "Seni görmek ne güzel."

"Teşekkürler," diye karşılık veriyorum. "Seni de öyle." Ona ne diyeceğimi bilmiyorum. Çocukken "Bayan Lerner" derdim. Oğluyla evlendikten sonra da "Franny" demeye başlamıştım.

"Şu saçlarına bak!" diyor, bir elini kısa saçlarıma doğru hareket ettirerek. Ama onlara dokunmuyor. "Çok farklı görünüyor."

Onları ilk tanıdığım zamankinden daha güçlüyüm. Daha dik duruyorum. Daha sabırlıyım. Eskiye nazaran daha az kin tutuyorum. Elimde olanlar için daha çok minnet gösteriyor, elimde olmayanlar için eskisi kadar içerelemiyorum. Eskisi kadar huzur-

suz da değilim. Çok daha fazla kitap okuyorum. Piyano çalıyorum. Nişanlıyım.

Ama elbette o tüm bunları göremez.

Onun görebildiği tek değişiklik kısa, sarı saçlarım.

"Yaramaz çocuklar gibi."

"Teşekkürler," diyorum sanki bunun bir iltifat olduğundan eminmişim gibi ama Francine'in söyleyiş tarzını düşününce pek de emin değilim.

"Nasılsın?" diye soruyor.

"Yani," diyorum. "İyi. Siz?"

"Biz de iyiyiz," diyor. "Biz de iyiyiz. Tanrı'nın çok gizemli yöntemleri var ama açıkçası bugün böyle muazzam bir armağan karşısında şaşkın ve onurluyum."

Jesse büyürken dini bir eğitim almamıştı ve lisedeyken bir keresinde Francine'in kapıyı çalıp propaganda yapan bir Mormon'a "Tanrı'nın istediğini düşündüğü şeyin" umurunda bile olmadığını söylediğini duymuştum. Şimdi ne değişti merak ediyorum. Acaba Jesse'yi kaybetmek onu tekrar Hristiyanlığa mı yöneltti? Belki ona tekrar kavuşmak da doğru yolda olduğuna dair ihtiyaç duyduğu bir karut olmuştur.

Joe kısa bir an bana bakıyor, sonra gözlerini kaçırıyor. Ne düşündüğünden emin değilim. Ama olup bitenler konusunda çok daha çelişkili görünüyor. Francine, Jesse o uçaktan iner inmez yaşamın yeniden mükemmel olacağına inanmış gibi. Ama bana kalırsa Joe her şeyin çok daha karmaşık bir hâl alacağının farkında.

"Pekâlâ," diyor Francine. "Gidelim mi? Birazdan burada olacağına inanamıyorum. Şuna bak, üçümüz, bizim oğlanı görmeye gidiyoruz."

Telefonunu çıkarıp kontrol ediyor.

"Chris, Tricia ve oğlanlar bir dakika içinde Danny ve Marlene'le birlikte burada olacakmış."

Chris'le Tricia'nın çocukları olduğunu biliyorum ama birileri bana söylediğinden falan değil. Geçen sene Tricia'yı T.J. Maxx'te

görmüştüm. Karnı burnundaydı ve yanında da yeni yeni yürümeye başlamış bir çocuk vardı.

Marlene'in kim olduğunu bilmiyorum. Danny'nin kız arkadaşı, nişanlısı ya da karısı olabileceğini tahmin ediyorum.

Gerçek şu ki artık Lernerlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum ve onlar da benim hakkımda neredeyse hiçbir şey bilmiyorlar. Sam'den haberleri var mı onu bile bilmiyorum.

Joe'yla birlikte özgüvenli adımlarla terminale doğru yürüyen Francine'in peşinden ilerliyoruz.

Yürürken Francine, "Neler hissedeceğini tahmin etmesi zor," diyor. "Duyduklarımı ve profesyonellerden aldığım tavsiyelere göre bizim şu an tek görevimiz ona kendini güvende hissettirmekmiş."

"Elbette," diyorum.

Tam kapıya varacakken Francine dönüp bana bakıyor. "Tam da bu yüzden, ona senin hayatına devam ettiğini söylememeyi tercih ettik."

Demek biliyorlar. Tabii ki biliyorlar.

Onu duyduğumu belli etmek dışında nasıl bir cevap vereceğimi bilemediğimden, "Tamam," diyorum.

Rüzgâr hızlanıyor ve bir an keşke daha sıcak tutacak bir mont getirseymişim diye düşünüyorum. Buradaki hava beklediğimden daha keskin. Önümü iyice ilikliyorum. Joe da aynısını yapıyor.

"Ona ne istersen söyleyebilirsin," diyor Francine. "Sadece senin şimdiden bir başkasıyla nişanlanmış olmanı kaldırabilir mi bilmiyorum."

O "şimdiden" canımı sıkıyor. Cümlelerin ortasına kuruluvermiş, sanki "senin" ve "bir başkasıyla nişanlanmak" ifadelerinin tam ortası eviymiş gibi.

Sessiz kalmaya kararlıyım. En iyi cevabın metanet olduğunu söylüyorum kendime. Ama sonra, ne olduğunu anlamadan ağzımı açıp göğsümde sıkışmış hislerin oradan kelime kelime dökülmesine izin veriyorum.

“Bana kendimi suçlu hissettirmene gerek yok,” diyorum ona. “Ben zaten yeterince suçlu hissediyorum.”

Beni duyduğunu biliyorum ama hiçbir şey duymamış gibi davranıyor. Önemi yok; duyduğunu kabul etse bile ne demek istediğini anlaması mümkün değil, biliyorum.

Jesse’den vazgeçtiğim için kendimi korkunç hissediyorum. Öldüğünü düşündüğüm için. Hayatıma devam ettiğim için. Bir başkasına âşık olduğum için. Bu konuda kendime gerçekten de kızgınım.

Ama aynı zamanda Sam’e sadık olmadığım, ona söz verdiğim gibi sağlam ve sözüme bağlı durmadığım için de kızgınım kendime. Emin olamadığım için, ona hayatımın aşkı olduğunu söyleyecek bir kadın olamadığım, hak ettiği sevgiyi veremediğim için kendime öfkeliyim.

Bir sürü şey yüzünden öfkeliyim kendime.

O kadar ki başkalarının benim hakkımda ne düşündüğüne kafa yoracak vaktim yok.

“Tamam,” diyor Joe birden. “Hadi gidelim. Jesse her an inebilir.”

Uçağın gökyüzünde alçalarak piste inişini önümdeki aynalı camdan izliyorum.

Kalbim göğsümün içinde öyle hızlı atmaya başlıyor ki kalp krizi geçireceğimden korkuyorum.

Pistteki bir adam tekerlekli bir merdiveni ittiriyor. Bir kapı açılıyor. Bir pilot çıkıyor.

Ardından da Jesse.

Bitik durumda ama her nasılsa daha önce hiç olmadığı kadar güzel görünüyor gözüme.

Fotoğraflar onun gülümseyişinin hakkını hiç verememiştir. Bunu şimdi tekrar hatırlıyorum.

Bir yandan da bedeni, sanki sadece kas ve kemikten ibaretmiş gibi zayıf ve kırılgan. Bir zamanlar nazik olan yüzü düzleşmiş, eskiden yumuşak yanakların olduğu yerde sert köşeler var. Saçları daha uzun, kabarık. Teni kahverengi ve pembe beneklerle dolu, üç yıllık güneş yanığını çok andırıyor.

Ama tavırları aynı. Gülüşü aynı. Gözleri aynı.

Uçaktan inerken ona bakakalıyorum. Francine ve Joe'ya sarılırken ona bakıyorum. Bana yaklaşıırken, gözlerimin içine kararlılıkla bakarken ona bakıyorum. Sağ elinin serçeparmağının ilk boğumda sona erdiğini fark ediyorum. O arada bir yerde bir parmağını kaybetmiş.

"Selam," diyor.

Tek bir söz duymak bile sanki zamanda geriye, hayatımın her şeyin anlamlı olduğu, dünyanın adil olduğu dönemine gitmişim gibi hissettiriyor bana kendimi.

"Selam."

"İnsanın gözü gönlü doyuyor sana bakınca."

Gülümsüyorum. Yüzümü ellerime gömüyorum. Beni tutuyor, sımsıkı sarıyor. Nabzımın sanki hızlansın mı yavaşlasın mı karar verememiş gibi düzensizce attığını hissediyorum.

Tüm bunlar gerçek mi diye düşünüyorum.

Ama sonra gözlerimi yeniden açıyorum ve o hâlâ burada. Tam karşımda, beni sarıyor.

Ölmüş gibi yas tuttum onun için. Ama burada işte.

Bunun akla mantığa bu kadar aykırı gelmesi korkutucu. Dünyaya dair bildiklerimizden daha neler yanlış kim bilir.

"Döndün," diyorum.

"Buradayım."

Hani ara sıra geride bıraktığınız hayata bakar da zaman nasıl bu kadar hızlı geçti dersiniz ya? Dakikaların uç uca eklenerek yarattığı günlerin, ayların ve yılların nasıl da sadece birkaç saniyeymiş gibi geldiğine hayret edersiniz.

İşte öyle hissediyorum.

Şimdi.

Tam şu anda.

Sanki bir arada geçirdiğimiz geçmiş sonsuzluk kadar uzun ve onsuz geçirdiğim zaman önemsiz, kısacık bir andan ibaret.

Jesse'yi o yüzme yarışında gördüğüm ilk günden beri seviyorum.

Ve şimdi onsuz nasıl yaşayabildiğimi, onun içinde 'olmadığına inandığım bir dünyaya bakmaya nasıl dayanabildiğimi ve herhangi birini onu sevdiğim gibi sevebileceğim yanılışına nasıl kapıldığımı hatırlamakta güçlük çekiyorum.

Çünkü hep o olmuştu.

Hayatımın tamamı.

Her zaman, en başından beri o olmuştu.

Nasıl oldu da bütün zamanımı kim olduğumu ve kimi sevdiğimi unutarak geçirmiştım?

Son iki saat bir sis bulutu içinde geçti. Bütün aile eve dönen Jesse'yi sarmalarken öylece dikildim, pek konuşmadım. Francine'in gözleri çıkana kadar ağlayışını ve onu gördüğü için Tanrı'ya şükredişini izledim; Chris ve Tricia'nın oğulları Trevor ve küçük kızları Ginnie'yi onunla tanıştırmasını. Sonra Danny'nin yeni karısı Marlene'i takdim edişini.

Telefonum birkaç kez çaldı ama arayanın kim olduğuna bakacak cesareti toplayamadım. Şu an gerçek yaşamla baş edebilecek durumda değilim. Karşımda olup biteni bile doğru dürüst idrak edemiyorum.

Zaten şu an karşımda olup biten şeyin benim gerçek yaşamım olduğunu bile kabul edemiyorum.

Jesse'nin alışması gereken çok şey var. Ailesinin ona anlatmak, onunla yapmak istediği bir sürü şey olduğu anlaşılıyor. Birden o yokken aklımdan geçen tüm düşünceleri anlatmak istiyorum ona, onsuz geçirdiğim her ânı, şu an hissettiğim her şeyi uzun uzun tarif etmek. Kalbimi onunkine monte etmek ve son üç buçuk yılı doğruca ruhuna yüklemek istiyorum.

Buradaki herkesin aynı şeyi yapmak istediğini düşünüyorum.

Onun için çok bunaltıcı olmalı. Herkesin baktığı, herkesin kendi gözleriyle görüp elleriyle dokunmak istediği kişi olmak.

Jesse'nin ailesiyle etkileşimini izlerken birden buraya ait değilmişim gibi hissediyorum.

Jesse yeğeni Ginnie'yi ilk kez kucağına alırken sakın kalmaya çalışıyor. Ama onu tanıyorum. Gözlerinin kenarındaki o sarkmanın ne anlama geldiğini biliyorum. Kulaklarını neden geri çektiğini, boynunun neden kaskatı göründüğünü biliyorum.

Rahat değil. Kafası karışık. Tüm bunlar ona çok fazla. Çok. Göz göze geliyoruz. Gülümsüyor.

O an, buraya ait olmayanın diğerleri olduğunu fark ediyorum. Bu odada belki yirmi kişi var ama koca dünyada Jesse ve benim için sadece iki kişi var. Onlar da biziz: Jesse ve ben.

Ailesi biraz sakinleşince Francine'le Joe'nun evine nasıl döneceklerini tartışmaya başlıyorlar. Jesse'nin kalabalıktan ayrılışını izliyorum, ardından bir kolunu üzerimde hissediyorum. Beni kenara çekiyor.

"Araban burada mı?" diyor.

"Evet. Hemen dışarıda."

Onunla konuştuğuma inanamıyorum. Tam karşımda. Benimle konuşuyor. Jesse Lerner. Benim Jesse Lerner'im. Hayatta ve benimle konuşuyor. Daha önce hiçbir şey bu kadar *imkânsız* ama bu kadar *gerçek* olmamıştı.

"Tamam, harika. Hadi hemen buradan çıkalım o zaman."

"Tamam," diyorum ifadesiz bir yüzle.

"Sen iyi misin?" diye soruyor bana. "Hayalet görmüş gibisin." Ağzından çıkan duyar duymaz gözlerini kapıyor. Tekrar açtığında, "Özür dilerim," diyor. "Zaten hayalet gördün, öyle değil mi?"

Ona bakarken birden bir bitkinlik çöküyor üzerime.

Ölü bir adamı karşınızda görmenin ne kadar yorucu olduğunu biliyor musunuz? Beyninize her saniye gözlerinizin yanulmadığını hatırlatmak zorunda kalmanın?

Gerçeğin afallatıcı akıllalmazlığı üzerime çöktü resmen. Hemen şu an uzanıp ona dokunabilecek olmam. Yıllar boyunca ona sormayı arzuladığım bütün soruları sorabilecek olmam. Ona onu sevdiğimi söyleyebilecek olmam.

Bunu ona söyleme isteğim ve beni asla duymayacağına inanmam yıllardır beni içten içe yiyip bitiriyordu.

Ama şimdi ona söyleyebilirim. Ağzımı açıp söyleyebilirim ve o da beni duyabilir. Anlar.

"Seni seviyorum," diyorum. Söylüyorum çünkü şu an hissettiğim tam da bu ama aynı zamanda söyleyemediğim her an için de söylüyorum.

Bana bakıyor; yüzünde kocaman, huzurlu bir tebessüm belirliyor. "Ben de seni seviyorum."

Tüm bunlar çok canımı yakıyor ama aynı zamanda da çok iyi geliyor. Öyle ki kalbimin kanadığına yemin edebilirim.

Çok derin bir acının ardında bıraktığı o yoğun rahatlama var üzerimde, beni paramparça eden bir rahatlama. Sanki şimdiye kadar normal görünmenin, dik durmanın ne kadar büyük bir çaba gerektirdiğini hiç fark etmemişim gibi.

Bacaklarım beni taşıyor. Ciğerlerim işlemiyor. Gözlerim karşıya bakıyor ama hiçbir şey görmüyor.

Tam yere düşecekken Jesse tutuyor beni. Herkes bana bakıyor ama umursamıyorum bile.

Jesse bana destek olarak köşeyi dönüp tuvalete götürüyor beni. Kapı kapanınca kollarını sımsıkı bedenime sarıyor. Öyle sıkı sarılıyor ki aramızda hiç boşluk kalmıyor. Yıllar boyunca uzsuz bucaksız bir mesafe vardı aramızda ama şimdi bir parçacık oksijen bile yok.

"Biliyorum," diyor. "Biliyorum."

Acımı, şaşkınlığımı, mutluluğumu anlayabilecek tek kişi o.

"Bizimkilere biraz zamana ihtiyacımız olduğunu söyleyeceğim, tamam mı?"

Göğsüne doğru hararetle başımı sallıyorum. Başımın tepesini öpüyor. "Hemen dönerim. Burada bekle."

Tuvaletin duvarına yaslanarak onun kapıdan çıkışını izliyorum.

Aynada kendime bakıyorum. Gözlerim donuk, kan çanağına dönmüşler. Etrafı kıpkırmızı olmuş. Parmağımdaki elmas yüzük kirli sarı ışığı yansıtıyor.

Buraya gelmeden önce yüzüğü çıkarabilirdim. Parmağımdan çıkarıp arabamda bırakabilirdim. Ama yapmadım. Yapmadım çünkü yalan söylemek istemedim.

Ama şimdi o yüzüğü takmayı nasıl düşünebildiğimi aklım almıyor. Onu mücevher kutusuna atıp küçük yakut yüzüğümü takabilirdim.

İkisi de gerçeğin sadece bir yarısı.

Gözlerimi kapıyorum ve bu sabah yanında uyandığım adamı hatırlıyorum.

Jesse geri dönüyor.

"Tamam," diyor. "Hadi gidelim."

Elimi tutup beni arka kapıya doğru götürüyor. Otoparka doğru ilerliyor. Ailesi hâlâ içeride. Arabaların oraya doğru koşarken rüzgâr saçlarımızı savuruyor.

"Seninki hangisi?" diye soruyor Jesse. Alanın köşesindeki sedanımı işaret ediyorum. Arabaya biniyoruz. Kontağı çeviriyorum, geri vites takıyorum, sonra da tekrar boşa alıyorum.

"Biraz zamana ihtiyacım var," diyorum.

Bazen bunun birazdan uyanacağım bir rüya olduğunu düşünüyorum ve bu iyi mi olurdu yoksa kötü mü bilmiyorum.

"Anlıyorum," diyor Jesse. "Ne kadar istersen."

Neler olduğunu tamamen idrak etmeye çalışarak ona bakıyorum. Kendimi eskiden serçeparmağının olduğu boşluğu izlerken buluyorum.

İkimizin de neler yaşadığını, birbirimiz için kim olduğumuzu tam mânâsıyla çözmemiz için günler, belki haftalar, aylar, hatta yıllar gerekecek.

Nedense bu sakinleşmemi sağlıyor. Tüm bunları bir yere oturtmak için acelemiz yok. Ne kadar gerekirse o kadar sürer.

"Tamam," diyorum. "İyiym."

Park alanından çıkıp yola doğru ilerliyorum. Anacaddeye çıkınca sağa dönüyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

"Bilmem," diyorum.

"Seninle konuşmak istiyorum. Sonsuza kadar konuşmak istiyorum seninle."

Gözlerimi yoldan kısacık bir an ayırarak ona bakıyorum.

Nereye sürdüğümü bilmiyorum, sadece sürüyorum. Sonra klimayı açıyorum ve havalandırmanın üflediği sıcaklığı ellerim-

de ve ayaklarımda hissediyorum. Yanaklarımda boğucu bir sıcaklık var.

Kırmızı ışığa denk gelince duruyorum.

Tekrar ona bakıyorum. O düşüncelere dalmış, pencereden dışarıyı izliyor. Bu durum ona benden çok daha şaşırtıcı geliyordur şüphesiz. Onun da aklında sorular vardır, onun da hisleri birbiriyle çatışıyordur. Belki o da ortalarda yokken oralarda başka birini sevmiştir. Belki hayatta kalmak, buraya dönmek için ağza alınmayacak şeyler yapmıştır. Belki bir noktada beni sevmeyi bırakmış, benden vazgeçmiştir.

Ben Jesse'yi hep diğer yarım olarak gördüm. Hani kendim kadar iyi tanıdığım biri gibi. Ama şu an benim için bir yabancı.

Nerelerdeydi, neler gördü?

Işık tekrar yeşile dönüyor, gökyüzü her an biraz daha karıyor. Hava tahminleri bu gece sağanak yağış olabileceğini söylemişti.

Bu gece.

Bu gece eve, Sam'e dönmem gerek.

Gezindiğimiz rüzgârlı arka sokaklarda rüzgâr daha da hızlanınca, belirli bir yere gitmediğimi fark ediyorum. Yolun iyice yıpranmış bir kenarına çekiyorum. Arabayı boşa alıp el frenini çekiyorum ama klimayı kapamıyorum. Emniyet kemerimi çözüp Jesse'ye bakmak için dönüyorum.

"Her şeyi anlat bana," diyorum. Görmek istediğim tek şey o olduğu hâlde ona bakmakta zorlanıyorum.

Her neredeyse, her ne yaptıysa, yıpranmış. Teni, onu son gördüğümde hiç olmadığı kadar deriye benziyor. Yüzünün fazla kullanılan noktaları kırıkmış. Acaba gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar gözlerini kısıp uzaklara bakmasından, onu kurtaracak birilerini aramasından mı kaynaklanıyor? Belki de serçeparmağı tek yarası değildir, kıyafetlerinin altında dahası da vardır. Yüzeğin altında çok daha fazlası olması gerektiğini biliyorum.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye soruyor bana.

"Neredeydin? Ne oldu?"

Jesse ağzından güçlü bir nefes veriyor, tüm bunların aslında cevaplamak istemediği sorular olduğuna dair bir işaret.

“Kısaca anlatmaya ne dersin?” diyorum.

“Başka bir şeylerden bahsetmeye ne dersin? Kesinlikle bambaşka bir şeylerden?”

“Lütfen,” diyorum ona. “Bilmem gerek.”

Jesse önce pencereden dışarı bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. “Şimdi sana anlatırsam bir daha sormayacağına söz verirsiniz? Daha fazlasını istemeyeceksin?”

Gülümsüyorum ve tokalaşmak için elimi uzatıyorum. “Anlaştık.”

Jesse elimi alıp tutuyor. Sıcacık. Ona daha fazla dokunmak için kendime engel olmam gerekiyor. Sonra Jesse ağzını açıp, “İşte başlıyoruz,” diyor.

Helikopter düştüğünde geri kalan herkesin öldüğünü anlamış. Bunu nereden bildiğini söylemeye yanaşmıyor, kazadan bahsetmek istemiyor. Tek söylediği, acil durum gereçleri arasında bir şişme bot, içme suyu ve erzak olduğu. Bir kara parçası bulmak için haftalar boyu uğraşırken onu bunlar hayatta tutmuş.

Sonunda ulaştığı yere kara demeye bin şahit istermiş. Denizin ortasındaki bir kayalıktan ibaretmiş. Bir uçtan diğer uca beş yüz adım. Ada şöyle dursun, adacık bile sayılmazmış ama bir tarafında küçük bir sahil oluşturmaya yetecek kadar kademeli bir eğim varmış. Jesse, Alaska’dan epey uzaklaştığının farkındaymış çünkü su ılık ve güneş insafsızmış. İlk başta orada kısa bir süre kalıp biraz dinlenmek, ayaklarının altında karayı hissetmekmiş planı. Ama çok geçmeden şişme botun kayalıklarda delindiğini fark etmiş. Neredeyse tamamen sönmüş durumdaymış. Orada sıkışıp kalmış.

Suyu ve yiyeceği tükenmek üzereymiş. Yağmur suyu toplamak için eski su şişelerini kullanmış. Kayalarda bir bitki ya da hayvana dair bir iz bulmaya çalışmış ama kumla taştan başka bir şey yokmuş. O da balık tutma olayını çözmüş.

Bazı hatalar yapmış tabii. Onu kusturan birkaç balık yemiş.

Suları dolma hızından daha hızlı tüketmiş. Ama bir yandan da kıyı boyunda istiridye ve midyeler bulmuş ve feci bir sağanak sırasında neredeyse bir haftalık su depolamayı başarmış. Bu da onu bir adım öne geçirmiş. Öğlen güneşi ortalığı kavururken iki kayanın üzerine yerleştirdiği patlak botun gölgesinde uyumuş. Çok geçmeden de makul bir rutin oluşturmuş.

Jesse çiğ balık, kaya midyesi ve helikopterden kalan erzakı yiyor, yağmur suyu içiyor ve güneşten saklanıyormuş. Kendini güvende hissediyormuş. Biz onu bulana kadar ne kadar gerekirse bu şekilde yaşayabileceğini hissediyormuş.

Ama birkaç hafta sona onu asla bulamayacağımızı fark etmiş.

Birden yıkıldığını ve sonra da aniden bir aydınlanma yaşadığını söylüyor.

Antrenmanlara o zaman başlamış.

Hayatının geri kalanını Pasifik'in ortasındaki küçük bir kayalıkta tek başına geçiremeyeceğini anlamış. Oradan kurtulmanın tek yolunun, tam da ona büyürken öğretilen şey olduğunu.

Yüzme yarışlarına katılmak üzere eğitilmişti.

Kulaçlarını saymış ve her gün bir öncekinden daha uzağa yüzmüş.

Yavaş, kırılgan ve hiç olmadığı kadar bitkin başlamış.

Ama birkaç ay sonra okyanusta epey ilerlemeyi başarmış. Günün birinde açıkdenizde gerektiği kadar uzun yüzebilecek kadar güçleneceğine inancı artmış.

Bunu yapacak dayanıklılık ve cesareti toplaması iki yılını almış neredeyse. Küçük (denizanası sokması) ve büyük (birkaç hafta boyunca kayaların etrafında dolaşan bir köpekbalığı görmüş) aksilikler olmuş. Sonunda oradan tamamen ayrılmasıysa bunu yapabileceğine inandığı için değilmiş.

Oradan ayrılmış çünkü bunu yapmazsa öleceğini biliyormuş.

Gıda stoğu uzun zaman önce tükenmiş ve istiridyeler de iyice azalmış. Şişme botun yarısı yırtılmış ve rüzgârda uçup gitmiş. Gittikçe güçlenmek yerine zayıflayacağından korkmuş.

Günlerce gidecek kadar su depolamasına yetecek bir sağanak

yağmış. İçebildiği kadar içmiş ve botun parçalarını kullanarak birkaç şişe de sırtına sarmış.

Sonra suya girmiş.

Yardım bulmaya ya da bunu denerken ölmeye hazırmış.

Açıkdenizde ne kadar zaman geçirdiğini tam olarak bilmiyor. Kulaçlarının sayısını da unutmuş. Bir gemi gördüğünde iki günden az zaman geçtiğini söylüyor.

“İşte olanların artık bittiğini o zaman anladım,” diyor. “İyi olacağımı. Eve, sana döneceğimi.”

Parmağından hiç bahsetmiyor. Bütün hikâye boyunca, bana her şeyi anlatırken parmağının yarısını nasıl kaybettiğinden hiç bahsetmedi. Ben de ne yapacağımı bilmiyorum çünkü daha fazlasını sormayacağımı söyledim. Ağzımı açmaya, sormamam gerektiğini bildiğim şeyi sormaya niyetleniyorum ama sözümü kesiyor ve mesajı alıyorum. Bu mesele şimdilik burada kapandı.

“Her gün seni düşündüm,” diyor. “Bunca yıldır seni özledim.”

Ben de aynı şekilde karşılık verecek oluyorum ama sonra bunun doğruluğundan emin olmadığımı fark ediyorum. Sürekli onu düşündüm; ta ki bir gün daha az düşünmeye başlayana kadar. Sonra da sık sık aklıma geldi ama... aynı şey sayılmaz.

“Hep kalbimdeydin,” diyorum sonunda. Çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum. Bu kesinlikle doğru.

Jesse’yle ne kadar derin bir geçmişimiz olursa olsun, birbirimizi ne kadar anladığımızı hissederek hissedelim, okyanusun ortasında tek başına yaşamının acısını anlayabileceğimi sanmıyorum. Açıkdenizlere açılma cesaretini tam mânâsıyla takdir edebilir miyim bilmiyorum.

İkisini karşılaştırmak gibi bir niyetim yok ama Jesse’nin de hayatının aşkının öldüğüne inanmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabileceğini sanmıyorum. Sonra da yolun kenarına çekilmiş bir arabada onun karşısında oturmanın.

“Sıra sende,” diyor.

“Ne sırası?”

“Bana her şeyi anlat,” diyor. Der demez de nişanlı olduğumdan haberi olduğunu anlıyorum. Her şeyi biliyor. Sesindeki o keskin farkındalıktan, odaklanmış gözlerindeki ve birbirine bastırılmış dudaklarındaki “işte başlıyoruz” ifadesinden, bunu kendi kendine çözdüğünü söyleyebilirim.

Ya da elmas yüzüğümü fark etti.

“Nişanlandım,” diyorum.

Sonra birden Jesse kahkahalara boğuluyor. Rahatlamış görünüyor.

“Ne? Neden gülüyorsun? Nesi komik bunun?”

“Çünkü,” diyor gülümseyerek, “ben çoktan evlenmişsinizdir diye düşünmüştüm.”

Nereden çıkıp geldi bilmiyorum ama yüzümde bir tebessümün belirmeye başladığını hissediyorum.

Sonra ben de gülmeye başlıyorum ve neşeyle ona vuruyorum. “İkisi hemen hemen aynı şey!” diyorum ona.

“Ah, hayır, değil,” diyor. “Hayır, kesinlikle aynı şey değil.”

“Başka biriyle evlenmeyi planlıyorum.”

“Ama henüz evlenmedin.”

“Ee? Ne olmuş?” diyorum.

Onunla konuşmak kolay. Her zaman kolaydı zaten. Ya da belki de ben bu konuda kendimi geliştirdim zamanla.

“Sana diyorum ki hayatımın son üç buçuk yılını bütün benliğimle seni tekrar görebilme umuduyla yaşadım. Eğer başka biriyle nişanlanmış olmanın, hayatımızı tekrar kurmak için uğraşmama engel olacağını düşünüyorsan aklını peynir ekmekle yemişsin demektir.”

Ona bakıyorum. İlk başta yüzümde hâlâ o koca tebessüm var ama çok geçmeden gerçeği idrak etmeye başlıyorum ve o tebessüm silinip gidiyor. Başımı ellerimin arasına alıyorum.

Herkesin canını yakacağım.

Araba o kadar sessizleşiyor ki duyabildiğim tek ses yanımdan geçen arabaların vızıltıları.

“Düşündüğünden daha karmaşık,” diyorum sonunda.

"Emma, bak, anlıyorum. Devam etmen gerekiyordu. Herkesin hayatına devam etmesi gerekiyordu. Biliyorum, benim..."

"Öldüğünü. Öldüğünü düşündüm."

"Biliyorum!" diyor bana doğru eğilip ellerimi tutarak. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. İstemiyorum da zaten. Ben bunca yıl boyunca senin hayatta olduğunu biliyordum, dönünce seni bulacağımı biliyordum. Sense bilmiyordun. Çok üzgünüm, Emma."

Ona bakıyorum ve gözlerinde tıpkı benimkilerde olduğu gibi yaşlar biriktiğini görüyorum.

"Çok üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Bunu yapmamalıydım. Seni hiç bırakmamalıydım. Bu dünyada hiçbir şey, yaşayacağım hiçbir tecrübe seni kaybetmeye ya da seni böyle üzmeye değmezdi. Geceleri senin için endişelenmekten gözüme uyku girmediydi. Saatlerce, günlerce kim bilir canın ne kadar yanıyordur diye düşünüp kaygılandım. Senin, annemin ve ailemin canı kim bilir nasıl yanıyordur diye. Bu beni öldürecekti neredeyse. Sevdığım insanların, senin, senin Emma, benim için yas tuttuğunu bilmek... Sana bunları yaşattığım için çok üzgünüm."

"Ama artık eve döndüm. Beni eve döndüren, bana devam etme gücü veren sendin. Sana dönüyordum. Seninle hayalini kurduğumuz yaşama dönüyordum. O yaşamı geri istiyorum ve senin benim öldüğümü düşünürken verdiğin kararların sana karşı şimdiki hislerimi etkilemesine izin vermeyeceğim. Seni hep sevdim. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Yapamam ki zaten. Senin dışında birini sevemem. O yüzden ben yokken olan her şey için seni affediyorum. Artık bizim zamanımız. Artık her şeyi eski hâline getirme zamanı."

Arabanın içi o kadar sıcak ki ateşim varmış gibi hissediyorum. Klimayı kapatıp ceketimi çıkarmaya çalışıyorum. Sürücü koltuğundaki o daracık alanda kollarımı çıkaracak kadar sağa sola kıpırdanmak zor. Jesse tek kelime etmeden ceketin kollarından birini tutup çekiyor ve ondan kurtulmama yardımcı oluyor.

Ona bakıyorum. Sonra sanki şaşkınlığı, kafa karışıklığını ve burukluğu silip atmışım gibi müthiş bir rahatlık kalıyor geriye. Gözlerimi açıp da onun bana bakan yüzünü görmek eve dönmek gibi; daha önce hatırladığım hiçbir şey böyle hissettirmemişti bana kendimi. Burada, bu arabanın içinde ilkgençlik yıllarımın, yirmili yaşlarımın en şahane dönemleri var. Benim en şahane yanlarım. Bu adam benim bütün hayatımın başlangıcı.

Onun ortada olmadığı yıllar, birbirimizin hayatına dahil olarak geçirdiğimin yılların sıcaklığını ve rahatlığını zerre silememiş.

“Sen benim hayatımın aşkıydın,” diyorum.

“Ben *hâlâ* senin hayatının aşkıyım,” diyor Jesse. “Hiçbir şey değişmedi.”

“Her şey değişti!”

“Hayır, bizim aramızda değişen bir şey yok,” diyor. “Sen *hâlâ* gözünün altında çiller olan o kızsın. Ben de karakolda seni öpen o çocuk.”

“Peki ya Sam?”

Jesse’nin yüzünde ilk kez üzüntü ve öfkenin belirdiğini görüyorum. “Şunun adını anma,” diyor benden uzaklaşarak. Sesindeki keskinlik beni yumuşatıyor. “Başka bir şeyden konuşalım. Şimdilik.”

“Başka ne konuşabiliriz ki?”

Jesse bir an için pencereden dışarı bakıyor. Çenesinin kasıldığını, gözlerinin bir noktaya odaklandığını görebiliyorum. Sonra rahatlıyor ve tekrar bana dönüyor. Gülümsüyor. “Son zamanlarda iyi filmler izledin mi?”

Kendimi tutamayarak gülüyorum. Az sonra o da gülmeye başlıyor. Biz hep böyleyizdir zaten. O gülümseyince ben de gülümserim. Ben kahrkaha atınca o da atar.

“Bu gerçekten çok zor,” diyorum nihayet nefesimi toparlayınca. “Her şey o kadar...”

“Öyle olmak zorunda değil,” diyor. “Seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun. Karımsın sen benim.”

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Sen ölü kabul edilince evliliğimiz... Yani hâlâ evli sayılıyor muyuz onu bile bilmiyorum."

"Bir kâğıt parçasının benim gözümde değeri yok," diyor. "Sen benim kendimi bildim bileli sevdiğim kadınsın. Devam etmek zorundaydın, biliyorum. Seni suçlamıyorum. Ama artık eve döndüm. Artık buradayım. Her şey eskisi gibi olabilir. Olması gerektiği gibi."

Başımı iki yana sallayıp elimin tersiyle gözlerimi siliyorum. "Bilmiyorum," diyorum Jesse'ye. "Bilmiyorum."

"Ben biliyorum."

Jesse öne doğru eğilerek boynumdan süzülen yaşları siliyor.

"Sen Emma'sın," diyor sanki tüm bunların çözümü buymuş, sanki sorun kim olduğumu bilmememiş gibi. "Ben de Jesse'yim."

Hafifçe gülümseyerek ona bakıyorum. Onun benden istediği gibi iyi hissetmeye çalışıyorum. İşlerin onun dediği kadar basit olduğuna inanmaya çalışıyorum. Ona inanabilirim her an. Neredeyse.

"Jesse..."

"Her şey yoluna girecek, tamam mı?" diyor. "Her şey çok güzel olacak."

"Olacak mı?"

"Tabii ki olacak."

Onu seviyorum. Bu adamı seviyorum. Kimse beni onun gibi tanımıyor, kimse beni onun gibi sevmiyor.

Dışarıda beni bekleyen başka bir aşk daha var. Ama o farklı. O böyle değil. Bu aşk gibi değil. Hem daha iyisi hem de daha kötüsü. Ama sanırım iki kişinin arasındaki aşkın olayı da bu. Aynı şeyi yeni baştan yaratamıyorsunuz. Her sevişinizde, sevdiğiniz herkeste sevgi değişiyor. O sevginin içinde siz farklı biri oluyorsunuz.

Şu an *bu* aşkın tadını çıkarmaktan başka hiçbir şey istemiyorum.

Jesse'yle olan bu aşkın.

Kendimi onun kollarına atıyorum ve beni sımsıkı sarıyor. Dudaklarımız şimdi daha yakın, birbirlerine değmelerine ramak kalmış. Jesse birazcık daha yaklaşıyor.

Ama beni öpmüyor.

Sözlerindeki bir şey ben çarpıyor, sanki şimdiye dek yaptığı en centilmence şeymiş gibi.

"Bak, şöyle yapacağız," diyor. "Sen şimdi beni annelere bırak, ne dersin? Saat geç oluyor ve bizimkiler muhtemelen nerede olduğumu merak etmişlerdir. Ben... Ben onları merakta bırakmam..."

"Tamam," diyorum.

"Sonra sen de eve git. Nerede yaşıyorsan oraya," diyor. "Nerede yaşıyorsun?"

"Cambridge'de," diye cevaplıyorum.

"Tamam, o zaman sen de Cambridge'deki evine git," diyor.

"Tamam."

"Nerede çalışıyorsun? Bir dergide misin yoksa serbest mi çalışıyorsun?" diye soruyor Jesse beklentiyle.

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğimden tereddüt ediyorum. "Kitabevindeyim."

"Sen neden bahsediyorsun?" diyor.

"Blair Kitabevi."

"Blair Kitabevi'nde mi çalışıyorsun?"

"Ben tekrar buraya taşındım. Şeyden sonra..." Cümlemi tamamlamayınca başka bir şekilde kurmaya başlıyorum. "Orada çalışmaya başladım. Gerçekten de hoşuma gidiyor. Artık orası benim."

"Senin mi?"

"Evet, orayı ben işletiyorum. Annemler ara sıra uğruyorlar sadece, yani gibi gibi. Büyük oranda emekli oldular."

Jesse sanki bunu idrak edemiyormuş gibi bana bakıyor. Sonra yüzü tamamen değişiyor. "Vay be," diyor. "Bunu hiç beklemiyordum."

"Biliyorum," diyorum. "Ama güzel. Güzel bir şey."

"Peki," diyor. "O zaman yarın kitabevinde olursun herhalde?"

"Genellikle dokuz gibi orada oluyorum. Onda açılıyor."

"Kahvaltı için görüşebilir miyiz?"

"Kahvaltı mı?"

"Seni görmek için öğle yemeğine kadar bekleyeceğimi düşünmüyorsun herhalde..." diyor. "Kahvaltı bile çok uzak geliyor."

Düşünüyorum bunu. Sam'i düşünüyorum. İçimde gitgide ağırlaşan suçlulukla ağzımı açıyorum.

Ama ben daha bir şey diyemeden Jesse devam ediyor. "Hadi ama, Emma. Benimle kahvaltı edebilirsin herhalde."

Başımla onaylıyorum. "Evet, tamam, olur," diyorum. "Yedi buçuk?"

"Harika," diyor. "Anlaştık."

Evin otoparkına girdiğimde saat sekizi biraz geçiyor. Arabadan çıkarken montuma sıkıca sarınıyorum. Rüzgâr şiddetlenmeye başlamış, güneş batınca sıcaklık iyice düşmüş. Esintinin sertliğini ve buz gibi havayı omuzlarımda ve ensemden hissedebiliyorum. Aceleyle binaya yürüyorum.

Asansöre biniyorum. Beşinci katın düğmesine basıyorum. Asansörün kapısının kapanmasını bekliyorum ve o kapanırken ben de gözlerimi kapıyorum.

Bana bugün neler olduğunu sorduğunda ne diyeceğim?

Ben bile anlamamışken daha ona gerçeği nasıl anlatacağım?

Kendi düşüncelerime öyle dalmışım ki asansör birden durup da kapı açılınca yerimden sıçıyorum.

Koridorda, tam kapımızın önünde Sam duruyor.

Güzel, nazik, kırgın, kalbi yaralı Sam.

"Dönmüşsün!" diyor bana. "Çöpü çıkarırken arabayı otoparka çektiğini görür gibi oldum ama emin olamadım. Ben... Gündüz birkaç kez aradım seni ama bana dönmedin. O yüzden eve dönüp dönmeyeceğinden emin olamamıştım."

Eve dönüp dönmeyeceğimden emin olamamış.

Gözleri puslu. Belli ki ağlamış. Sanki yeterince canlı görünürse bunu fark etmeyeceğimi düşünüyor gibi.

"Üzgünüm." Ona sarılıyorum ve onun da kendini bana bıraktığını hissediyorum. Rahatlayışı elle tutulacak kadar gerçek. "Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim."

Evimize yöneliyoruz. Kapı açılır açılmaz domates çorbasının kokusunu duyuyorum. Sam inanılmaz güzel domates çorbası yapar. Baharatlı, hafif ve tatlıdır.

Mutfağın köşesine varınca ızgara peynir yapmak için malzemeleri çıkarmış olduğunu görüyorum. Vegan çedar da var ara-

larında çünkü laktoz intoleransının giderek arttığını düşünüyorum.

"Of, vay canına," diyorum Sam'e. "Akşam yemeğine domates çorbası ve ızgara peynir mi yapıyorsun?"

"Evet," diyor sakın görünmeye çalışarak. Sesinin kaygısız çıkması için epey bir çaba harcıyor. "Bugün hava çok soğuk olduğundan güzel gider diye düşündüm."

Kesme tahtasına doğru ilerleyerek sandviçleri hazırlamaya başlıyor. Ben de çantamı masaya bırakıp tezgâhın üzerine oturuyorum. Onun dikkatle peyniri dilimleyişini, ekmeği usulca yağlayışını izleyerek çizmelerimi çıkarıp kapının yanına koyuyorum. Sam'in elleri hafiften titriyor. Yüzünde acı dolu bir ifade var. Soğukkanlılığını koruyabilmek için çok uğraşıyor gibi.

Ona bakmak, şu an iyi görünmek için çok çabaladığını; anlayışlı, sabırlı ve aslında hiç de öyle değilken korkusuz davranabilmek için uğraştığını bilmek canımı yakıyor. Orada öylece durmuş kızartma tavasını orta ateşe koyarken bugün (eski?) kocamı görmem onun içten içe perişan etmemiş gibi davranmaya çalışıyor.

Ona bunu daha fazla yaşatamam.

"Bu konuda konuşabiliriz," diyorum.

Bana bakıyor.

Mozart mutfağa giriyor, sonra buna şahit olmak istemediğine karar vermiş gibi geri çıkıyor. Piyanonun altındaki Homer'ın yanına gidişini izliyorum.

Sam'in elini tutuyorum. "Aklında her ne varsa konuşabiliriz; bana ne istersen sorabilirsin. Bu senin de yaşamın."

Sam bakışlarını başka tarafa çeviriyor, sonra başını kabullenir gibi sallıyor.

Ocağı kapıyor.

"Başla. Ne bilmek istiyorsan. Sadece sor. Sorun değil. Dürüst davranacağız ve iyi olacağız." Aslında iyi olacağız derken ne demek istediğimi ben de bilmiyorum.

Sam bana dönüyor. "O nasıldı?" diye soruyor.

"Ah," diyorum. Sam'ın ilk sorusunun Jesse'nin sağlığıyla ilgili olmasına şaşıyorum.

"İyi. Gayet iyi. Sanki... alışmış gibi." Tuhaf derecede soğukkanlı görüldüğünden, tek derdinin evliliğimizi toparlamak olduğundan bahsetmiyorum.

"Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim," diyorum. "Bu olanlar yüzünden biraz şaşkınım. Onu görmek tuhaftı. Ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim." Muğlak sözcükler seçiyorum çünkü herhangi bir şeyi netleştirmekten korkuyorum. Bir duyguyu diğerinden daha çok hissetmekten korkuyorum. Net şeyler hissetsem bile hangi kelimeleri seçerdim gerçekten bilmiyorum.

Sam başını sallayarak dinliyor. Sonra bir nefes alıp asıl bilmek istediğini soruyor. İlk iki sorunun ısınma turları olduğu ve oyunun şimdi başlayacağı belli. "Onu öptün mü?"

Komik, öyle değil mi? Erkekler hissettiklerinizden ziyade yaptıklarınızı ihanet olarak görüyor genelde.

"Hayır," diyorum başımı iki yana sallayarak.

Sam bunu duyduğu an rahatlıyor ama ben kendimi daha kötü hissediyorum. Ufacık bir detayı arada kaynatıyorum. Jesse beni öpmeyi denemedi bile, o yüzden de ona izin verir miydim ya da beni öpse karşılık verir miydim bilmiyorum. Ama yine de sanki direnmişim gibi muamele görüyorum. Bu bana kendimi çok da iyi hissettirmiyor.

"Onu öpmeni anladım," diyor Sam. "Yani biliyorum ki... Sana nırım demek istediğim..."

Cümlesini bitirmesini bekliyorum ama bitirmiyor. Sanki düşüncelerini ifade edecek sözcükleri seçmeye çalışmak ona ağır gelmiş gibi pes ediyor.

Ne hissettiğini biliyorum.

Ocağı tekrar yakıp sandviçleri yapmaya devam ediyor.

"Bir açmazdasın," diyorum ona. Neler yaşadığını anladığımı bilsin istiyorum. Ama onu hiçbir zaman tam mânâsıyla anlaya-

mam, değil mi? Şu an onun yerinde olmak nasıl bir histir hiç bilmiyorum.

“Sen de öyle,” diyor.

İkimiz de birbirimizle aynı oyunu oynuyoruz. Anlamak istiyoruz, karşımızdakine anlaşıldığını hissettirmek istiyoruz ama gerçek şu ki şu an bir caddenin iki farklı tarafındayız, birbirimize bakıp kim bilir nasıl bir yaşamı vardır diye gözümüzde canlandırmaya çalışıyoruz.

Vücudunun gerilmesiyle birlikte gözlerinin kısılp omuzlarını geriye atmasını izliyorum. Bir dilim ekmeğe tereyağı sürüşünü izliyorum.

Belki de onu sandığımdan daha iyi anlıyorumdur.

Sam, onu terk edebileceğinden korktuğu nişanlısına ızgara peynirli sandviç yapıyor.

Sevdiği insanı kaybetmek üzere olduğundan korkuyor. Bu dünyada bundan daha yaygın bir korku yoktur.

“Hadi birlikte yapalım,” diyorum tavaya doğru ilerleyip ispatulayı elinden alarak.

Ispatulayla bir şeyleri çevirmekte üstüme yoktur.

Tatsız bir çorbaya neler ekleneceğinden pek anlamam ve hangi peynirin neyle gideceğini de pek bilmem. Ama bana yarı pişmiş bir omlet gösterin, doğuştan şefmişim gibi rahatça çeviririm onu.

“Sen yağlamaya devam et, ben çeviririm,” diyorum.

Gülümsüyor. Gülümsemesi gerçekten de bulutların arasından sızan güneşi izlemek gibi.

“Tamam,” diyor. Dilimlenmiş ekmeğe yağ sürmeye daha çok odaklanıyor. Tereyağı öyle sarı ki.

Sam’le tanışmadan önce buzdolabında ucuzundan tereyağları bulundururdum ve tost falan için ihtiyaç duyduğumda küçük parçalar hâlinde kesip o soğuk kütleyi sıcak tostun üzerine yaymaya çalışır, şu televizyondaki bilgilendirici reklamlarda yer alan kadınların silik bir parodisine benzerdim.

Sam’le aynı eve taşındığımızda, tezgâhın üzerinde tuttuğu

küçük, porselen bir kap vardı. Kapağını açtığımda bir su birikintisi içinde duran ters çevrilmiş bir tereyağı kabı gördüm.

"Bu da ne?" diye sordum ekmek kızarma makinesinin fişini takarken. Sam bardakları dolaplara yerleştiriyordu ve ben öyle deyince güldü.

"Fransız tereyağı kabı," dedi üzerinde durduğu basamaklı tabureden inerek. Bardakların biraz önce içinde bulunduğu karton kabı düzleştirdi. "Tereyağını üstte tutuyorsun, alt tarafa soğuk su koyuyorsun, böylece tereyağı hem soğuk hem de sürülebilir kalıyor." Bunu sanki herkes bunu biliyormuş da bir tek ben deliymişim gibi söylemişti.

"Bütün Fransa'yı gezdim," dedim ona, "ama hiç böyle bir şey görmedim. Hem bu yağ neden bu kadar sarı? Şu havalı organik yağlardan mı?"

"Yoo, sadece tereyağı," dedi başka bir kutu alıp içindekileri çatal bıçak çekmecesine yerleştirmeye başlarken.

"Hayır, sadece tereyağı değil!" Sanki karşımda aklını kaçırmış biri varmış gibi kabın üst tarafını dışarı çıkarıp ona gösterdim. "Tereyağı gibi tereyağı soluk sarı olur ama bu tereyağı sarı sarı."

"Benim az önce duyduğum şey şöyle bir şey; 'Tereyağı tereyağı sarı tereyağı sarı sarı.'"

Güldüm.

"Sanırım ikimiz de aynı şeyi söylüyoruz," dedi. "Tereyağı sarıdır."

"Bunda farklı bir şey olduğunu kabul et," dedim onu sorguluyormuş gibi yaparak. "Hemen itiraf et."

"Sorduğun buysa Land O'Lakes değil."

Güldüm. "Land O'Lakes! Neyiz biz? Bill ve Melinda Gates mi? Ben market yağlarından alıyorum. Benim tereyağımın üzerindeki isim, onu aldığım marketin ismiyle aynı."

Sam iç geçirdi, yakalandığını fark etti. İtiraf etti. "Tamamen doğal, organik, hormonsuz, çayır hayvanlarından elde edilmiş bir tereyağı."

“Vay bel” dedim büyük bir şaşkınlık içindeymişim gibi davranarak. “İnsanları tanıdığını düşünürsün ama...”

Tereyağını elimden alıp gururla tezgâhın üzerine koydu, sanki onun da artık resmî olarak evimizin bir üyesi olduğunu söyler gibiydi. “Sıradan bir tereyağının *neredeyse* iki katı pahalı olabilir ama tadına bir baktın mı bir daha asla normal tereyağı yiyemeyeceksin. Senin için normal olan *bu* olacak.”

Mutfağı tamamen yerleştirdikten sonra Sam ekmeği çıkarıp iki dilim kesti. Onları fişi yeni takılmış kızartma makinesine koydu. Ekmekler kızarınca tereyağını dilimlerin üzerine sürme işini kolaylıkla halledişini izledim. Bir ısıruk alınca gözlerim yuvalarında tam bir tur attı.

“Off!” dedim.

“Gördün mü?” dedi Sam. “Haklıymışım. Bir sonraki adımum da seni eve bir hayvan almaya ikna etmek olacak.”

Jesse gittikten sonra onu düşünmediğim anlardan biriydi bu. Sam’e çok âşıktım. Piyanoyu seviyordum ve o tereyağına bayılmışımdı. Birkaç ay sonra kedilerimizi sahiplendik. Sam hayatımı değiştirip iyileştiriyordu ve bana başka neler öğretecek diye merakla bekliyordum. Birlikte şahane bir geleceğimiz olacağı hissiyle mest oluyordum.

Şimdi onun yağlanmış ekmeği tavaya koyuşunu izlerken, çaresizce onu yine o zamanki gibi –şüpheye hiç yer kalmayacak şekilde ve koşulsuzca– sevmeyi arzuluyorum. Jesse’nin dönüş yolunda olduğunu öğrenene kadar sevdiğim gibi.

Suları bulandıracak hiçbir şey yokken, benim Jesse’yi seven yarım mutlulukla ve doğallıkla bastırılmış, kalbimin bir köşesinde bir kutunun içindeyken birlikte çok mutluyduk.

Sam ekmek dilimlerini cızırdayan tavada gezdirirken imkânsız bir teklif atıyorum ortaya.

“Sence sadece bu geceliğine tüm bunları bir kenara kaldırabilir miyiz? Ben kitabevinde sıradan bir gün geçirmişim ve sen de okulda sıradan bir gün geçirmişsin, her şey eskisi gibiymiş gibi davranabilir miyiz?”

Sam'in bana hayatın öyle işlemediğini, önerdiğim şeyin safça, bencilce ya da ahmakça olduğunu söylemesini bekliyorum ama yapmıyor.

Sadece gülümsüyor, sonra da başıyla onaylıyor. Hafif bir baş sallayış bu. Öyle anlayışlı ya da rahatlamış bir hareket değil. "Hiç sormayacaksın sanmıştım," ya da "Elbette, harika fikir," falan der gibi değil de daha ziyade, "Neden böyle bir şey denemek istediğini anlıyorum ve sana ayak uydururum," der gibi bir baş sallayış. Sonra kendini toparlıyor ve bir anda benimle birlikte oynamaya hazırmış gibi görünüyor.

"Peki bakalım, Emma Blair, çevirmeye hazırlan," diyor sandviçlerin üst dilimlerini koyarken.

"Hazır ve nazırım," diyorum ona. İspatlayı kaldırıyorum.

"Başla!" diyor.

İki bilek hareketiyle akşam yemeğimizi ters çeviriyorum.

Sam çorbanın altını açıyor.

İki kâse, iki de tabak çıkarıyor.

Dolaptan kendine bir bira alırken bana da içer miyim diye soruyor. Teklifini kabul ediyorum. Biranın serin canlılığı kulağa hoş geliyor ve nedense kafamın içinde bir bira içmenin bu geceyi sıradan bir gece gibi göstermeye faydası olacağına dair bir düşünce var.

Az sonra ikimiz de yemeğe oturmuşuz. Yemek odamızdaki masada sandalye yerine bir sıra var. Böylece Sam fiziksel olarak bana mümkün olduğunca yakın oturabiliyor. Bacaklarımız ve kollarımız birbirine değiyor.

"Yemeği hazırladığın için teşekkür ederim," diyorum. Yanağına, kulağının hemen yanına bir öpücük konduruyorum. Tam orada bir çili var. Bir keresinde o çili bir atış hedefi gibi gördüğümü söylemiştim ona. Oraya nişan alıyorum. Normalde onu oradan öptüğümde o da gözümün hemen altından öper beni. Çile çil. Ama bu sefer öyle yapmıyor.

"Ben de sandviçleri çevirdiğin için teşekkür ederim," diyor. "Kimse senin gibi çeviremez."

Sandviçin ortası vıcık vıcık, dışıysa çıtır. Çorba hafif baharatlı ve tatlı.

“Bunu mu daha çok seviyorum yoksa kızarmış tavuğunu mu bilmiyorum,” diyorum.

“Saçmalıyorsun. Hiçbir domates çorbası kesinlikle kızarmış tavuğun yanına bile yaklaşamaz.”

“Bilmiyorum!” diyorum sandviçime dalarken. “Bu da acayip iyi. Çok samimi ve rahatlatıcı. Ayrıca bu ızgara peynirin kızartışı...”

Sam kaşığına çorbasının içine bırakıyor. Çorba masaya sıçırıyor. Ellerini iki yana bırakıp bana bakıyor.

“Şu anda her şey yolundaymış gibi nasıl davranacağım?” diyor. “Her şey farklıymış gibi davranmak isterdim. Her şey farklı olsun isterdim ama... değil.”

Elini tutuyorum.

“Oturup çorbadan ve peynirden konuşamam ve...” Gözlerini kapıyor. “Sen benim hayatımın aşkıydın, Emma. Daha önce kimseyi seni sevdiğim gibi sevmemiş ben.”

“Biliyorum,” diyorum ona.

“Eğer, ne bileyim, ben senin için öyle değilsem de sorun değil. Yani, tamam, sorun değil diyemem. Pek de iyi hissetmem. Ama eğer gerçek bu çıkacaksa sonunda bunu sorun etmemem gerek, biliyorum. Anlatabiliyor muyum?”

Başımınla onaylıyorum ve ağzımı açacak oluyorum ama o devam ediyor.

“Ben sadece... hissettiğim şey...” Tekrar gözlerini kapıyor, ardından yüzünü elleriyle örtüyor. Tıpkı insanların tükendikleri zaman yaptıkları gibi.

“Söyle gitsin,” diyorum. “Her neyse, bırak dökülsün. Söyle bana.”

“Kendimi çıplak hissediyorum. Hani sanki açık yaralarım varmış gibi. Ya da ne bileyim...” Neler hissettiğini tanımlayabilmek için doğru sözcükleri bulmaya çalışırken sanki akli başından gitsin istemiş gibi görünüyor. Hareketleri gergin ve kaotik.

Sonra birden duruyor. "Sanki bütün bedenim açık bir yaradan ibaretmiş gibi hissediyorum ve yanında durduğum kişi yarama tuz basar mı basmaz mı bilemiyorum."

Ona bakıyorum, gözlerinin içine. Ortaya döktüğü acının, hissettiği acının yanında küçücük kaldığını anlıyorum. Koca bir kovanın yalnızca bir damlası gösterdiği.

Duygusal aşkla fiziksel aşk birbirinden ayrıştırılabilir mi bilmiyorum. Ya da belki de ben biraz fazla temas insanıyım. İki durumda da "Seni seviyorum," demek benim için yeterli değil. Sözcükler, içimdeki onca şeye kıyasla küçücük kalıyor. Ona göstermem gerek. Yalnızca anladığımı değil, hissettiğimi de göstermem gerek.

Ona doğru eğiliyorum. Onu öpüyorum. İyice kendime çekiyorum onu. Bedenimi onunkine bastırıyorum ve ellerini sırtımda dolaştırmasına izin veriyorum. Sırayı hafifçe arkaya iterek sığabileceğim kadar yer açıp kucağına oturuyorum. Çok hafifçe öne arkaya sallanarak ona sımsıkı sarılıyor ve kulağına, "Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

Sam saldırgan bir tutkuyla, sanki bana susamış gibi öpüyor beni.

Yatağa ya da kanepeye gitmiyoruz. Sarsak hareketlerle ancak mutfağın zeminine kadar ulaşabiliyorum. Başlarımız sert ahşaba çarpıyor, dirseklerimiz dolapların alt raflarına vuruyor. Benim pantolonum, onun gömleği çıkıyor. Sutyenim buzdolabının altında, Sam'in çoraplarının yanında duruyor.

Sam'le birlikte soluk soluğa inerken doğruca birbirimizin gözlerinin içine baktığımız kısacık anlar dışında gözlerimizi sımsıkı kapıyoruz. O anlarda da ona ne demek istediğimi anladığımı görüyorum.

Bütün mesele de bu. Şu an yaptığımız şeyi yapmamızın tek nedeni.

Hazzı falan umursadığımız yok. Birbirimiz tarafından hissedilme arzusuyla, birbirimizi hissetme arzusuyla yanıyoruz. Birbirimize kendi ruhlarımızda olan biteni, sözcüklerin söyleye-

meyeceği şeyleri söylemek için hareket ediyoruz. Birbirimize her dokunuşumuz bir dinleme çabası.

Sonlara doğru, sanki bütün sorun iki ayrı insan olmamızmış da birleşip yekvücut olabilirsek bütün acımız denecekmiş gibi kalbimi onun kalbine doğru bastırırken buluyorum kendimi.

Bittiğinde Sam üzerime yığılıyor.

Kollarımı ve bacaklarımı etrafına sararak sımsıkı yapıyorum ona. O hareket ediyor, bense daha sıkı tutuyorum onu, uzuvlarım kalmasını istiyor.

O şekilde ne kadar süre yattığımızı bilmiyorum.

Sam üzerimden çekilip benimle bulaşık makinesi arasındaki boşluğa yuvarlanıp da beni tekrar gerçekliğe çektiğinde uyumak üzere olduğuma yemin edebilirim.

Ben de onun omzuna doğru yuvarlanarak başımı ona yaslıyor, gerçeklikten bu kaçışın henüz bitmemiş olmasını umuyorum.

Ama bittiğini görebiliyorum.

Sam üzerini giyiniyor.

"O senin kocan," diyor. Sesi sakın, metanetli. Sanki her şeyi şu an idrak etmiş gibi. Şok edici olaylarda bunun sık sık yaşandığını biliyorum; daha bir saat önce farkına vardığınıza yemin edebilecekken her şeyi sanki az önce birden farkına varmış gibi hissedersiniz. "O senin kocan, Emma."

"Kocamdı," diyorum ama bunun tam olarak doğru olup olmadığından emin değilim.

"Gerçekten de olay semantik, öyle değil mi?"

Tişörtümü alıp üzerime geçiriyorum ama cevap vermiyorum. Söylenecek rahatlatıcı bir cümlem yok. Gerçekten de semantik. Sanırım hayatımın sözcüklerin ve etiketlerin anlamlarını yitireceği bir dönemine giriyorum. Önemli olan tek şey bunların ardındaki niyet olacak.

"O kadar sefilim ki. Paramparça hissediyorum kendimi," diyor. "Ama bu benimle ilgili değil, öyle değil mi? Üç yıl boyunca denizde ya da işte her neredeyse orada kayıp olan o. Bir dul olarak yaşayan sensin. Bense sadece şerefsizin tekiyim."

“Sen şerefsiz falan değilsin.”

“Öyleyim,” diyor Sam. “İkinizin yeniden bir araya gelmesine engel olan şerefsizin tekiyim.”

Bir kez daha söyleyecek söz bulamıyorum. Çünkü “şerefsiz” sözcüğünün yerine “adam” desek –“İkinizin yeniden bir araya gelmesine engel olan *adam* benim”– evet, o zaman haklı.

Müzik aletleri satan dükkânda Sam’e rastlamasaydım, ona âşık olmasaydım, hayatımın en şahane dönemi olacaktı bu.

En karmaşık dönemi değil.

Bir an için tüm bunlar hiç yaşanmamış olsa, kendime yoluma devam etme iznini hiç vermemiş olsam hayatım şimdi nasıl olurdu diye düşünüyorum.

Yapabilirdim. Kendimi yaşama ve aşka kapayabilirdim. Jesse’nin ismini kalbime kazıyıp her günü onun onuruna, onun anısına yaşayabilirdim. Bazı açılardan çok daha kolay olurdu bu.

Ona bir mektup yazıp onu bırakmam ve yeni bir yaşam bulmam gerektiğini söylemek yerine günlerimi onun hiç dönemeyeceğini sandığım bir yerden dönmesini bekleyerek geçirebilirdim. İmkânsız hayal edebilirdim.

Ve şimdi de bu hayalim gerçekleşmiş olurdu.

Ama ben o hayalden vazgeçtim ve çıkıp yeni bir hayal buldum kendime.

Böyle yaparak da hepimizi mahvettim.

İki insana birden sadık olamazsınız.

İki hayali birden düşleyemezsiniz.

Yani Sam pek çok açıdan haklı.

Bu durumda öngörülemeyen o.

Bu korkunç-muhteşem kâbus-rüyanın gerçekleşmesinde.

“Sanki yeniden on sekiz yaşında gibiyim,” diyor. “Seni seviyorum, seninle birlikteyim ve şimdi de seni ikinci kez Jesse’ye kaptırmaktan korkuyorum.”

“Sam,” diyorum. “Sen...”

“Bu senin suçun değil, biliyorum,” diye araya giriyor Sam. Dudakları aşağı doğru kıvrılıyor, çenesi titriyor. Onu ağlama-

maya çalışırken görmekten nefret ediyorum. "Sen onu sevdin, sonra kaybettin ve beni sevdin. Şimdi de o geri geldi. Sen yanlış bir şey yapmadın ama... sana o kadar kızgını ki."

Ona bakıyorum. Ağlamamaya çalışıyorum.

"Çok kızgınım. Her şeye. Sana, ona, kendime. Daha önce sana..." diyor başını iki yana sallayarak. Bakışlarını kaçırıyor. Sakinleşmeye çalışıyor. "Daha önce sana onu sevmekten vazgeçmen gerekmediğini söyleyişime. Sana ikimizi de sevebileceğini söyledim. Hiçbir zaman onun yerini almaya çalışmayacağımı. Bunu söylerken gerçekten de öyle olduğumu sanıyordum. Ama şimdi, ne bileyim, onun döndüğünü öğrendiğim an her şey değişti. O zamanlar o sözleri söylediğim için kendime çok kızgınım çünkü..." Konuşmayı kesiyor. Sırtını bulaşık makinesine yaslayıp kollarını dizlerine sarıyor. "Çünkü sanırım kendimle dalga geçiyordum," diyor ellerine bakıp tırnaklarıyla oynayarak.

"Tamamen teorik bir şey olduğu için söyledim o şeyleri sanırım. Gerçek değildi. Onun yerini almaya çalışmadığımı söyleyerek seni rahatlatmak istemiştım çünkü onun yerini *aldığımı* biliyordum. O bir tehdit değildi çünkü ölmüştü ve asla geri dönmeyecekti. Seni hiçbir zaman elimden alamayacaktı. Benim verebildiklerimi veremeyecekti sana. İşte ben de bu yüzden sana onu sevmekten vazgeçmeni beklemediğimi, ikimizin de yaşamında olabileceğimizi falan söyledim. Ama sadece teorik olarak. Çünkü onun döndüğünü duyduğumda senin adına sevinmedim. Hatta onun adına da sevinmedim. Üzüldüm. Kendim için."

Bunu söylerken nihayet bana bakıyor. Yüzündeki o bakış ve sözcükler ağzından dökülürken sesinin çatlayışı, bunları hissettiği için kendinden nefret ettiğini söylüyor bana.

"Şşş," diyorum onu sakinleştirmeye çalışarak. Ona sarılma-ya, teselli etmeye çalışıyorum. "Seni seviyorum."

Keşke bunu bu kadar sık söylemeseymişim. Keşke Sam'e olan aşkım bu kadar rahat ve her tarafa nüfuz etmiş bir aşk olmasaymış. O zaman bu sevgi ifadelerini böyle anlara saklayabilirdim. Ama bu pek gerçekçi değil, öyle değil mi? Birini sevdiğinizde,

yaptığınız her şeye sirayet eder bu. Söylediğiniz her şeye sızar, varlığını her yerde gösterir, öyle ki nihayetinde o sevgiyi hissetmek ne kadar sıradışı olursa olsun, söylendiğinde sıradan gelir.

“Sevdiğini biliyorum,” diyor. “Ama tek sevdiğin ben değilim. İnsan yalnızca bir kişiyi sevebilir ve o ben olmayabilirim.”

“Öyle deme,” diyorum ona. “Seni bırakmak istemiyorum. Bunu yapamam. Sana haksızlık olur bu. Doğru olmaz. Yaşadığımız onca şeyden, senin benim için yaptıklarından, hep yanımda durmandan, ne zaman ihtiyacım olsa gelmenden sonra yapamam...” Sam’ın sanki ne demek istediğini anlamıyormuşum gibi başını iki yana sallamaya başladığını görünce konuşmayı kesiyorum. “Ne?” diye soruyorum ona.

“Senden merhamet istemiyorum. Sadakat de istemiyorum. Benimle olmak istediğin için benimle olmanı istiyorum.”

“Seninle olmak istiyorum.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Bakışlarımı bakışlarından kaçırıp ellerine çeviriyorum. Tırnaklarının kenarıyla oynayışını izliyorum. Onun ellerini ovuşturma biçimi bu.

“Bence düğünü iptal etmeliyiz,” diyor.

“Sam...”

“Son birkaç gündür buna çok kafa yordum ve senin tetiği çekeceğinden emindim. Ama çekmedin. O yüzden ben yapıyorum.”

“Sam, yapma.”

Bana bakıyor, ufacak bir öfke zerresi var sadece bakışlarında. “Benimle evlenmeye, bana bağlanmaya hazır mısın?” diye soruyor Sam. “Şu andan sonra her ne olursa olsun hayatımızı birlikte geçirmeye hazır olduğumuzu bütün dürüstlüğüyle söyleyebilir misin?”

Başımı iki yana sallarken bakışlarındaki o ifadeyi görmeye dayanamıyorum. O yüzden bakışlarımı başka tarafa çeviriyorum. Dünya tarihindeki tüm korkaklar gibi.

“Bunu atlatma ve günün birinde sağlıklı, sevgi dolu bir ev-

lilik yapma şansımız olacaksa," diyor Sam. "Senin gitmene izin vermem gerek."

Olan şeyi idrak edince ona bakıyorum.

Benden ayrılıyor. En azından şimdilik. Sam beni terk ediyor.

"Gitmene izin vermem ve bana döneceğini ummam gerekiyor."

"Ama nasıl..."

"Seni seviyorum," diyor. "Seni çok seviyorum. Pazar sabahları hiçbir planımız yokken seninle birlikte uyanmayı seviyorum. Geceleri eve, senin yanına dönmeyi, seni sıcaklığı otuz dereceye ayarlamış, bir kazağa sarınıp ayaklarına koca çoraplar geçirmiş hâlde kitap okurken bulmayı seviyorum. Hayatımın geri kalanında da bu olsun istiyorum. Karım olmanı istiyorum. İstedğim bu."

Ona bunları benim de istediğimi söylemek istiyorum. Onunla karşılaştığım günden beri bunları ben de istiyorum. Ama şimdi her şey farklı, her şey değişti ve ben ne istediğimi bile bilmiyorum.

"Ama senin tüm bunları sırf mecbur hissettiğin için benimle paylaşmanı istemiyorum. Sırf doğru olanın aylar önce verdiğimiz bir söze sadık kalmak olduğunu hissediyorsun diye. Ben tüm bunları seni de mutlu ediyorsa yaşamak isterim. Her zaman benimle olduğun için mutlu uyanacaksan, istediğin hayatı seçme özgürlüğün varken birlikte bir yaşam seçeceksen. İstedğim bu. Eğer sana şu an çıkıp gitme şansı vermezsem bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğim," diyor omuz silkerek. "Bir daha kendimi rahat hissedebileceğimi sanmıyorum."

"Biz neler konuşuyoruz böyle?" diyorum. "Tam olarak ne öneriyorsun?"

"Diyorum ki düğünü iptal ediyorum. En azından şimdilik. Ayrıca birimizden birimizin başka bir yerde kalması gerektiğini düşünüyorum."

"Sam..."

"O zaman özgür olacaksın. Onu da benim gibi sevip sevmediğini, aranızda ne kaldığını görmek için. Bunu yapma özgürlüğün olmalı. Eğer seninle olursam ya da kalman için sana

yalvarırsam bunu yapamazsın. Ki ben de yalvarmayacağım konusunda kendime güvenemiyorum. Seninle olursam, beni seçmen için uğraşırım. Yaparım, biliyorum. Ama bunu yapmak istemiyorum. O yüzden... git. Ne istediğine karar ver. Sana bunun sorun olmadığını söylüyorum.”

İçimden onu sınıksız sarmak, hiç bırakmamak, elimi ağzına götürüp tüm bunları söylemesine engel olmak geliyor.

Ama sözlerin ağzından dökülmesine engel olabilsem bile gerçekliklerini değiştiremeyeceğimi biliyorum. O yüzden Sam’in boynunu tutup başını benimkine yaklaşıtıyorum. Onun tarafından sevildiğim, bu şekilde sevildiğim için kim bilir kaçınıcı kez minnet duyuyorum.

“Ben seni hak etmiyorum,” diyorum. Alınlarımız birbirine o kadar yakın ki ikimiz de birbirimizi göremiyoruz. Ben onun dizlerine bakıyorum. “Nasıl bu kadar fedakâr olabiliyorsun? Bu kadar iyi?”

Sam benden uzaklaşmadan başını ağır ağır iki yana sallıyor. “Fedakârlık değil bu,” diyor. “Başkasıyla birlikte olmak isteyen bir kadınla birlikte olmak istemiyorum.”

Sam parmaklarını kütürdetiyor ve bu sesi duyunca kendi ellerimin de kaskatı kesildiğini fark ediyorum. Parmaklarımı esnetmeye çalışarak ellerimi açıp kapıyorum.

“Ben, benim için yaşayan biriyle birlikte olmak istiyorum. Beni hayatının aşkı olarak gören biriyle. Bunu hak ediyorum.”

Anlıyorum. Şimdi anlıyorum onu. Sam kalbimi göğüs kafesinden çıkarıp benim ellerime uzatıyor ve “Kıracaksan şimdi kır,” diyor.

Ona kalbini asla kırmayacağımı, endişelenmesine gerek olmadığını söylemek istiyorum.

Ama bu doğru değil, öyle değil mi?

Ondan uzaklaşıyorum.

“Ben giderim,” diyorum. İnanamıyormuşum gibi söylüyorum bunu. “Senden gitmeni istemek adil olmaz. Bir süreliğine annemlerde kalabilirim.”

Her şeyin değişmeye başladığı nokta burası işte. Sanki oda giderek kararıyor, dünya giderek korkutucu bir yer hâline geliyor gibi. Oysa kalplerimizin dışında hiçbir şey değişmedi.

Sam düşünüyor, sonra beni başıyla onaylıyor.

Böylece bir şey üzerine düşünen iki insandan bir karar vermiş iki insana dönüşüyoruz.

"O zaman birkaç eşyayı toparlayayım," diyorum.

"Tamam," diyor.

Bir süre kıpırdamıyorum, olan biten karşısında hâlâ şaşkınum. Ama sonra hareketsiz kalmanın zamanı durdurmaya yetmediğini, zamanın akmaya devam ettiğini, yaşamın sürdüğünü fark ediyorum. Hareket etmek zorundayım.

Ayağa kalkıp dolabıma giderek kıyafetlerimi topluyorum. Yatak odamıza girdiğimde ağlamaya başlıyorum.

Alınacak kıyafetleri, işte giyilecekleri düşünmem gerek. Anemleri arayıp onlarda kalacağımı söylemem gerek. Ama ben, kıyafetlerin birbirine uyup uymadığına ya da ihtiyacım olanlar olup olmadığına hiç dikkat etmeden bir spor çantasına eşyalarımı tıkmaya başlıyorum.

Bile isteye aldığım tek şey, Jesse'nin hatıralarını sakladığım zarf. Sam'in onları karıştırmasını istemiyorum. Onca yıl önce seçtiğim oğlana bir zamanlar yazdığım aşk mektuplarını okuyarak canını yakmasını istemiyorum.

Tekrar mutfağa dönüyorum, yol üzerinde Mozart'la Homer'a veda ediyorum.

Sam onu bıraktığım yerde, aynı pozisyonunda oturuyor.

Bana veda etmek için ayağa kalkıyor.

Kendime engel olamayarak onu öpüyorum. Neyse ki bana izin veriyor.

Orada, birbirimize hâlâ çok yakın bir şekilde dikilirken Sam nihayet duruşundan ödün veriyor. Ağlarken gözleri açılıyor ve yaşlar yanaklarından öyle ağır dökülüyor ki her birini daha çenesine ulaşmadan yakalayabilirim.

Bu şekilde sevilme kalbimi kırıyor. Bir kalbi kırabilecek kadar safça sevilme.

Hafife aldığım bir şey değil bu. Hatta bence dünyadaki en önemli şey olabilir.

"Ne yapacağım ben?" diye soruyorum ona.

Şu an ne yapacağım, demek istiyorum aslında. *Onsuz* ne yapacağım? *Hayatımla* ne yapacağım? Bunu *nasıl* yapacağım?

"Ne istersen onu yapacaksın," diyor, yumruk yaptığı eliyle gözünün altını silip benden bir adım uzaklaşırken. "Özgür olmak tam da böyle bir şey."

Annemlerin garaj yoluna girdiğimde saat neredeyse gecenin ikisi. Ön taraftaki ışıklar, sanki beni bekliyorlarmış gibi yanık ama o ışıkları her gece açık bıraktıklarını biliyorum. Babam bunun hırsızlara karşı koruma sağladığını düşünüyor.

Onları uyandırmak istemiyorum. Niyetim eve parmaklarımın ucuna basa basa girip sabah selam vermek.

Arabanın motorunu kapatıp eşyalarımı alıyorum. Garaj yoluna adım atar atmaz ayağımdaki çizmeler dışında ayakkabı getirmediğimi fark ediyorum. Sanırım belirsiz bir süre bunları giyeceğim. Kendime “belirsiz bir süre”nin sonsuza dek anlamına gelmediğini hatırlatıyorum.

Arabanın kapısını nazikçe yerine yerleştirir gibi kapıyorum. Evin arka tarafına, oradaki verandaya geçiyorum sessizce. Annemler arka kapıyı hiç kilitlemez. Ayrıca oranın ön kapı kadar gıcırdamadığını da biliyorum.

Kapının kulpunu çevirirken küçük bir tıkırtı ve ileri doğru ittirirken hafif bir sürtünme sesi çıkıyor. Sonra içerideyim.

Evde.

Özgür.

Kahvaltı masasına doğru ilerleyerek bir kalem ve bir kâğıt alıyorum. Bizimkilere burada olduğumu bildiren bir not bırakıyorum. İşim bitince mutfağın sert zemininde ses çıkarmamaları için çizmelerimi çıkarıp arka kapının yanında bırakıyorum.

Parmaklarımın ucuna basa basa mutfağı ve yemek odasını geçip koridor boyunca ilerliyorum. Yatak odamın kapısının önünde durarak yavaşça, nazikçe kolunu indiriyorum.

Işığı yakmaya yeltenmiyorum. Yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmişim, mahvedemem.

Yatağın kenarına oturup pantolonumla tişörtümü çıkarıyo-

rum. Çantamda el yordamıyla pijama niyetine giyilecek bir şeyler arıyorum. Elime geçen bir tişörtle şortu giyiyorum.

Marie'nin odasıyla ortak kullanılan banyoya ilerliyorum. Elimle çeşmeyi arıyorum, sonra suyu hafifçe açıyorum. Dişlerimi fırçalarken acaba arayarak ya da zili çalarak bizimkileri uyandırır mıydım diye düşünüyorum. Ama yüzüme su çarptığım sırada, onları uyandırmak istemememin sebebinin tüm bunlarla ilgili konuşmak istememem olduğunu fark ediyorum. Ne de olsa kızınız uzun zamandır haber alınamayan kocasının eve döndüğü gün saat gecenin ikisinde çıkagelirse *bu konuda konuşmak* istersiniz.

Uyumak için tekrar odama dönüyorum ama battaniyeyi kaldırırken başımı şifoniyerin üzerinde asılı lambaya çarpıyorum.

"Off!" diyorum içgüdüsel olarak, sonra kendi kendime göz deviriyorum. Orada lanet olası lambam var. Bir an için içeri gizlice girmek için harcadığım onca çabayı bok ettiğimi düşünüyorum ama ev hâlâ sessiz.

Başımı ovuşturarak battaniyenin altına giriyorum, girerken de lambadan artık hatırladığım şekilde sakınıyorum kendimi.

Pencereden dışarı baktığımda Marie'nin sokağın karşısındaki evinin birkaç penceresini görebiliyorum. Evin tüm ışıkları kapalı. Ablamın, Mike'ın, Sophie'nin ve Ava'nın hep birlikte mışıl mışıl uyuduğunu hayal ediyorum.

Sonra kör edici bir ışık beni sarsıyor ve karşımda elinde beyzbol sopası, üzerinde iç çamaşırıyla babamı buluyorum.

"Ah, aman Tanrım!" diye çığlık atıyorum yatağın uzak köşesine, babamdan mümkün olduğunca uzağa doğru sürünürken.

"Ah," diyor babam da sopayı yavaşça indirerek. "Senmişsin."

"Başka kim olacaktı!" diyorum babama. "O sopayla ne yapacaktın?"

"Evime giren o hırsız eşek sudan gelinceye kadar dövecektim! Yapacağım buydu işte!"

Annem de ekoseli pijama altı ve üzerinde "Okuyun Şu S&#kıtığimin Kitaplarını" yazan bir tişörtle telaşla içeri dalıyor.

O tişört kesin babamın hediyesidir ve annem de evin dışında giymeyi reddediordur.

“Emma, ne işin var burada?” diyor annem. “Ödümüzü ko-pardın.”

“Mutfak masasına not bırakmıştım!”

“Ha,” diyor babam sahte bir sükûnetle, sonra anneme bakı-yor. “Boş ver, Ash; görünen o ki suç bizde.”

Babama on yedi yaşından beri başvurmadığım alaycı bir ba-kış atıyorum.

“Emma, affet bizi. Bir dahaki sefere gece yarısı saldırıya uğ-radığımız korkusuna kapılacak olursak önce gidip mutfak masa-sında not var mı diye bakınız.”

Annemlerin evine gizlice girip üstüne bir de şaşkınlıkları için onları suçlamamın saçmalığını fark ederek özür dilemek üzere-yken annem bana fırsat vermiyor.

“Tatlım, sen iyi misin? Neden Sam’le birlikte değilsin?” Ye-min ederim ki, tamam, belki biraz duygusal davranıyor da ola-bilirim ama yemin ederim ki “Neden” ve “Sam’le” sözcüklerinin arasında kısacık bir duraksama vardı çünkü o da kiminle birlikte olmam gerektiğinden emin değil.

Bir nefes alıp omuzlarımdaki gerilmiş kasların gevşemesine ve rahatlamasına izin veriyorum. “Evlenmeyebiliriz. Galiba ya-rın da Jesse’yle bir randevum var. Bilmiyorum. Ben gerçekten... bilmiyorum.”

Babam sopayı bırakıyor. Annem onun yanından geçerek ya-tağa, yanıma oturuyor. Ona doğru hamle yaparak başımı omzu-na yaslıyorum. Annem sırtımı sıvazlıyor. İnsan anne babası ona sarılırken neden daha iyi hisseder ki kendini? Otuz bir yaşında-yım ben.

“Ben üzerime bir şeyler giysem iyi olacak sanırım, öyle değil mi?” diyor babam.

Annemle ben sanki tek bir bedenmişiz gibi ona bakıyor ve başımızı sallayarak bu fikri desteklediğimizi belirtiyoruz.

Babam ânında yok oluyor.

“Bugün nasıl geçti, her şeyi anlat bana,” diyor annem. “İçinden atmaya ihtiyaç duyduğun bütün kısımlarını.”

Ben anlatırken babam da üzerinde eşofmanlarla tekrar odaya geliyor ve diğer yanıma oturuyor. Elimi tutuyor.

Beni dinliyorlar.

Sona geldiğimde, içimde kalan ne varsa söyledüğimde, içimdeki her şeyi ortaya döktüğümde annem, “Benim fikrimi soracak olursan sen kalbin kırıldıktan sonra bile bütün kalbinle sevebilen birisin. Bu iyi bir şey. Bunun için kendini suçlu hissetme,” diyor.

“Sen bir savaşçısın,” diyor babam. “Yere serildikten sonra tekrar ayağa kalkarsın. En sevdiğim yanın da bu.”

Gülüyorum ve keyifli bir sesle, “Kitabevini idare etmem değil mi?” diyorum.

Şaka yapıyorum ama *o kadar da şaka değil*.

“Hiç alakası yok. Senin o kadar çok sevecek yanın var ki, açıkçası o dediğin ilk ona bile girmez.”

Başımı onun omzuna yaslıyor, bir süre öylece duruyorum. Annemin gözlerinin kapandığını, babamın soluğunun yavaşladığını fark ediyorum.

“Pekâlâ, yataklarınıza dönün,” diyorum onlara. “Ben iyi olacağım. Teşekkür ederim. Sizi korkuttuğum için de tekrar özür dilerim.”

İkisi de bana sarıldıktan sonra çıkıp gidiyorlar.

Eski yatağıma uzanıyorum ve uyumaya çalışıyorum ama uykunun beni kollarına alacağını düşünmekle bile aptallık etmişim.

Saat daha altı bile olmamışken Marie’nin evinde bir ışık yandığını görüyorum.

Tektaşımı çıkarıp çantamın içine koyuyorum. Sonra bir eşofman giyip çizmelerimi alıyor ve ön kapıya doğru ilerliyorum.

Marie, Ava'yla birlikte banyoda, kapı da açık. Ava tuvalete oturmuş, Marie de tatlı dille onu rahatlatmaya çalışıyor. İkizler tuvalet eğitimini tamamlamıştı ama birkaç hafta önce Ava gerilemeye başladı. Sadece Marie yanındaysa yapıyor tuvaletini. Ben de geride kalıp teyzelik hakkımı kullanarak kapının yanında durmaya karar veriyorum.

"İçeri girip otursana," diyor Marie, kendisi banyonun gri fayanslı zeminine otururken. "Biz bir süre burada oluruz."

Kızların koklear implantları, konuşmayı diğer çocuklardan birkaç ay sonra öğrenecekleri anlamına geliyor. Marie ve Mike da onlarla iletişim kurmak için işaret dilini kullanıyor. Hepimizi endişelendiren yeğenlerim bu işin sonunda iki dil konuşuyor olabilirler. Bu da büyük oranda Marie'nin fevkalade, dikkatli, durdurulamaz annelik gücünden kaynaklanıyor.

Artık Amerikan İşaret Dili, İşitme Engelliler Cemiyeti, işitme yardımcıları, koklear implantlar ve kulağın iç işleyişi gibi konuları diğer her şeyden daha iyi biliyor; ki buna eskiden sevdiği tüm o şeyler de dahil. Edebiyat, şiir ve hangi yazarların mahlas kullandığını çözmek gibi.

Ama aynı zamanda tükenmiş durumda. Saat sabahın altı buçuğu ve Marie kızıyla bir yandan konuşurken bir yandan da işaret diliyle, "Anne için gidip tuvalete çiş yap, hadi," diyor.

Gözünün altındaki torbalar kanguruların ceplerini andırıyor.

Ava nihayet çişini yapınca Marie onu Sophie'yle birlikte yatan Mike'a götürüyor. Koridorda dikilirken Mike'ın örtülerin altında yarı uykulu bir hâlde Sophie'nin elini tuttuğunu görüyorum. Bir an için benim çocuklarımın babasının nasıl bir adam olmasını istediğime dair bir görüntü çakıyor zihnimde ve utanarak söylüyorum ki oldukça bulanık ve belirsiz bir görüntü bu.

Marie yatak odasından çıkınca mutfığa geçiyoruz.

“Çay?” diye soruyor ben mutfak adasına otururken.

Pek çaycı değilimdir ama içerisi soğuk ve sıcak bir şeyler ku-
lağa hoş geliyor. Aslında kahve daha iyi giderdi ama Marie’nin
evde kahve bulundurmadığını biliyorum. “Olur, şahane olur,”
diyorum.

Marie gülümsüyor ve başını sallıyor. Çaydanlığı ocağa koyu-
yor. Marie’nin mutfak adası benim yemek odamdaki masadan
bile büyük. Bizim yemek odamızdaki masa. Benim ve Sam’in.

Birdenbire bir kesinlik hissi sarıyor içimi.

Sam’den ayrılmak istemiyorum. İnşa ettiğim yaşamı kaybet-
mek istemiyorum. Bir kez daha yaşayamam bunu. Sam’i sevi-
yorum. Onu seviyorum. Ondan ayrılmak istemiyorum. Birlikte
piyanonun başına oturup “Chopsticks” çalmak istiyorum.

İstediğim bu.

Sonra uçaktan inerken Jesse’nin nasıl baktığını hatırlıyorum.
O kesinlik dağlıyor.

“Of!” diyorum öne doğru eğilip başımı kollarımla oluşturd-
ğum yuvaya koyarken. “Marie, ne yapacağım ben?”

Dolaptan çeşitli çaylar çıkarmaya hiç ara vermiyor. Hepsini
çıkarıp önüme koyuyor.

“Bilmiyorum,” diyor. “Senin yerinde olduğumu hayal bile
edemiyorum. İki seçenek de aynı derecede doğru ve yanlış ola-
bilirmiş gibi geliyor. Muhtemelen aradığın cevap bu değil. Ama
bilmiyorum işte.”

“Ben de bilmiyorum.”

“İçgüdülerine kulak vermek işe yarar mı?” diyor. “Ne bile-
yim, gözlerini kapayınca ne görüyorsun mesela? Sam’le olan ha-
yatını mı yoksa Jesse’yle olan hayatını mı?”

Gözlerimi kapamak gibi basit bir eylemin bana ne yapmak is-
tediğimi söyleyeceğini umarak oyununa iştirak ediyorum. Ama
söylemiyor. Tabii ki söylemiyor. Gözlerimi açtığımda Marie’nin
beni izlediğini görüyorum. “İşe yaramadı.”

Çaydaklık ötmeye başlıyor ve Marie ocağı kapayarak çay-
danlığı alıyor. “Bilirsin, tek yapabileceğin bir ayağını diğerinin

önüne atmak," diyor. "İnsanlar her şeyi adım adım halletmekten bahsederken kesinlikle böyle bir şey demek istiyorlar." Benim için çıkardığı beyaz kupaya sıcak su dolduruyor. Ona bakıyorum.

"Earl Grey olur mu?" diye soruyor.

"English Breakfast?" diye soruyorum ben de. Sonra da gülmeye başlıyorum. "Sadece takılıyorum. Çay adlarını falan bilmem ben."

Gülüyor ve bir English Breakfast paketini alıp tepesini yırtarak sallama çayı çıkarıyor. "Al bakalım, bir dahaki sefere English Breakfast'ın tadını bilirsin." Çay paketini içine koyarak kupayı bana uzatıyor. "Tatlandırıcı?" diye soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum. Altı ay önce yapay tatlandırıcıları bıraktım. Kendimi tamamen aynı hissetsem de iyi bir şey yaptığıma ikna olmuş durumdayım. "Bıraktım," diyorum.

Marie gözlerini devirirken kendi çayına iki tatlandırıcı atıyor.

Gülerek kupama bakıyorum. Çayın rengini suya verişini izliyorum. Rengin ağır ağır dönüşünü izliyorum. Topraksı kokusu şimdiden burnuma çalınmaya başlıyor. Ellerimi sıcak kupanın etrafına sararak ısıtıyorum. Dalgın dalgın çayın ipiyle oynamaya başlıyorum.

"Sence iki kişiyi aynı anda sevebilir misin?" diye soruyorum ablama. "Bunu düşünüp duruyorum. İkisini de seviyormuşum gibi geliyor bana. Başka biçimlerde ama eşit. Böyle bir şey mümkün mü? Kendimi mi kandırıyorum?"

Çayını suya batırıp çıkarıyor. "Aslına bakarsan emin değilim," diyor. "Ama sorun kimi sevdiğin ya da ikisini birden sevmen değil bence. Bana kalırsa sorun şu ki sen kendinin kim olduğundan emin değilsin. Jesse'yi kaybetmeden önceki sen değilsin artık, farklı birisin. O olay seni tamamen değiştirdi."

Marie bakışlarını tezgâha dikmiş düşünüyor, ardından biraz çekinerek tekrar konuşmaya başlıyor. "Bana kalırsa Sam'i mi yoksa Jesse'yi mi daha çok sevdiğine karar vermeye çalışmıyorsun sen. Jesse'yle birlikteyken olduğun insan mı olmak istiyor-

sun yoksa Sam'le birlikteyken olduğun insan mı? Bence anlamaya çalıştığın bu."

Sanki biri beni yarıp içimi açmış da en derinlerde, vücudunun en kuytularında gizlenen çürük kanser hücrelerini bulmuş gibi. Cevap vermiyorum. Başımı kaldırıp ona bakmıyorum. Bir damla yaşın yüzümden süzölüp kupamın içine damlayışını izliyorum. O gözyaşını döken benim, düşüşünü de gördüm ama yine de ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok.

Başımı kaldırıyorum.

"Sanırım haklısın," diyorum.

Marie başını anlayışla sallıyor, sonra gözlerimin içine bakıyor. "Üzgünüm," diyor. "Bunu bilmen benim için önemli. Yaptığım şeyden pişmanlık duyduğumu."

"Ne pişmanlığı? Neden bahsediyorsun sen?"

"Çatıdaki o gün için. Hani seni dışarı bakarken bulduğum gün..." Sanki hem dünmüş gibi hem de yüz yıl öncesinde kalmış gibi geliyor: dürbün, çatı, kıyayı izleyerek onu kurtarabileceğime inanmanın yüklediği o ağır kaygı. "Seni Jesse'nin öldüğüne ikna ettiğim için üzgünüm," diyor Marie. "Sen hissetmiştin onun aslında..."

Marie pek ağlak bir tip değildir. Duygularını pek yüzüne yansıtmaz. Pişmanlığının ne kadar büyük olduğunu bana hissettiren şey sesi, bazı hecelerin kabarıp patlayışı.

"O gün yukarı çıkan ben olmamalıydım. Zaten ondan önceki yıllarda da seni pek desteklediğim söylenemezdi. Sonra birden sana en kötüsünün gerçekleştiğini söyleyen ben oldum. Ben sadece... onun öldüğünü düşünüyordum. Seni gerçeklerle yüzleştirerek sana iyilik ettiğimi düşünüyordum." Eski benliği karşısında hayal kırıklığına uğramış gibi başını iki yana sallıyor. "Ama tek yaptığım umudunu elinden almak oldu. Ki o umuda tutunmaya hakkın vardı. Ben... gerçekten çok üzgünüm. O kadar üzgünüm ki... O umudu elinden aldığım için ne kadar pişman olduğumu bilemezsin."

"Hayır," diyorum. "Öyle olmadı. Alakası bile yok. O çatıda

aklımı kaçırmıştım ben. Tamamen kafayı yemiştım, Marie. Onun hayatta olduğuna inanmak bile mantıksızdı ki bir de ben onu kurtarabileceğime, o küçücük kıyıya bakarak onu görebileceğime inanıyordum. Tamamen delilikti.

“Mantıklı düşünebilen herhangi biri onun öldüğü varsayımında bulunurdu zaten. Mantığın varacağı sonucun bu olduğunu, onun öldüğünü anlamam gerekiyordu. Sen bunu anlamama yardımcı oldun. Aklımı kaybetmemi önledin.”

Hayatımda ilk defa, gerçekte yüzleşmek ve mantıklı olmak aynı şeyler olmayabilir mi diye düşünürken buluyorum kendimi. Belki de sadece bir arada olmalarına alışılmış iki ayrı şeydir ikisi. Eşanlamlı şeyler olmadıklarını, sadece aralarında bir korelasyon olduğunu anlamaya başlıyorum.

Sonra onun öldüğünü düşündüğü için Marie’yi suçlamıyorsa, onun öldüğüne inanmasını ondan vazgeçmiş olmasına yormuyorsam, aynı şey için kendimi de suçlamamam gerektiğini fark ediyorum.

“Bir daha sakın öyle düşünme,” diyorum ona. “O gün o çatıda yaptığın şey... Sen beni kurtardın.”

Marie çayına bakıyor, sonra başını sallıyor. “Böyle söylediğin için teşekkür ederim.”

“Asıl ben yaptıkların için teşekkür ederim. Ayrıca o gün gelen iyi ki sendin. Senle bu kadar yakın olur muyduk... yani, belki tıpkı önceki gibi...”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” diyor Marie. “Biliyorum.”

Ortak yaşanmışlıklarımıza ve ailemizin onca ikna çabasına rağmen bizi birbirimize karşı yumuşatan şey yaşadığımız güçlükler oldu. Bizi bir araya getiren, benim kocamı kaybetmem ve Marie’nin ikizleri büyütürken yaşadığı zorluklardı.

“Aramız şimdiki gibi olduğu için mutluyum,” diyor Marie. “Çok ama çok mutluyum.”

“Ben de,” diyorum.

Sonra içgüdüsel olarak uzanıp Marie’nin elini tutuyorum. Bir süre öyle duruyoruz, sonra ayrılıyorum.

Bu kadar dürüst, bu kadar kırılgan, bu kadar korunmasız olmak zor. Ama bunun insanı her seferinde daha ferah bir yere götürdüğünü öğrendim artık. Ablamla aramızda neredeyse algılanamayacak kadar küçük ama gerçek bir değişiklik olduğunu hissediyorum. Şu an, üç dakika öncekinden daha yakınız.

Marie konuyu değiştirerek, "Yeniden yazmaya başlayayım diyorum," diyor.

"Ya, öyle mi?" diye soruyorum. "Ne yazacaksın?"

Omuz silkiyor. "İşte ondan çok emin değilim. Sadece bir şeyler yapmam gerek, anlıyor musun? Çocuklarımla ilgili olmayan herhangi bir şey. Birazcık da olsa kendime dönmeliyim. Her neyse, aptalca bir fikir olabilir çünkü yeniden yazmaya başlayayım diyorum ama yazacak *bir şey* bulamıyorum. İlhamım yok. Ben sadece... sıkıldım işte."

"Bir şeyler bulacaksın," diyorum. "Bulduğunda da harika bir iş çıkaracaksın. Sadece eskiden yaptığın gibi apaçık beni temsil eden bir karaktere tüm cinayetleri yıktığın bir polisiye olmasın yeter," diyorum dalga geçerek.

Başını iki yana sallayarak gülüyor. "Onun sen olmadığına kimseyi inandıramadım," diyor.

"Karakterin adını Emily yapmıştın."

"Yaygın bir isimdir o bir kere," diyor Marie kendini savunuyormuş gibi. "Ama evet, tamam. Artık o ismin arkasında o kadar da masumane bir şey olmayabileceğini kabullenecek kadar olgunum."

"Teşekkürler," diyorum yüce gönüllülük yaparmış gibi.

"Sadece sürekli beni taklit edip durmana uyuz oluyordum."

"Ne?" diyorum. "Ben seni hiç taklit etmedim ki. Hatta senin tam zıddındım."

Marie başını iki yana sallıyor. "Üzgünüm ama hayır. TLC'den cidden çok hoşlandığım zamanı hatırlıyor musun? Sonra birden herkese 'Waterfalls' sevdiğini söylemeye başlamıştın hani? Ya da Keanu Reeves'e abayı yaktığım zamanı? Senin yatağının üzerinde birden onun fotoğrafı bitivermişti hani?"

"Aman Tanrım," diyorum tamamen haklı olduğunu fark ederek.

"Sonra bir de gidip yüzme takımının kaptanıyla çıkmaya başlaman var. Tıpkı benim gibi."

"Oha," diyorum. "Gerçekten hiç böyle düşünmemiştim. Ama tamamen haklısın. Sen ve Graham. Sonra da ben ve Jesse."

Marie gülümsüyor, biraz da bana gülüyor. "Gördün mü?"

"Gerçekten de sana benzemek istemiş olmalıyım," diyorum. "Çünkü Graham'ın eziğin teki olduğunu düşünürdüm ama sonra ben de gidip yüzme takımının kaptanıyla çıktım."

Marie gülümseyerek çayını dudaklarına götürüyor. "Eh, hep ben olmak istediğin konusunda ortak bir noktada buluştuk sanırım."

Gülüyorum. "Ne var biliyor musun? Sen olmak, hayatında tek bir erkek olması demekse ben varım."

"Ühühühü," diyor. "İki erkek birden seviyor seni."

Elime geçen bir mutfak havlusunu fırlatarak, "Öf, kapa çeneni," diyorum.

Arkasında Sophie, kucağında Ava'yla merdivenlerden inen Mike kahkahalarımızı kesiyor.

"Kahvaltı!" diyor kızlara. Marie'nin birden canlandığını, güne hazır bir şekilde buzdolabının kapısını açtığını görüyorum.

Artık kalkmam gerektiğini anlıyorum.

Ben eşyalarımı toplarken Marie, "Bugün bir ihtiyacın olursa buralardayım," diyor. "Cidden. Araman yeter. Ya da uğra. Yanındayım."

"Tamam," diyorum. "Teşekkürler."

Bana sarılıyor, sonra Sophie'yi kollarına alıyor. Ben de kapıya yöneliyorum.

Annemlere dönerken telefonum ötüyor. Kimin benimle iletişime geçmeye çalıştığını düşündüm bilmiyorum ama Francine'den bir mesaj beklemediğim kesin.

Seni tekrar gördüğüm için çok heyecanlıydım ve bütün gece uyu-

madım. Ben Jesse bu arada. Annem değil. Annemin seni görmek için sabırsızlanması çok garip olurdu zaten.

Mesajı okuduktan sonra annemlerin kapısına doğru ilerleyen adımlarımın hızlandığını fark ediyorum.

Alelacele sıcak bir duş alıyorum. Saçlarımı aceleyle şampuanlayıp vücudumu aceleyle sabunluyorum.

Alelacele giyinip kapıdan çıkıyorum.

Her şeyi aceleyle yapıyorum, her saniyesini. Adımlarımda bir sevk ve yüzümde bir tebessüm var.

Mutluyum. Zamanın bu kısacık ânında. Mutluyum.

Saat yedi buçuktan biraz önce arabamı Julie'nin Yeri'nin otoparkına çektiğimde Jesse tam karşımda dikiliyor. O benden de erkenci.

Tamamen farklı görünüyor ama bir yandan da tıpkı eskisi gibi.

Arabamın kapısını açıp soğuğa adım atıyorum ve o anda bu sabahın neden son zamanlardaki diğer sabahlardan birazcık daha iyi olduğunu anlıyorum.

Onu sevmem artık sorun değil.

Jesse'yi sevmem normal.

Onu sevme özgürlüğü verildi bana.

Bunu benim içim yapan Sam'di.

Garson kahvaltımızı getirirken, "Başka neleri özledin?" diye soruyorum Jesse'ye. Eve dair özlediği her şeyin bir listesini yapıyor.

Birinci sırada ben vardım.

İkinci sırada şehrin tam merkezindeki yıkık dökük bir Çin restoranının tatlı-ekşi tavuğu.

"Tamam, bir sürü insan ve yer var ama şu an gerçekten de tek düşünebildiğim yemek."

Gülüyorum. "Anlat o zaman; tüm yemekleri say."

"Peki," diyor tabağına bakarak. Yemeğine neredeyse hiç dokunmamış ama onu suçlayamam. Şu an ben de tam olarak yemeğe odaklanabilmiş değilim. Midem düğüm düğüm, içinde kelebekler uçuşuyor, kalbimdeki çarpıntıya yetişebilmek için çalkalanıp duruyor.

"Of, Tanrım. Sayılacak o kadar çok şey var ki. Nasıl seçeyim? Mesela Sorrentos'ta pizza, Friendly's'deki Snickerslı dondurma, Savory Lane'deki sandviçler..."

"Savory Lane kapandı," diyorum. "Aslında Friendly's de kapandı."

Bana bakıyor, gözlerime odaklanarak onunla dalga geçip geçmediğimi anlamaya çalışıyor. Ciddi olduğumu görünce yüzünden bir keder gelip geçiyor. Yerini hızla bir gülümsemeye bırakıyor ama yine de dünyanın onsuz da devam ettiğine dair bir kanıt olarak mı gördü bunu diye merak ediyorum; Savory Lane'i bile bir saygı nişanesi olarak ayakta tutamayışımızı.

"Friendly's şimdilerde Johnny Rockets şubesi oldu," diyorum. "Güzel ama. Ayrıca bilirsin, baharda Kimball's açılınca Snickerslı dondurma aklına bile gelmeyecek. Külahta iki top kara ahududulu dondurmadan başka bir şey düşünemeyeceksin."

Jesse gülümsüyor, sonra gözlerini benden kaçırarak bedenini

bankoya, masamızdan uzağa çeviriyor, bacaklarının duruşunu değiştiriyor. "Peki ya Erickson's? Orası hâlâ açık mı? Yoksa onlar da mı benden vazgeçti?"

Bunu söyleme biçimi, "vazgeçti" deyişi ve o sırada bana bakmayışı üst üste eklenince Jesse'nin gösterdiğinden daha öfkeli olduğunu düşünüyorum. Hayatıma devam ettiğim için bana içerlediğini. Anladığını söylüyor ama belki de aslında hiç anlamıyordur.

Onu memnun etme çabasıyla başımla da onaylayarak, "Hâlâ açıklar, evet," diyorum. "Çoğu yer açık. Çoğu yer hâlâ aynı."

"Çoğu yer," diyor ve sonra ses tonunu değiştiriyor. "Peki Blair Kitabevi? Blair Kitabevi de aynı mı? Yani belli ki yeni bir yönetimi var."

"Evet," diyorum gururlu bir gülümsemeyle. "Çoğunlukla her şeyi olduğu gibi tuttum. Bizimkiler de ufak ufak bir ucundan tutuyor zaten. Öyle her şeyi yıkmış falan değilim. İşleri pek çok yönden onlar gibi yürütüyorum."

"O 'Bir Kitap Okuyarak Dünyayı Gezin' ayrıçlarından da veriyor musun?"

"Evet!" diyorum. "Elbette veriyorum."

"Ne? Olamaz!"

"Aynen öyle."

Tabağımdaki yiyeceklerle oynuyorum. O da kendi tabağındakilerle oynuyor. İkimiz de ağzımıza pek bir şey sürmüyoruz. Garson yanımıza gelince kaşlarını çatıyor.

Benim bardağıma su doldururken, "Pek aç değil gibisiniz," diyor.

"Her şey çok lezzetli," diyorum. "Biz sadece..."

"Arayı kapamamız gereken çok mesele var," diyor Jesse. "Paket olarak alabilir miyiz?"

"Elbette, tatlım," diyor garson ikimizin tabağını da alıp götürürken.

O gidince ne oynayacak yiyecek kalıyor ne de birbirimizden başka bakabileceğimiz bir yer.

"O kitap ayraçlarından nefret ederdin," diyor Jesse.

"Biliyorum," diyorum. Bu kadar değiştiğim için utanıyorum birden. Yalan söylemek, geri sarmak, o kaybolmadan önce kim olduğumu hatırlayıp yeniden o hâlime dönmeye çalışmak geliyor içimden.

Onun tanıdığı Emma farklı bir yaşam istiyordu. Macera istiyordu. Seyahat tutkusuyla yanıp tutuşuyordu. Basit şeylerden keyif alınabileceğine inanmıyor, büyük, cesur ve vahşi şeylerin peşine düşüyordu. Güzel bir yatakta uyanmanın insana kendini iyi hissettirmesi karşısında hayrete düşemeyeceğini düşünüyor-du. Ancak filleri severek ve Louvre'u gezerek yakalayabilirdi o duyguyu.

Ama Jesse gittiğinde de tam olarak o insan mıydım bilmiyorum.

Şimdiyse kesinlikle o insan değilim.

Geleceği tahmin etmek çok güç. Bir zaman makinem olsa oraya gidip gençliğime ileride onu neler beklediğini anlatmam bir şeyler değiştirir miydi acaba?

"Sanırım öyle demiştim," diyorum ona. "Ama artık onları seviyorum."

"Beni hep şaşırtıyorsun," diyor Jesse gülümseyerek. Belki de beni bıraktığı gibi biri olmamam onun için sorun değildir.

Garson yemeklerimizi koyduğu kutular ve hesapla birlikte tekrar geliyor. Ben daha cüzdanımı çıkaramadan Jesse kızın eline nakit tutuşturuyor.

"Teşekkürler," diyorum. "Çok kibarsın."

"Benim için zevk."

Telefonuma bakınca saatin sekiz elli olduğunu görüyorum. Zaman nasıl da hızlı akmış.

"İşe gitmem gerek," diyorum ona. "Şimdiden geç kaldım bile."

"Hayır..." diyor. "Hadi ama. Yanımda kal."

Gülümseyerek, "Yapamam," diyorum. "Açmam gereken bir dükkân var."

Jesse arabama kadar benimle yürüyor, sonra cebinden bir

anahtarlık çıkararak kumandasıyla biraz ilerideki gri bir sedanın kapılarını açıyor.

"Bir dakika," diyorum Jesse'ye, bir anda jetonum düşmüş gibi. "Senin ehliyetin yok. Araba süremezsın."

Jesse gülüyor. "Gitmeden önce ehliyetim vardı," diyor. "Araba sürmem onaylanmıştı."

"Evet," diyorum kapımı açarak. "Ama tarihi geçmedi mi?"

Jesse hınzırca gülümsüyor ve bu beni öldürüyor. "Geçmiş meçmiş. Zararı yok."

"Her zamanki gibi sınırları zorluyorsun, değil mi?" diye takılıyor. "Neden böyle oluyor sence?"

"Bilmem," diyor omuz silkerek. "Ama bunu çekici bulduğunu itiraf edebilirsin."

Gülüyorum. "Çekici bulduğumu kim söylemiş?"

"Benimle arabaya biner misin?" diyor.

"Senin arabana mı?"

"Seninki de olur," diyor.

"İşe gitmem gerek."

"Biliyorum. Senden benimle bir yere gelmeni istemiyorum. Sadece arabada seninle birlikte olmak istiyorum. Dışarısı buz gibi."

Onunla vedalaşmalıyım. Zaten yeterince geç kaldım.

"Tamam," diyorum yine de. İki kapıyı da açıp Jesse'nin arabamın yolcu koltuğuna oturmasını izliyorum. Ben de sürücü koltuğuna, onun hemen yanına oturuyorum. Arabamın kapısını kapadığım an dışarının sesleri boğuklaşıyor, sanki her şeyi dışarıda bırakabilirmişiz gibi geliyor.

Bakışlarının artık boş olan yüzükparmağıma kayışını izliyorum. Gülümsüyor. İkimiz de sol elimdeki boşluğun ne mânâya geldiğini biliyoruz. Yine de aramızda tuhaf bir sessizlik şifresi olduğu izlenimine kapılıyorum. Hakkında konuşmadığımız iki şeye işaret eden bir sessizlik. Nasıl ki onun parmağına ne olduğunu konuşmuyorsak, benim parmağıma ne olduğunu da konuşmayacağız.

"Seni özledim, Emma. Bizi özledim. O şapşal gözlerini ve korkunç dudaklarını ve bana dünya kuruldu kurulalı senin için önemli olan tek insan benmişim gibi baktığın zamanki o aşırı gıcık şeyi özledim. Senin o hiç de sevilesi olmayan çillerini bile özledim."

Gülüyorum ve kızardığımı hissediyorum. "Ben de seni özledim."

"Öyle mi?" diyor sanki bu şaşırtıcı bir şeymiş, sanki bundan emin değilmiş gibi.

"Dur bir saniye, dalga mı geçiyorsun sen?"

"Bilmem," diyor. Sesi alaycı. "Ben yokken neler olduğunu bilmiyorum sonuçta."

"Daha önce hiç olmadığım ve bir daha hiç olmayacağım kadar üzgündüm."

Bana bakıyor, sonra başını ön cama çeviriyor. Ardından da yan camdan dışarı bakıyor.

"Konuşacak o kadar çok şeyimiz var ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diyor.

"Biliyorum ama nereden başlayacağımızı bilsek bile şu an konuşamam. İşe gitmem gerek. On beş dakika önce orada olmalıydım." Tina öğlene kadar gelmeyecek. Ben de gitmezsem dükkân açılmaz.

Sanki aptalın tekiymişim gibi bakarak, "Emma," diyor. "İşe zamanında gidemeyeceğin açık. Birkaç dakikadan daha ne çıkar? Ya da bir saat?"

Ona bakarak bu fikri değerlendirirken buluyorum kendimi. Sonra dudaklarını dudaklarımda hissediyorum. Neredeyse on beş sene önce beni ilk kez öptüğü zamanki kadar atılgan ve şaşırtıcı geliyor dudakları.

Gözlerimi kapayarak ona doğru eğiliyorum. Onu tekrar öpüyorum. Tekrar, tekrar ve tekrar. Aynı anda hem sakinleşmiş hem de dinçleşmiş gibiyim. Daha önce hiçbir şey hem bu kadar tanıdık hem de bu kadar heyecan verici gelmemiştii bana.

Kendimi onda kaybediyorum; teninde, kokusunda, hareketlerinde.

İnsan her şeyi eskisi gibi yoluna koyabilir mi? Aradaki yılları bir hata olarak kabul edip birbirimizden hiç ayrılmamış gibi kaldığımız yerden devam edebilir miyiz?

Jesse'nin kolumdan aşağı inen elini hissediyorum, ardından da dirseğimle yanlışlıkla kornaya bastığımı duyuyorum.

Kendimi toparlıyorum. Jesse'den uzaklaşıp ön camdan karşıya bakıyorum. Julie'nin Yeri'ndeki garsonlardan ikisi pencereden bize bakıyor. Biri de bize servis yapan garson. Onları gördüğümü fark edince alalecele bakışlarını kaçırıyorlar.

Telefonuma bakıyorum. Saat neredeyse ona çeyrek var. Dükkânın yirmi dakikadan kısa bir süre içinde açılması gerek.

"Gitmem gerek!" diyorum. Bu kadar geç kalacak olmamdan dolayı şok içindeyim.

"Tamam, tamam," diyor Jesse ama kıpırdamıyor.

"İn arabamdan," diyorum gülerek.

Elini kapının koluna atarak, "Tamam," diyor. "Seninle konuşmak istediğim bir şey daha var."

"Jesse! Gitmem gerek!"

"Benimle Maine'e gel," diyor arabadan inerken.

"Ne?"

"Birkaç günlüğüne bizimkilerin Maine'deki kulübesine gidelim. Bu gece yola çıkarız. Sadece ikimiz."

"İdare etmem gereken bir dükkân var."

"Annenle baban halledebilir. Kısa bir süreliğine. Sonuçta onların dükkânı."

"Orası benim dükkânım," diyorum.

"Emma, bizim zamana ihtiyacımız var. Sen işe gidene kadar yapılacak birkaç küçük kaçamağa değil. Dolu dolu geçirilecek zamana. Lütfen."

Durumu değerlendirerek ona bakıyorum.

O da değerlendirdiğimin farkında. Zaten gülümsemeye başlaması da bu yüzden. "Bu evet demek mi?" diyor.

Annemlerin devreye gireceğini, geciktiğimi ve bunun için zamanım olmadığını biliyorum.

"Tamam, iki gün."

"Üç," diyor. "Üç gün."

"Tamam," diyorum ona. "Üç."

"Bu akşam mı çıkarız?"

"Olur. Artık gitmem gerek!"

Jesse bana gülümsüyor, ardından indiği kapıyı kapıyor; ben de nihayet yola çıkabiliyorum. Pencereden bana el sallıyor. Onu otoparkın ortasında bırakıp uzaklaşırken ağzımın kulaklarımda olduğunu fark ediyorum.

Yola doğru ilerleyip sola dönmek için uygun bir an kolluyorum. Jesse'nin otoparkın diğer tarafından pencereyi açmamı işaret ettiğini görüyorum. Gözlerimi devirsem de dediğini yapıyorum.

Elleriyle ağzını çevreleyip, "Seni tuttuğum için özür dilerim! Seni seviyorum!" diye bağırıyor.

"Ben de seni seviyorum!" diye bağırımdan başka bir şansım yok.

Sola dönüp anayola çıktıktan sonra şehri uçarcasına geçiyorum. Blair Kitabevi'nin otoparkına girdiğimde saat onu on bir geçiyor ve kapıda bekleyen bir müşteri olduğunu görüyorum.

Arabadan atlayıp arka kapıyı açıyorum, ardından dükkânın içinde koşarak tüm ışıkları yakıyorum.

Kendimi toparlayarak soğukkanlılıkla ön kapıya ilerleyip kilidi açıyorum.

"Merhaba," diyorum bekleyen kadına.

"Dükkânınızın ondan yediye kadar açık olduğu yazıyor. Saat onu çeyrek geçiyor."

"Lütfen özrümü kabul edin," diyorum.

Ama kadın doğruca çoksatanlar kısmına doğru ilerliyor. O görüş açımdan çıkınca yüzümde tekrar bir tebessümün filizlenmesine, ağzımın kulaklarıma doğru ilerlemesine engel olamıyorum.

Jesse.

Saat on bir gibi babam dükkâna geliyor. Annem için sipariş ettiği birkaç kitabı almaya gelmiş ama onu bir kenara çekip birkaç günlüğüne Maine'e gitme fikrinden bahsediyorum.

"Nasıl yani? Jesse'yle birlikte Maine'e gideceğim derken ne demek istiyorsun?"

"Yani..." Babamın kafasını karıştıran hangi kısım emin değilim. "Jesse'yle birlikte Maine'e gideceğim demek istiyorum."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"Neden olmasın ki?"

Söylenecek en aptalca şey herhalde bu. İyi bir fikir olmadığına dair en az yirmi bin neden bulunabilir.

"Emma, ben sadece..." Orada duruyor, cümlesini tamamlamıyor. Düşüncelerini tekrar gözden geçirdiğini görebiliyorum. "Seni çok iyi anlıyorum. Elbette annenle ben yerine bakabiliriz. Hatta hoşumuza gider. *Friday Night Lights*'ın beş sezonunu da bitirdim zaten, eve tıklıp kalmak sıkıcı geliyor."

"Harika!" diyorum. "Teşekkürler."

"Ne demek," diyor. "Benim için zevk. Bu gece görüşürüz, değil mi? Eşya almaya gelirsin?"

"Evet," diyorum başımla onaylayarak. "Uğrayıp birkaç kıyafet ve eşya alırım."

"Tamam, harika," diyor babam.

Sonra yola çıkıyor. "Annen öğlen yemeğine pastırmalı sandviç yapıyor ve bilirsin ki bunu kaçıramam."

"Biliyorum," diyorum.

Annem haftada birkaç kez pastırmalı sandviç yapar ona. Babam o sandviçi o kadar seviyor ki insan neden kendi yapmayı öğrenmiyor diye düşünmeden edemiyor. Aslında birkaç kez denedi. Ben de ona o sandviçten yapmayı denedim, Marie de. Annem yaptığında tadının farklı olduğuna yemin ediyor. Pastır-

manın sıcak ve marulun tatlı olmasıyla ilgili bir şeyler söylüyor. Gerçekten hiç anlamıyorum. Tek bildiğim, annemle babama bakınca aşk çok rahat bir şeymiş gibi geliyor ve bazen keşke beni aslında ne kadar karmaşık bir duygu olabileceğine dair hazırlasalarmış diye düşünüyorum.

O gün öğleden sonra, epey geç bir saatte öğle yemeğimi yerken Sam'den bir mesaj alıyorum.

Alerji ilaçlarını ve telefon şarjını unutmuştun. Masana bıraktım.

Mesajı gördüğümde ilk aklıma gelen, Sam'in ne kadar tatlı olduğu ya da telefonumu şarj edebileceğim için duyduğum memnuniyet falan değil. İlk aklıma gelen onun hâlâ dükkânda olabileceği. O yüzden de elimde sandviçle arabama koşuyorum. O gitmeden otoparka yetiştirebilmeyi umuyorum.

Hiç kırmızı ışığa yakalanmıyorum ve tam Sam sinyalin vermiş sola dönmeye hazırlanırken otoparka giriyorum. Elimle işaret ederek onu durduruyorum.

Ne yaptığımı, bundan nasıl bir fayda umduğumu bilmiyorum. Tek bildiğim, insanın nişanlısını görmenin canını ne kadar acıttığını fark edebilmesi için nişanlısını kaybedebileceğini düşünmesinden daha etkili bir şey yok. Gidecek olan, her şeyi berbat edecek olan siz olsanız bile geçerli bu.

Sam geri geri gidip camını açıyor. Ben de arabamı park edip ona doğru yürüyorum.

"Selam," diyorum.

"Selam."

Üzerinde siyah yün montu, beyaz Oxford gömleği ve lacivert şambre kravatı var. O kravatı ona ben almıştım. Üzerindeki küçük çıpa baskıları koşuna gitmişti ve ben de ona işe giderken takmaktan heyecan duyacağı bir şey almak istediğimi söylemiştim.

"İlaçlar için teşekkürler," diyorum. "Şarj aleti için de. Gerçekten çok nazıksın."

Sam başını anlayışla sallıyor. "Evet, şey..."

Cümlesini tamamlamasını bekliyorum ama sonra devam etmeyeceğini fark ediyorum.

"Nasılsın?" diye soruyorum.

"Daha iyi günlerim olmuştu," diye yanıtlıyor. Üzgün görünüyor ama aynı zamanda mesafeli de. İkimiz de birbirimize ulaşamazmışız gibi geliyor bir an. İletişim kurma gayretiyle fiziksel olarak ona yaklaşırken buluyorum kendimi. "İyi olacağım. Sadece yatağımızda yalnız uyumak garip geliyor," diyor. "Seni özlüyorum."

"Ben de seni özlüyorum," diyorum. Sonra, beni ne ele geçirdi bilmiyorum ama farkına bile varmadan eğilip onu öpüyorum. O da bana karşılık veriyor ama sonra geri çekiliyor. Bir an acaba başka birini öptüğümü anladığı için mi diye düşünüyorum.

"Pardon," diyorum. "Alışkanlık."

"Sorun değil," diyor.

"Kediler nasıldı bu sabah?" diye soruyorum. Sam'le kedilerimiz hakkında konuşmayı seviyorum. Onlara salakça isimler takmayı ve biz ortalarda yokken neler yaptıklarına dair hikâyeler uydurmayı.

"Homer küvette uyudu," diyor Sam.

Bir kedim olmadan önce, o iki küçük tüy yumağını sevmeden önce birinin bana, "Homer küvette uyudu," demesini çok sıkıcı bulacağımı düşünürdüm. Ama şimdi sanki hayvanın Mars'a iniş yaptığını söylemiş gibi büyüleyici geliyor.

"Piyanonun altında değil miydi?"

Sam başını iki yana sallıyor. "İ-h, banyodan çıkmadı. Bu sabah duş almak için onu kaldırıp dışarı çıkarmam, kapıyı da ardından kilitlemem gerekti."

O eve geri dönmeli, Sam'le, Mozart ve Homer'la birlikte olmalıyım. Homer'ın neden küvette uyuduğunu ya da bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ama orada olsam böyle bir şey olmazdı, bunu biliyorum.

Of, Tanrım.

Suçluluk duyulacak o kadar çok şey var ki, öylece durmuş onları alıp götürmemi bekliyorlar. Kendime eziyet edebileceğim çok mesele var.

Belki de hak ediyorum.

Ama tam da şu an o duyguyu bekletmeye kararlıyım. Üzerime almıyorum. Almam gerekse bile. Onun sırtımda tepinmesinin kimseye faydası olmaz. Özellikle de bana.

"Seni seviyorum," diyorum ona. Öylece çıkıveriyor ağzımdan. Ne demek istediğimi bilmiyorum. Tek bildiğim doğru olduğu.

"Biliyorum," diyor. "Bundan bir an bile şüphe etmedim."

Bir süre sessiz kalıyoruz. Sam'in gideceğinden korkuyorum. "Bana 'Piano Man' çalar mısın?" diyorum.

"Ne?"

"'Piano Man' çalar mısın? Direksiyonda? Ben de armonika kısmını yaparım."

Ne zaman ona biraz daha âşık olasım gelse bunu yapmasını isterim ondan. İlk kez yaptığı o günü hatırlamak hoşuma gidiyor. Sahiden de ne kadar yetenekli olduğu görmeyi seviyorum. Artık o kadar tanıdık geliyor ki her zaman sessizce çalsa bile o parmaklarını oynatırken notaları duyar gibi oluyorum.

Ama bu kez her zamankinden farklı davranıyor; kollarını sıvayıp parmaklarını hazırlamak yerine başını iki yana sallıyor. "Çalmayacağım."

"Ama hep çalarsın."

"Senin için numara yapmayacağım," diyorum. "Umarım fikrini değiştirir ve beni sevdiğini fark edersin, umarım hayatımızın sonuna kadar bir arada oluruz ama... bu rol için seçmeye katılamayacağım."

Birinin kalbini kırmak başka bir şey, gururunu kırmak bambaşka bir şey.

Sanırım ben Sam'in hem kalbini hem de gururunu kırdım.

"Haklısın," diyorum. "Özür dilerim."

"Bak, benim hayal bile edemeyeceğim bir şey yaşıyorsun. Bunun seni ne kadar sarstığını biliyorum. Sen ne olduğunu çözene kadar bir süre bekleyebilecek kadar çok seviyorum seni."

Elini tutup sıkıyorum. Sanki yeterince sıkarsam, doğru tutar-

Sam kalbimin derinliklerinde duyduğum o minnet kollarımdan geçip ellerime uzanacak ve oradan da doğruca onun ruhuna akanmış gibi. Ama öyle olmuyor. Öyle olmadığını biliyorum.

"Teşekkürler," diyorum. "Sana nasıl teşekkür edebilirim bilmiyorum ama teşekkürler."

Sam elini çekiyor. "Ama ikimiz birden olamayız hayatında," diye devam ediyor. "Sen gerçekten tamam olana kadar her şey tamammış gibi davranamam, tamam mı?"

"Tamam," diyorum başımla da onaylayarak.

Gülüşüyor. "Amma çok 'tamam' dedik, değil mi?"

Gülüyorum.

"Ben gideyim," diyor Sam arabasını vitese takarak. "Yoksa provaya geç kalacağım. Sonra da işte biliyorsun, eve gidip bir şeyler yer ve ESPN Classic izlerim. Heyecan verici kaliteli zaman."

"Gece gibi gece," diyorum.

"Eminim senin de büyük planların vardır," diyor, sonra da yüzünün donup kaldığını görüyorum. Belli ki düşünmeden konuştu. Bu gece ne yapacağımı bilmek istemiyor. Ama bir kez konuştuğu için planım olup olmadığını bir şekilde belli etmeden bu işten sıyrılamam. "Ben sadece demek istedim ki... Neyse, boş ver. Bir şey söyleme."

"Peki, tamam," diyorum. "Bir şey söylemiyorum."

Ama bir şey söylememek de bir şey söyler, öyle değil mi? Çünkü gerçekten de endişelenmesi gereken bir şey olmasaydı, "Hayır, Sam. Cidden, endişelenme," derdim.

Bunu söylemedim. İkimiz de bunun farkındayız.

Sam bana bakıyor. Kendi sınırına dayandığının farkındayım. Bunu daha fazla yapamayacak. "Hoşça kal, Emma," diyor ve direksiyonu kırmaya başlıyor. Sonra durup tekrar konuşuyor. "Aslında ne diyeceğim bak. Sorumluluğu ben üsteleneceğim."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Hazır olduğumda ben seni arayacağım. Ama... sen beni arama. Biliyorum, seçimini yaptıktan sonra beni arayıp seçimini bil-

dirmen muhtemelen daha mantıklı ama... ben yine de duymaya hazır olduğumda söylemeni tercih ederim."

"Ben seni hiç arayamaz mıyım?"

Sam hüznle başını iki yana sallıyor. "Senden yapmamamı istiyorum."

Kendi kaderi üzerinde kontrol hakkı iddia edebileceği en küçük şey bu. Ona bunu vermem gerektiğini biliyorum.

"Nasıl istersen," diyorum. "Ne istersen."

"Tamam, istediğim bu," diyor, başıyla selam veriyor, ardından da gaza basıp uzaklaşıyor.

Gidiyor.

Bir an ne kadar üşüdüğümü, dışarının ne kadar soğuk olduğunu fark ediyorum ve koşarak dükkâna dönüyorum. Sandviçimi arabamın ön koltuğunda bıraktığımı hatırlasam da dönüp almaya zahmet etmiyorum. Aç değilim.

Kahvaltı da etmedim. Görünen o ki gemiyi ilk terk eden hep iştahım oluyor.

İçeri girdiğimde Tina iki ihtiyar hanıma bir çift kitap satmakla meşgul. "Selam Emma," diyor. "Yeni Ann Patchett kitabının kopyaları ne zaman gelecekti, hatırlıyor musun?"

"Önümüzdeki salı olsa gerek," diyorum sanki sıradan bir günmüş, sanki düzgün düşünabiliyormuşum gibi. "Hanımlar, iletişim bilgilerinizi Tina'ya verirseniz kitaplar geldiğinde sizi ararız."

Gülümsüyorum, sonra hızlı adımlarla arka tarafa ilerliyorum. Masama oturuyorum. Başımı ellerime dayayarak nefes alıyorum.

Aklım Sam'le Jesse arasında gidip geliyor.

Ne yaptığımı bilmiyormuşum gibi hissettiğimi söyleyip duruyorum kendime. Ama aslında ne yaptığımı gayet iyi biliyorum.

Onlara karşı bilmiyormuşum gibi yapmamda bir sakınca yoktur herhalde ama kendimi kandırmayı hemen bırakmalıyım.

İkisinden birini seçeceğim.

Sadece hangisini seçeceğimi bilmiyorum.

AŞK VE MAINE

Yahut zamanı nasıl geriye sararsınız

Dükkân kırk beş dakika önce kapandı. Kasa sayımı yapıldı. Satış katı temiz. Tina evine gitti. Benim de işim bitti. Artık arabama binip gidebilirim. Ama karanlık depo odasında öylece dikiliyorum işte. Sam'i düşünüyorum.

Telefonum çalıyor, elime alınca arayanın Jesse olduğunu görüyorum. Böylece Sam aklımdan uçup gidiyor; yerini, yerini aldığı adam alıyor.

"Selam," diyor Jesse ben telefonu açınca. "Seninle dükkânda buluşuruz diye düşünmüştüm."

"Ya," diyorum şaşırarak. Ben de nedense eşyalarımı toplayınca annemlerin evinde buluşuruz diye düşünmüştüm.

"Nasıl olur?"

"Tamam," diyorum omuz silkerek. "Olur. Güzel. Ben daha buradayım."

"Süper," diyor. "Ben de ön kapıdayım."

Ön kapıya doğru ilerlerken gülmeye başlıyorum.

"Ciddi misin sen?" diyorum ama cevap vermesine gerek yok çünkü depodan çıkıp satış alanına adım atınca cam kapının dışında olduğunu görebiliyorum.

Otoparktaki sokak lambaları siluet olarak görünmesine neden oluyor. Kalın ceket ve rahat pantolonu içinde bedeni bütün camı kaplıyor.

Kapıyı açıp onu içeri alıyorum.

Bana sarılıyor. Yalnızca kollarıyla değil, bütün bedeniyle. Sanki her zerreme ihtiyacı varmış, bir dakika daha ayrı kalmaya dayanamamış gibi.

Sonra beni öpüyor.

İkisini de sevmek beni kötü bir insan yapıyorsa sanırım ben kötü bir insanım.

"Eee... Maine ha?" diyorum gülümseyerek.

Jesse hemen başını sallayarak, "Maine," diyor.

"Tamam o zaman," diyorum. "Gidip çantamı alayım. Hatta sen de gel. Arabam arka tarafta."

"Gerek yok. Ben sürerim."

Ona şüpheli bir bakış atıyorum. Jesse elini sallayarak beni geçiştiriyor. "Hadi ama. Eşyalarını al. Arabada buluşuruz."

Geri dönüp çantamı alıyorum, sonra dükkânı kilitleyip Jesse'nin arabasına biniyorum. Araba sürmemesi gerektiği hâlde hem de.

Bazen Jesse beni cehenneme davet etse peşinden giderim, arada da, "Sen de biraz sıcaklamadın mı?" falan gibi safça şeyler söylerim gibi geliyor. Hatta o bana sıcak falan olmadığını söylediğinde de inanırım.

"Annemlere uğramamız gerek," diyorum yola çıkınca. "Birkaç parça kıyafet alacağım."

"Tamamdır," diyor Jesse. "Sıradaki durak Blairların evi."

Garaj yoluna girdiğimizde ışıklara bakarak herkesin Marie'yle Mike'ta olduğunu anlıyorum.

Eşyalarımı almak için Jesse'yle birlikte annemlerin evine giriyoruz. Marie'ye uğrayıp herkesle vedalaşmamız gerektiği konusunda uyarıyorum onu.

Ben ön kapıyı açarken, "Sorun yok," diyor. "Ne kadar mesafe var?"

"Yok, Marie'nin evi şurası," diyorum elimle göstererek.

Jesse gülüyor. "Vay be," diyor. Marie'nin eviyle annemlerin evi arasındaki mesafeyi bakışlarıyla ölçmesini izliyorum. "Kitapçıların Kızı yine bomba gibi."

Birileri ona böyle demeyeli o kadar uzun zaman oldu ki... Pek çok sebepten anlamını yitirdi.

Jesse dönüp bana bakıyor. "Ama sanırım sen Kitapçıların Kızı olmaya düşündüğümüzden daha yakınmışsın, ha?"

Bunu iyi niyetle mi söylediğinden emin olamayarak gülümşüyorum. "Birazcık, belki," diyorum.

Eve girince eski odama çıkan basamakları tırmanıyorum ama arkamı döndüğümde Jesse'nin hâlâ dalgınca girişte durduğunu fark ediyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Başını sallayarak toparlanıyor. "Evet, çok iyiyim. Pardon. Sen eşyalarını alırken ben burada bekleyeyim."

Çantamı alıp banyo lavabosunda bıraktığım eşyaları toparlıyorum.

Tekrar aşağı indiğimde Jesse yine düşüncelere dalmış. "Bazı şeylerin tıpkı eskiden olduğu gibi olduğunu görmek çok garip geldi."

"Öyledir tabii," diyorum ona doğru ilerlerken.

"Hani sanki bazı şeyler bensiz de devam etmiş ama bazı başka şeyler ben gittiğim an durmuş gibi," diyor kapıdan çıkarken. "Tamam, öyle olmadığını biliyorum ama ailenin evindeki tek yeni şey televizyon. Geri kalan her şey eskisiyle aynı. O tuhaf kedi tablosu bile. Aynı yerinde duruyor."

Sam'le Mozart'ı alma sebebimiz, annemle babamın ikili koltuklarından birinin üzerindeki tabloda yer alan gri kediye çok benzemesiydi.

Sam olmasa bir kedi sahiplenmeyi hiç düşünmezdim. Ama artık tam bir kedi insanıyım. Birkaç hafta önce Sam bana fıstık ezmeli ve reçelli sandviçin üzerine oturmuş bir kedi fotoğrafı gönderdiğinde on beş dakika falan aralıksız gülmüştüm.

Eşyalarımı Jesse'nin arabasına bırakıyorum, sonra birlikte Marie'nin evine doğru yürümeye başlıyoruz.

"Bizimkileri tekrar görmeye hazır olduğundan emin misin?" diye soruyorum ona.

"Tabii ki," diyor gülümseyerek. "Onlar benim de ailem."

Marie'nin kapısını tıklatır tıklatmaz içeride kopan şamatayı duyuyorum.

Sonra Mike kapıyı açıyor.

"Emma," diyerek bana sarılıyor, sonra içeri girmemiz için kenara çekiliyor. "Günde iki kez. Ne müthiş. Jesse, seni tekrar gör-

mek çok güzel,” derken elini uzatıyor. Jesse onunla tokalaşıyor. “O zevk bana ait,” diyor Jesse.

Jesse ve Mike aile toplantılarında takılırlardı ama “N’aber, nasılsın?” dan öteye geçecek bir yakınlık kurmak için bir nedenleri olmamıştı hiç. Marie’yle ben yakın olmadığımız için onlar da yakın değildi. Şimdi o zamanları düşündüğümde onların en çok boks antrenörlerine benzediğini düşünüyorum. Marie’yle ben dövüşçülerdik, kocalarımız da ağzımıza su döküp bizi tekrar ringe çıkmamız için cesaretlendiriyordu.

Yemek odasına girince Marie’yi ve annemle babamı görüyoruz. Sophie ve Ava uyumuşlar. Jesse’yi görür görmez hepsi onu selamlamak için ayağa kalkıyor.

Babam Jesse’nin elini içtenlikle sıkıyor, ardından onu kendine çekerek sarılıyor. “Evlat, seni yeniden görmek ne kadar şahaneye bir duygu bilemezsin.”

Jesse başını sallayarak karşılık veriyor, belli ki biraz şaşkın.

Annem de onu kucaklıyor, sonra geri çekilip kol mesafesinde tutarak omuzlarını sıkıyor. Ardından da başını iki yana sallıyor. “Daha önce birini gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.”

Marie de onu içten ve nazık bir kucaklamayla karşılıyor, Jesse’yi hazırlıksız yakalıyor bu.

Jesse’nin gülümseyişini ve kibarca durumdan kurtulmaya çalışmasını izliyorum. Hiç rahat değil ve bunu gizlemek için çaresizce çırpınıyor.

“Biz sadece uğrayıp bir veda etmek istemiştik. Yola çıksak iyi olacak,” diyorum.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye soruyor Marie. Babamın herkesi bilgilendirdiğini düşünmüştüm ama belli ki bir şey söylememiş. Ailemde dedikoduların bu kadar yavaş yayılmasına şaşıyorum.

“Jesse’yle birkaç günlüğüne Maine’e gidiyoruz,” diyorum. Tamamen doğal bir şeymiş gibi söylüyorum bunu. Sanki bir nişanım yokmuş gibi. Aslında belki de bir nişanım yok zaten. Neyim var neyim yok pek emin değilim artık.

“Ha, tamam,” diyor Marie benim ses tonuma ayak uydura-

rak. "Umarım güzel zaman geçirirsiniz." Gözlerimin içine birkaç saniye fazladan bakıyor, birazcık daha maksatlı. Mesaj açık. En kısa zamanda detayları istiyor. Beni önemseydiğine de şüphe yok ama aynı zamanda meraklandığını da tahmin ediyorum.

"Teşekkürler," diyorum. Sonra yan gözle ona öyle bir bakıyorum ki anlatılacak bir şey olursa ilk onun öğreneceğini açıkça belli ediyorum.

Sonra Sophie ve Ava el ele basamaklardan iniyor. Sophie'nin üzerinde deniz yeşili termal pijama takımı var, bütün bu kargaşanın sebebini öğrenmek istiyor. Ava sarıyla turuncuyu karıştırmış, öylece sürükleniyor.

Zemine üç basamak kala duruyorlar. Ava pat diye oturuyor. Sophie bir elini ışığa karşı siper ederek gözlerini hafifçe kısıyor.

"Hey," diyor Marie nazikçe. "Siz ikiniz ayakta olmamanız gerektiğini biliyorsunuz." Marie'nin her kelimeyi bir yandan da işaret diliyle tekrarlamasını izleyen Jesse'ye bakıyorum.

Babam ayağa kalkıyor. "Ben onları tekrar yatırayım," diyor. "Toruncuklarımla zaman geçirmeyi seviyorum."

Jesse babamın "yatak" ve "çocuklar" sözcüklerini işaret edişini izliyor. Babam Ava'yı kucaklayıp Sophie'nin de elinden tutarak basamakları çıkarak gözden kayboluyor.

"Pekâlâ," diyorum. "Sonra görüşürüz o zaman."

Ben diğer elini tutup onu dışarı çıkarırken Jesse herkese el sallıyor. Ama sokağa adım atar atmaz kendi düşüncelerine gömülüyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Jesse kendini toparlıyor. "Ne?" diyor. "Ha, evet."

"Aklından ne geçiyor?"

İşaret diline ya da koklear implantlarına dair bir şeyler soracağını tahmin ediyorum ama sormuyor. İştme engelli olmalarından hiç bahsetmiyor. Onun yerine, "Bilmiyorum... sadece... Vay canına," diye bir şeyler geveliyor.

"Ne?"

"Onlar benim yeğenlerim."

Massachusetts sınırını geçmeden hemen önce iştahım tekrar yerine geldi. Jesse'yle bir fast-food restoranının arabaya servis kısmına daldık, şimdi de yolun kenarına çekiyoruz.

Hamburger ve patates kızartması yiyorum.

Jesse pastırmalı çizburgerle kola istedi ama ikisine de pek dokunmuyor.

"Bence gerçekten de daha önce buraya uğramıştık," diyor Jesse.

"Tam buraya mı?" diye soruyorum.

Jesse başıyla onaylıyor. "Son sınıf balosundan sonra."

Gülüyorum. Balonun üzerinden bir ömür geçmiş gibi. Ailelerimize arkadaşlarımızın evlerinde kalacağımızı söylemiş-tik ama balodan erken kaçıp arabayla tam da şimdi gittiğimiz kulübeye doğru yola koyulmuştuk. Öncesindeki hafta Olive'le birlikte Victoria's Secret'a gitmiştik. O elbisesinin altına uyacak bir sutyen arıyordu ama ben daha yetişkinlere has iç çamaşırlarının arasına dahlı balo gecesi için siyah ipli bir G-string almıştım. Seksi olmayı sahiden *denediğim* ilk seferdi. Jesse o gece bunu fark etmemişti bile. Tek umursadığı yalnız olmamız, bizi kimsenin duyamaması ya da durduramamasıydı.

"Bazen balo gecesinde giydiğim şeyi düşünüyorum da Olive'le ikiniz neden beni durdurmaya kalkmadınız merak ediyorum. Bütün vücuduma geçici kelebek dövmesi yaptırdığım zamanı hatırlıyor musun?"

Jesse gülüyor. "Aslına bakarsan ben acayip seksi bulmuştum o kıyafeti. Hatırlarsan on sekiz yaşındaydım."

"Ne kadar ucuz göründüğümü hatırlamıyorsun bence."

"Dün gibi hatırlıyorum," diyor. "Oradaki en seksi kızdın."

Başımı iki yana sallayarak hamburgerimi bitiriyorum, ambalajını buruşturarak poşetin içine atıyorum.

“Bekle,” diyorum. “Bende bir fotoğraf olacaktı. Neden bahsettiğimi tam olarak hatırlamanı istiyorum. Acayip ucuz görünüşümü kabul etmelisin.”

Ben arka koltuğa bıraktığım çantayı almak için arkamı dönerken Jesse gülüyor. Çantayı kucağıma alıp içini karıştırıyorum. Sonra kendi evimden aldığım zarfı çıkarıp bahsettiğim fotoğrafı aramaya başlıyorum. Orada olduğunu biliyorum ama nedense ilk anda bulamıyorum.

Çantayı tekrar arka koltuğa fırlatıp zarfın içindekileri kucağıma boşaltıyorum.

“Vay anasını,” diyor Jesse. “Bunlar da ne?”

“Seninle ilgili şeyler işte, bizimle ilgili,” diyorum. “Sakladıklarım.”

Jesse etkilenmiş gibi. “Vay canına,” diyor.

“Seni hiç unutmadım,” diyorum. “Unutamam ki.”

Kısacık bir an bana bakıyor, sonra bakışlarını tekrar kucağıma, sakladığım fotoğraflara ve kâğıtlara kaydırıyor.

Söylediğime bir tepki vermiyor. Onun yerine yığının içinden bir fotoğraf alıyor. “Bu, Amsterdam’daki yılbaşı arifesinden mi?” diye soruyor bana.

Başımınla onaylıyorum.

O gece kavgalı olduğumuzdan gece yarısı başka insanları öpmüştük. 00:27’de De Wallen’daki köhne bir barın tuvaletinde barışmış ve lavabonun üzerinde sevişmiştik. Fotoğraf sabahın erken saatlerinden bir selfieydi. Nehir kenarındaki bir bankta oturuyorduk.

Jesse, ikimizin Costa Rica’daki bir dağın zirvesinde habersiz çekilmiş bir fotoğrafıyla Sydney’deki bir plajda otururken çekilmiş kendi fotoğrafını alıyor eline. Fotoğrafı çekenin ben olduğumu anlayabilirsiniz. Sadece yüzündeki gülümsemeye bakarak beni ne kadar sevdiğini görebilirsiniz.

“Tanrım, şu hâlimize bak,” diyor.

“Biliyorum,” diyorum.

"Bu fotoğrafın çekildiği zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor Jesse. Plajda oturduğu fotoğrafı gösteriyor bana.

"Tabii ki hatırlıyorum," diyorum.

"Asla bir B planı yapmamaya karar verdiğimiz, böylece hayallerimizin peşinden gitmeye devam edebileceğimizi söylediğimiz gündü," diyor. "Hatırladın mı? Dünyayı görmemizi sağlayacak işler seçecektik."

"Hatırlıyorum."

İçeride başka bir zarfa denk gelene kadar birkaç fotoğrafı daha karıştırıyorum. Zarfta benim el yazımına onun adı var. Sam'le randevuya çıkmadan önce ona yazdığım mektup bu. Zarfı bir itip fark edilmeden tekrar büyük zarfın içine düşmesini sağlıyorum.

Sonra aradığım fotoğrafı buluyorum. Balomuzdan. Kelebekler ve ben.

"Pekâlâ," diyorum. "Şu fotoğrafa bak ve bana doğruyu söyle."

Boston'a tepeden bakan kocaman bir camın önündeyiz. Arka planda şehrin ışıkları görünüyor. Jesse'nin üzerinde ucuz bir smokin var. Bizim evin ön bahçesinde, anne babalarımız bizi izlerken inatçı bir çiçek ilıştırmışim yakasına. Hemen yanında duruyorum, çok hafifçe yan dönmüşüm ama objektife bakıyorum. Kıpkırmızı bir elbise var üzerimde. Saçlarımda bir sürü toka ve sırtımda da çoğu çoktan silinmeye ve bulaşmaya başlamış bir sürü geçici kelebek dövmesi.

2000'lerin başındaki o modanın kurbanı olmuşum.

Jesse fotoğrafı görür görmez gülmeye başlıyor.

"Of, şuna bak," diyor. "Sanki bir cilt problemin falan varmış gibi görünüyorsun."

Ben de gülmeye başlıyorum. "Hayır işte, sadece sahte kelebekler."

"O kelebeklerin gördüğüm en seksi şey olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

"Ya, ben de balodaki en havalı kız olduğumu düşünmüş-

tüm," diyorum. "Yazalım bir kenara, bazı şeyler her zaman hatırladığımız gibi olmuyormuş demek ki."

Jesse bana bakıyor, bir şey ima edip etmediğini anlamaya çalışıyor. Sözlerimin yankısına aldırmamaya karar veriyorum.

"Ama sen," diyorum. "Başarmışsın. O zaman da yakışıklıydın. Şimdi de yakışıklısın."

Jesse gülümsüyor, sonra tekrar direksiyona dönerek yola çıkmaya hazırlanıyor.

Çıkardığım diğer şeyleri toparlayıp yeniden zarfa koymaya çalışıyorum. Ama elbette bir kısmı yere dökülüyor ve bir kısmı da içeri girmeye direnerek zarfın kenarına sıkışıyor.

Düşenleri toparlıyorum. Yakut yüzüğüm de onlardan biri. Hepsini tekrar zarfa sokup zarfı arka koltuğa atıyorum. Tam ortamızdaki konsolda bir şey kaldığını ancak o zaman görüyorum.

Beacon'da dört yıl kadar önce yayımlanmış bir yazı.

"Bölge Sakini Jesse Lerner Kayıp."

Manşetin hemen yanında Jesse'nin ailesinin evinde, bahçede çekilmiş bir fotoğrafı var. Kusursuz ve eksiksiz sağ elini kaldırmış, el sallıyor.

Yazı yayımlandığında hâlâ LA'deydim ama Massachusetts'a döndükten kısa bir süre sonra yazının bir nüshası bir şekilde elim'e ulaştı. Neredeyse fırlatıp atacaktım ama yapamadım. Üzerinde onun fotoğrafı olan, onun adı yazılı herhangi bir şeyi atmaya kıyamadım. O kadar az şey kalmıştı ki ondan.

Yazıyı alıp ikiye katlıyorum, yıllardır zarfın içinde durduğu şekle sokuyorum yeniden.

Jesse o esnada ellerimi izliyor.

Yazıyı gördüğünü anlıyorum.

Kâğıdı zarfla birlikte arka koltuğa bırakıyorum. Önüme döndüğümde Jesse'ye onunla ilgili bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, o yokmuş gibi davranmak istemiyorum. Ama Jesse bakışlarını diğer tarafa çevirip arabayı çalıştırıyor.

Bu konuda konuşmak istemiyor.

İnsan kaybı aşabilir mi? Yoksa kendi içinde tutunabileceği

kadar büyük bir kutu mu tutar sadece? Her şeyi onun içine tıkip bastırır, kapağını üzerine mi kapatır? Her gün ama her gün o kutuyu kapalı tutabilmek için mücadele mi eder?

Acıyı o kutuya yeterince güçlü ittirebilirsem ve kapağını yeterince sıkı kapayabilirsem o acının kendi kendine buharlaşabileceğini, günün birinde o kutuyu açtığımda bomboş olduğunu ve onca zamandır içimde taşıdığımı sandığım bütün o acının uçup gittiğini göreceğimi düşünmüştüm.

Ama şimdi bu arabada oturmuş, o kutunun üç buçuk yıldır ağzına kadar dolu olduğunu düşünmeye başlıyorum. Kapağının patlamak üzere olduğundan eminim ve içinde ne olduğunu görmeye korkuyorum.

Sonuçta Jesse'nin de bir kutusu var.

Üstelik o kutu benimkinden çok daha sıkışık.

Jesse'nin ailesinin kulübesi.

Burayı bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama buradayım işte.

Saat sabahın ikisi. Bizi buraya getiren yollar o kadar ıssızdı ki insan kendini bir hayalet kasabada sanabilir.

Daha ziyade büyük bir bungalovu andıran tuhaf şekilli kulübe sıcak ve davetkâr. Ahşap dış cephe, büyük pencereler, bütün evi saran veranda. Sanki daha küçük bir yermiş de sonradan birkaç ekleme yapılmış gibi hafiften uyumsuz bir havası var.

Mülkte tek bir lamba bile yanmıyor, o yüzden de Jesse eşyalarımızı indirebilmemiz için uzun farları açık bırakıyor.

Çantamı alıyorum. Jesse de bagajdan birkaç şey alıyor. Kapıya doğru ilerliyoruz.

Anahtarları kurcalarken, "Üşüdün mü?" diye soruyor. "İçeri girince hemen ateş yakarım."

"Harika olur," diyorum.

Anahtar kilitte dönüyor ama kapı açılmıyor. Jesse yaslanıp kapıyı ittirmek zorunda kalıyor.

Kapı nihayet açıldığında beni ilk çarpan, içerinin o bildik ahşap kokusu oluyor.

Ben daha eşyalarımı bile bırakamadan Jesse içeri girip ışıkları yakıyor ve ısıtıcıyı çalıştırıyor.

"Sen yerleş, ben gidip arabanın farlarını kapayayım."

Başımınla onayladıktan sonra ellerimi birbirine sürterek ısıtmaya çalışıyorum.

Taş şömineye ve içerideki mobilyalara, koltukların çoğunu örten el örgüsü battaniyelere bakıyorum. Barda yarılanmış alkol şişeleri var. Ahşap basamaklar o kadar eski ki bakınca bile gıcırdayırmış gibi.

Bu mekânda beni şaşırtan, hafızamdakinden farklı gibi görü-

nen tek bir şey bile yok. Sadece ben, buraya son geldiğim zaman-ki kişi değilim artık.

Geri dönmenin Jesse için nasıl bir his olduğunu biraz olsun anlıyorum sanırım. Annemlerin evinde ne demek istediğini daha iyi anlıyorum şimdi; bir yandan bir sürü şey değişirken bir yandan da hiçbir şeyin değişmemiş olmasının nasıl da tuhaf olduğunu.

Jesse içeri girip kapıyı kapıyor.

"Burası birkaç dakikaya ısınır herhalde," diyor. "Gerçi buraya yıllardır gelmediğimi de söylemem gerek."

"Buraya en son geliştik..."

Jesse, "Düğünümüz içindi," diye tamamlıyor beni.

O günü hatırlayınca gülümsüyorum. Jesse de gülümsüyor. Törenden sonra geceyi otelde geçirmiştik, yani aslında buraya en son geliştik, şu an hemen solumda kalan mutfak tezgâhının üzerinde onun smokiniyle benim de gelinliğimle seviştiklerimiz zamandı. Ne kadar romantik görüldüğünü hatırlıyorum. Şimdiyse tezgâhın üzerinde sevişmiş olmamış hafiften utandırıyor beni. İnsanlar orada yemek hazırlıyor! Aklımızdan ne geçiyordu ki?

"Eee, ateş ne oldu?" diyorum.

Şömineye doğru ilerlerken, "Hallediyorum!" diyor. Hemen yanında bir yığın eski odun bulunan şömine tozlu ve bomboş.

Jesse'nin hareketlerini izliyorum. Odun parçaları seçişini. Ocağa yığışını. Kibriti yakışını.

"Yorgun musun?" diye soruyor bana. "Yatmak ister misin?"

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Tuhafır, hiç uykum yok. Sen?"

Elini sallayarak beni geçitiriyor. "Doğu saatine pek uyum sağladığım söylenemez."

"Doğru," diyorum.

Jesse bara doğru ilerliyor. "O zaman şarap?"

"Cin?" diye karşılık veriyorum.

"Vay," diyor. "Tamam."

Bir kadeh Hendrick's dolduruyor bana. Bir tane de kendi için. Oturup kanepenin sırtından sarkan örgü battaniyeyi tutuyorum.

Jesse barın altına eğilip dondurucudan buzluğu çıkarıyor. İçindeki buz kalıplarını çıkarabilmek için buzluğu tezgâha vurmaı gerekiyor.

"Birileri burada kokteyl yapayı aylar, hatta yıllar geğmiş olmalı," diyor. "Bu buzun pek iyi olduğu söylenemez."

Gülüyorum. "Sorun değil, cidden."

Bardağamı bana getiriyor, kendininkini de elinden bırakıyor. Ardından ateşe doğru ilerleyip maşayla biraz karıştırıyor. Alevler usulca güremeye başlıyor. Oturuşumu dikleştirerek kadehimi tutuyorum. Jesse'ye de kendi kadehini almasını işaret ediyorum.

"Sana," diyorum.

"Bize."

Gülümsüyorum ve kadehlerimizi tokuşturuyoruz. Bardağın dörtte birini içiyorum. Jesse de aynısını yapmaya çalışıyor ama yüzünü buruşturuyor. "Pardon," diyor başını iki yana sallayarak. "Aslına bakarsan alkollü bir şeyler içmeyeli epey oldu."

Bardağın geri kalanını mideye indirdikten sonra, "Endişelenme," diyorum. "Ben sana ayak uydururum."

Az sonra ateş bütün odayı ısıtıyor. Ara ara resmîleşen sohbetimiz, alkol kanımıza karıştıkça daha şamatalı ve geveze bir hâl alıyor. Çok geçmeden ikimiz de düğünümüzdeki pastanın ne kadar berbat olduğundan başlıyoruz ve ben üçüncü kadehimi içiyorum.

Jesse kanepenin bir ucunda oturuyor, ayaklarını sehpaye uzatmış. Bense diğer ucundayım. Ayaklarımı altına toplanmış. Ayakkabılarım çıkmış, kazağım yerde.

"Eee, anlatsana," diyor. "Pasaportuna başka hangi damgaları ekledin?"

Onu hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm. "şey, hiç yeni bir şey yok aslında. Sen gittiğinden beri."

Jesse'nin şaşırdığı belli. "Güney İtalya bile mi?" diye soruyor. "Puglia'yla ilgili şu yazıya hazırlanıyordun."

"Biliyorum," diyorum. "Sadece... Bilirsin işte hayat beni başka bir yöne çekti."

Bir süreliğine sessiz kalıyoruz. Sonra Jesse öne doğru çıkıyor, bedeni bana doğru eğiliyor.

"O işi kabul ettiğim için özür dilerim," diyor. "Seni bıraktığım için özür dilerim. Aklımdan ne geçiyordu ki? Yıldönümümüzden bir gün önce gitmek ne?"

"Sorun değil," diye karşılık veriyorum. Sonra, "Ben de başka biriyle nişanlandığım için özür dilerim," diye eklemek istiyorum ama bir türlü çıkmıyor ağzımdan. Bu özür yalnızca en kırılgan, en güvensiz yanlarıma dikkat çekecek; tıpkı bir havuz partisi için bikini giyen bir ergen gibi.

"Her gün ama her gün birini istemek ve sonra kendini nihayet onun yanında otururken bulmak nasıl bir his, biliyor musun?" diye soruyor.

"Son zamanlarda bildiğim tek şey buymuş gibi geliyor," diyorum ona. "Hâlâ tüm bunların gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. Senin burada olduğuna."

"Biliyorum. Ben de aynı durumdayım," diyor Jesse. Elimi tutup iki elinin arasına alıyor, sonra, "Saçlarını kestirmişsin," diyor.

Bir elimi başımın arkasına, ensemın tam saçlarımdın bittiği noktasına götürüyorum istemsizce. Hani sanki bu kadar cesur bir saç kesimim olduğu için utanmışım gibi yapıyorum bunu. Hareket tarzımdaki bir şey beni rahatsız ediyor. Hani sanki tam mânâsıyla kendim değilmişim de rol yapıyormuşım gibi. "Evet," diyorum. Sesimde keskin bir tını var. Yumuşatıyorum. "Birkaç yıl önce."

"Galiba bir de daha sarı," diyor. "Eskiden tam sarışın değildin."

"Evet," diyorum. "Ama hoşuma gidiyor."

"Seni neredeyse tanımayacaktım," diyor. "Havaalanında."

"Beni seni o uçaktan dışarı adım attığın an tanıdım."

"Çok değişmişsin," diyor biraz daha yaklaşarak. "Ama aynı zamanda yıllardır hayalini kurduğum her şeysin. Yanı başımdasın." Elini yüzüme koyup gözlerimin içine bakıyor. Eğilip du-

daklarını benimkilere bastırıyor. Ona kapılıp giderken beynim, kalbime boyun eğiyor.

Jesse geri çekiliyor. "Bence birlikte uyumalıyız," diyor. Hiç çekinmeden gözlerimin içine bakıyor.

Evet dersem bunun dönüşü olmadığını biliyorum.

Sam'le aramdaki ilişkiyi sonsuza dek değiştirecek bu.

Ama bir yandan da bahsettiğimiz şeyin kaçınılmaz olduğunu biliyorum. Onunla yatacağım. Belki hemen şu an, belki yarın, belki iki hafta sonra. Kesinlikle olacak.

Jesse'yi hemen şu an hissetmek istiyorum. Onu eskiden hissettiğim zamanların anısı bu arzuyu daha da tetikliyor yalnızca.

Sonuçlarını biliyorum. Bunun bir bedeli olabileceğini biliyorum.

Yine de yapacağım.

"Bence de," diyorum.

Jesse önce gülümsüyor, sonra kahkaha atıyor. "O zaman ne bok yiyoruz burada?" diyor. Ayağa kalkıp elini centilmence bana uzatıyor.

Uzattığı eli tutuyorum gülerek. Ama ayağa kalktığım an Jesse beni kollarına alarak ayaklarımı yerden kesiyor.

"En son ne zaman bir ikiz yatakta yaptın o işi?" diye soruyor. Bu bir şaka. Cevap vermemem gerektiğini biliyorum. Ama bir yandan da gerçekleri gitgide daha sık seçerek söylemeye başlamam iyi bir işaret olmayabilir mi diye düşünüyorum.

Jesse aceleyle oturma odasından çıkıp basamaklara yöneliyor.

Beni kollarında taşıırken evde nasıl bu kadar rahat hareket edebildiğine şaşırarak, "Ah, Tanrım!" diye haykırıyorum. "Beni düşüreceksin!"

Kulak asmıyor. Basamakları ikişer ikişer tırmanıyor. Bir zamanlar ona ayrılmış olan odanın kapısını itip açıyor. Beni yatağa atıp kendi de üzerime çıkıyor.

Yaptığım hiçbir şey bu kadar evimde hissettirmemişti. Onun altında olmak, dudaklarını dudaklarımda, ellerini bedenimde hissetmek.

Gömleğimin düğmelerini çözüp önünü açıyor.

O gittiğinden beri bedenim değişti, zamanın doğal getirisi. Ama utanma ya da çekinme hisleri yok içimde. Daha çok canlanmışım gibi. Sanki bir an önce olabildiğince çıplak kalmak istiyorum. Ona tamamımı göstermek ister gibi.

Jesse'nin kendi üzerini çıkarmasını, kollarını kaldırıp tişörtü başından geçirmesini izliyorum. Tahmin ettiğimden de zayıf olduğunu görünce şaşıyorum. Üstelik bedeninin sol tarafında bir yığın silik, solgun yara izi var. Bir düğüm olmuş yıldırımları andırıyorlar. Acısının ve yaşadığı zorlukların büyük bir kısmını üzerine giymiş gibi.

"Seni özlediğim onca yıl," diyor burnunu usulca köprücük kemiğine değdirirken. "Yüzünü, sesini, gülüşünü özledim."

Bedenim alev alev, yüzüm kıpkırmızı. Elleri hatırladığımdan çok daha iyi hissettiriyor kendimi. Bedeni benim bedenimin kıvrımlarına rahatlıkla uyuyor. Sanki uzuvlarımız birbirine dolanmak, birbirlerine bağlı olarak gidip gelmek için yaratılmış gibi.

Bir bilek hareketiyle kotumun düğmesini çözüyor. "Ama en çok da seni hissetmeyi özledim," diyor pantolonumu üzerimden çıkarırken. İlk başta kalçamdan aşağı indirmek için biraz uğraşıyor, ardından pantolonu odanın bir ucuna fırlatıyor. Hiç konuşmadan kendi pantolonunu da çıkarıyor. Tekrar uzanarak bütün bedenini benimkine bastırıyor.

"Ellerini sırtımda hissetmeyi özledim," diyor. "Bacaklarının beni sarışını."

Hafifçe hareketlenerek onu davet ediyorum.

Sonra da kendimi kaybediyorum.

Artık Jesse Lerner'ı seven Emma'yım sadece, başka biri değil. Hayatımın büyük bölümünde olduğum Emma'yım.

Birlikte hareket etmeye, birlikte soluk almaya, birlikte sızlamaya başladığımız sırada, "Emma," diye fısıldadığını duyuyorum.

"Jesse," diye fısıldıyorum ben de.

Yatakta yatıyoruz.

Çıplağız.

Çarşafılara dolanmışız, ter içindeyiz.

Birbirimizin kollarında yatıyoruz ve ben yan yana yattığımız, uzuvlarımız birbirine dolanmış hâlde birlikte nefesimizi düzene sokmaya çalıştığımız tüm o zamanları hatırlıyorum. Bunu birlikte nasıl yapacağımızı öğrenmiş, birbirimizde kendimizi keşfetmiştik. Bu konuda çok kötüyken bile birbirimizi sevmiş ve arzulanmıştık. Birlikte büyürken ortaklaşa gelişmiştik.

Şimdiyse bu konuda muhteşemiz. Hiç olmadığımız kadar iyiyiz. İkimiz de tükendiğimiz hâlde Jesse'ye doğru yuvarlanıyorum ve bir kez daha başlıyoruz.

Bana hemen karşılık veriyor ve inleyerek kendini bana bastırıyor.

Nefesi kokuyor. Saçları kirli kirli. En sevdiğim hâli bu.

"Bir daha," diyor. Ne bir soru bu ne de bir emir. Daha ziyade bir gözlem, gerçeğin ta kendisi. Bu işi tekrar yapacağız. Bir kez daha yaklaşmamız gerek. İşte yine başlıyoruz.

Bu sefer tutku her şeyi yakıp kül edecek bir yangından ziyade istikrarlı bir aleve benziyor, sıcak ve samimi.

İkimizin de acelesi yok. İstesek de acele edemeyiz zaten.

Yavaşız, hedefe odaklıyız.

Her şeyden çok da teninin benim tenimde bıraktığı histen, geri çekilmeden önce göğsümüzün birbirine değdiği o kısacık andan zevk alıyorum.

Şu anda, tam şu dakikada, başka biriyle nasıl sevişebildiğime şaşırmakla meşgulüm. Dünyanın beni nasıl durdurmadığına. Jesse'yi kaybetmeden önce seks hep bizim icat ettiğimiz bir şeymiş gibi gelirdi. Şimdi o geri dönmüşken, yeniden burada benimle birlikteyken nasıl olup da bunun başka biriyle de yapılabileceğini düşünecek kadar delirebildiğimi merak ediyorum.

Hissettiklerim, yaptığımız şey bütün bedenime sinyaller gönderiyor. Hani bir kafein yüklemesi, şeker takviyesi, alkol yakışı gibi bir şey. Beynimin tekrar harekete geçtiğini hissedebiliyorum.

İstediğim bu.

Başından beri istediğim bu.

Hep de bunu isteyeceğim.

Sabaha karşı altı civarı, tam da güneş dünyanın geri kalanını uyandırırken uykuya dalıyoruz.

Ön kapının gıcırtyla kapanması ve iki ayakkabının içeride doluşırken çıkardığı gümbürtüyle uyanıyorum. Akşamdan kalmalıkla gözlerimi açtığımda yatakta tek başıma olduğumu fark ediyorum.

Ağır ağır çarşaflardan sıyrılıp iç çamaşırlarımı buluyor, üzerine de Jesse'nin dünkü tişörtünü geçiriyorum. Aşağı doğru inerken kahve kokusu çalınıyor burnuma.

"İşte geldin," diyor Jesse mutfaktan. Yaklaşıp beni sarıyor, havaya kaldırıyor. Bacaklarımı bedenine doluyorum. Onu öpüyorum. Nane tadı var dudaklarında. Bu da bana sabahları nefesimin ne kadar kötü koktuğunu hatırlatıyor. Mikrodalgarın üzerindeki saate bakıyorum. Neredeyse iki olmuş. İkinci nefesi desek daha doğru herhalde.

En son üniversitedeyken bu kadar geç saatlere kadar uyumuştum. Dün gece dağıtmamıştım ama yaklaşık yirmi dokuz yaşımdan beri bedenim içkiyi eskisi kadar kolay atamıyor bünyesinden.

Kendimi geri çekince Jesse beni yere indiriyor.

"Dişlerimi fırçalasam iyi olacak," diyorum.

"Sen de fark ettin demek," diye dalga geçiyor Jesse.

"Hey!"

Üst gövdesine hafifçe vuruyorum ama sonra acaba bütün bedenini saran yara izlerinden birine mi denk geldi diye merak ediyorum. Acaba hassas mı, onun canını yaktım mı diye. O yara izlerinin hikâyesini öğrenmek istiyorum. Yıllarca dişçi yüzü görmemişken dişlerinin durumu iyi mi, vitamin eksikliği çekiyor mu bilmek istiyorum. Sonra bir de parmağını merak ediyorum tabii.

Soramayacağımı da biliyorum. Sormayacağıma söz verdim.

Ama eninde sonunda konuşmak zorunda kalacak. Benimle değilse de bir başkasıyla. İyiymiş gibi yaptığını biliyorum ama

onun yaşadıklarını yaşayan hiç kimse iyi olamaz. Jesse sonsuza kadar rol yapamaz.

“Dalga geçiyorum,” diyor yatıştırmak ister gibi. “Senin sabah nefesini koklamak için yıllarca bekledim. Seninle ilgili her şeyi, sabah nefesini, dağınık saçlarını... hepsini seviyorum.”

Jesse kaybolduğunda aylarca saç fırçasını saklamıştım. Üzerinde ondan bir parça taşıyan bir şeyi atmaya kıyamamıştım.

“Seni seviyorum, Emma,” diyor. “Hayatımın geri kalanı boyunca seninle olmak istiyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” diyorum.

Jesse gülümsüyor. Ekmek kızarma makinesi bir hışırtı ve çınlamayla ekmekleri fırlatıyor.

“Pekâlâ,” diyor Jesse. “Kahve, portakal suyu, kızarmış ekmek ve reçel. Bir de mikrodalgaya atılabilen pastırmalardan aldım. Ben mi delirdim yoksa birkaç sene önce bunlar yok muydu?”

Mutfağın içinde hareket ederken gülüyorum. “Yeni sayılır, evet.”

“Ben de öyle düşündüm. Tamamdır, sen otur, ben sana bir tabak hazırlayayım.”

Etkilenerek, “Vay be,” diyorum.

Oturup Jesse’nin küçük mutfakta sanki hayatı buna bağılmış gibi çırpınmasını izliyorum. İki bardak portakal suyu koyuyor. Makineden ekmekleri alıyor. Çilek reçelini alıp bıçak aramaya başlıyor. Sonra pastırmayı açıp bir tabağa boşaltarak mikrodalgaya koyuyor.

“Buna hazır mısın? Öyle görünüyor ki birkaç saniye sonra çıtır çıtır bir pastırmaya dönüşecek bu şey.”

“Hazırım,” diyorum. “Şaşırt beni.”

Jesse gülüyor, ardından kahve için iki kupa alıyor. Kahveleri doldurup bana uzatıyor. Mikrodalga biplerken bir yudum alıyorum.

Jesse mutfakta dolanıyor, sonra tam yanımda bitiyor. Tezgâhın üzerine yemek dolu iki tabak koyuyor. Çıtır çıtır pastırma da tabakta.

Oturup bir elini çıplak bacağıma koyuyor. Benim nerede bittiğimi ve Jesse'nin nerede başladığını bilmediğim bir dönem olmuştu. O kadar iç içeydik, öylesine tek bedendik ki bana dokunduğunda sinir uçlarım pek harekete geçmezdi.

Ama şimdi durum bu değil.

Aksine, tenim dokunuşuyla alev alev. Elleri dalgınca biraz daha yukarı hareket ettikçe tenim daha da ısınıyor, parlıyor. Sonra kızarmış ekmeğini yemek için elini çekiyor.

"Öğle yemeğinde kahvaltı," diyorum. "Çok çekici."

"Ne diyebilirim ki? Çekici bir adamım. Ayrıca dışarı çıktığımda sana on ikili diyet kolalardan aldım çünkü Emme Lerner'ı tanıyorum ve Emme Lerner evde daima diyet kola bulunmasını ister."

Artık adım Emma Lerner değil ve artık diyet kola içmiyorum ama tüm bunlara nasıl yanıt vereceğimi bilmediğimden susuyorum.

"Başka ne aldın?" diye soruyorum.

"Aslında başka pek bir şey almadım," diyor. "Akşam yemeği için şehre ineriz diye düşündüm."

"Of, müthiş," diyorum. "Kulağa harika geliyor."

"Sen, ben, bir şişe şarap, belki bir de istakoz." Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Maine'deyiz," diye ekliyor açıklamaya girişerek.

"Kabuklu deniz ürünü yediğini bilmiyordum," diyorum. Ama bunu söyler söylemez ne kadar aptalca bir şey yaptığımı fark ediyorum.

"Takılma," diyor. "İstakoz iyidir."

"Peki, tamam o zaman. Maine istakozları ve şarap. Peki öğleden sonra için listede neler var?"

Kızarmış ekmeğini bitirip pastırmasının kalanını bana verirken, "Ne istersen," diyor Jesse. İştahla yalayıp yutuyorum pastırmayı. Tabagımdakinden de fazlasını istiyorum.

"Ne istersem mi?" diyorum.

"Ne istersen."

Ne istersem onu yapabileceğim bir gün geçirmeyeli o kada

uzun zaman oldu ki. "Deniz fenerine doğru bir yürüyüşe ne dersin?" diyorum.

Jesse başıyla onaylıyor. "Şahane fikir. Yani dışarısı bayağı bir soğuk ama dayanabileceğimizi düşünüyorum..."

Gülüyorum. "Sıkı giyiniriz," diyorum ona. "Şahane olacak." "Ben varım," diyor. "Hadi gidelim."

Elini tutup onu üst kata çıkarıyorum. Üzerime kalın bir pantolon ve kazak geçiriyorum. Montumla beraber bir atkı alıyorum. Jesse zaten kotuyla tişörtünü giymiş ama daha sıcak tutacak bir şeyler giymesi için ısrar ediyorum. Eski bir sweatshirt bulmak için dolaplara bakıyorum. Ana yatak odasındaki dolabın derinliklerinde eski bir kazak buluyorum. Üzerinde geyik olan krem rengi ve koyu yeşil bir kazak. Belli ki babasının.

"Al bakalım," diyorum kazağı Jesse'ye uzatırken.

Kazağı elimden alıp bakıyor. Burnuna götürüyor. "Bunun güve ve ölüm koktuğunu söylerken şaka yapmıyorum," diyor.

Gülüyorum. "Giy işte! Yoksa yalnızca tişört ve ceketle kalacaksın."

Gönülsüzce başından geçirip göğsünün üzerinden aşağı çekiyor kazağı. Üzerine oturunca da ellerini birbirine vurarak, "Deniz fenerine!" diyor.

Montlarımız, atkılarımız ve botlarımızla ön verandaya çıkıyoruz. Beklediğimden daha da soğuk. Rüzgâr kulaklarımı dövüyor. Atkımın açık bıraktığı hassas yerlerde rüzgârın sertliğini hissedebiliyorum. Uzun saçlı olmanın özlediğim tek yanı bu. Yazları hoş ve serin geliyor. Ama böyle anlarda kendinizi korumasız hissediyorsunuz.

"Devam mı?" diye soruyor Jesse.

"Devam," diyorum.

Jesse'yle ailesinden bahsediyoruz. Üniversiteden, liseden, Avrupa'da geçirdiğimiz aylardan, Hindistan'daki balayımızdan bahsediyoruz. Onunla birlikteyken kendimi eski ben gibi hissediyorum. Jesse'nin öldüğünü zannederken ölen o kaygısız

hâlim. Ama sohbetimize kendimi kaptırıp da soğuğu unuttuğumu söylersem yalan olur. Soğuğu unutmak imkânsız.

Ağzımızdan çıkan solukları görebiliyoruz. İliklerimizde hissediyoruz soğuğu. Dudaklarımız çatlamış, yanaklarımız kabarmış, boynumuz iyice omuzlarımıza gömülmüş.

Birbirimizi ısıtmak için yan yana gelip birbirimize sığınıyoruz. Jesse'nin montunun cebinin sıcaklığında el ele tutuşuyoruz. Güneş alan bir nokta bulup orada dikilerek o cılız sıcak bizi ısıtmasını bekliyoruz.

"Gel buraya," diyor Jesse ama zaten hemen yanımdayım. Beni kendine biraz daha yaklaştırp göğsüne çekiyor. Sırtımı ve omuzlarımı ovuyor, ellerini kolumda aşağı yukarı gezdirerek beni ısıtmaya çalışıyor.

Ona dair hatırladıklarım gerçekliğin zayıf bir ikamesiymiş meğer, birden bunu fark ediyorum.

Derler ki bir şeyi hatırlarken, onu son hatırladığınız zamanı hatırlamışsınız aslında. Yani bir hatıranızı her anımsayışınızda onu birazcık da olsa değiştirirsiniz. Yeni bilgilerin, yeni hislerin gölgesi düşer üzerine. Onsuz geçen son birkaç yılda Jesse'ye dair anılarım kopyanın kopyasının kopyası hâline gelmiş işte. Hiç istemeden bende öne çıkan yanlarının altını çizmişim, gerisi de silinip gitmiş.

Kopyanın kopyasında, onunla ilgili öne çıkan şey, onu ne kadar sevdiğimdi. Arka planda silinip gidense onun beni ne kadar sevdiğiydi.

Ama şimdi hatırlıyorum. Böylesi bir sevginin, böylesi bir adanmışlığın hedefi olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum.

O beni hatırladığında öne çıkan neydi diye düşünüyorum. Silinip soluklaşan ne olduğunu merak ediyorum.

"Pekâlâ," diyor Jesse. "Sonsuza kadar burada, güneşin altında dikilemeyiz. Ben diyorum ki ısınmak için deniz fenerine kadar koşalım."

"Tamam," diyorum. "Anlaştık."

“Üç deyince.”

“Bir... İki...”

“Üç!”

Çita gibi atılıyor. Ben de yetişmek için bacaklarımı elimden geldiğince hızlandırmaya çalışıyorum.

Koşarken rüzgâr yüzüme daha beter vuruyor ama çok geçmeden göğsüm, kollarım, bacaklarım ısınmaya başlıyor.

Jesse koşarken başını arkaya çevirip bana bakıyor. Sonra dönemece geliyoruz.

Hâlâ biraz mesafe olsa da deniz feneri ve okyanus karşımızda uzanıyor. Koyu mavi-gri suların üzerinde yükselen bembeyaz kule bugün de evlendiğimiz günkü kadar güzel. O zamanlar aşkın basit, evliliğin ebedi, dünyanın yaşanacak kadar güvenli olduğuna inanırdım.

Tam da bu noktada tekrar başlayabilir miyiz?

Kazanma gibi bir şansım olmadığını bilsem de, “Çite kadar yarışalım,” diyorum.

Jesse çite varınca arkasını dönerek zaferini ilan ediyor. Kaybedince pes ederek yavaşlıyorum. Ona doğru yürüyorum.

Ciğerlerime doldurduğum soğuk hava bıçak gibi keskin. Daha da yavaşlıyorum, vücudumu soğutuyorum. Tenimin üzerinde incecik bir ter tabakası var ama ârunda soğuyup yok oluyor.

Jesse’nin yanında durup başımı omzuna yaslarken, “Kazandın,” diyorum. Kolunu omzuma atıyor.

Deniz fenerinin yanında durup kayalıklarla dolu okyanusu izlerken nefesimizi düzene sokuyoruz. Maine’in olayı bu işte. Su kumdan çok kayalara, kumsallardan çok falezlere çarpıyor.

Yıllar boyunca kayaların ve kumların üzerinde yaşadığımı, güneşten korunmak için patlak bir şişme bot kullandığımı hayal edemiyorum. Jesse’nin insanlara gösterdiği kadar kolayca uyum sağlayabilmesinin imkânı yok.

Ona inanmak istiyorum. *Bu kadar iyi olduğuna inanmayı çok ama çok istiyorum. Her şeyi kendi temposunda halletmesine izin vermem gerek, öyle değil mi?*

Her şeyin eskiden olduğu kadar güzel olabileceğini düşünmek çok güzel sadece.

"Hayatımın en güzel günüydü," diyor Jesse. "Herkes buradayken seninle evlenmek."

"Benim de," diyorum.

Jesse bana bakıp gülümsüyor. "Çok üşümüştün, çatlayacak gibi görünüyorsun."

"Bayağı bir donuyorum," diyorum. "Geri dönelim mi?"

Jesse başıyla onaylıyor. "Bana altmış saniye ver."

"Tamam," diyorum. "Altmış saniye. Elli dokuz... elli sekiz..."

Ama sonra saymayı bırakıyorum. Yalnızca manzaranın ve yanımdaki adamın tadını çıkarıyorum. Kaybettiğimi sandığım bir adamla bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim bir manzara...

Masada mumlar. Kadehlerimizde Pinot Gris. Krem rengi masa örtüsünün her tarafına kırıntılarını saçmayı başardığım sıcak ekme.

Bir de masanın üzerinde küçük, aşırı pahalı bir ıstakoz. Çünkü aralık pek de ıstakoz dönemi sayılmaz.

"Ne yapıyoruz biz?" diyor Jesse. Masanın karşısında oturmuş, uzun kollu siyah bir gömlekle gri pamuklu pantolon giymiş. Benim üzerime kırmızı bir kazakla siyah kot var. İkimiz de burada yemek yiyecek hoş kıyafetler getirmemişiz. Başgarson bir an bizi kabul edip etmemekte tereddüt etti zaten.

"Bilmiyorum," diyorum. "Güzel bir fikir gibi gelmişti ama düşünüyorum da..."

Jesse kalkıp peçetesini masaya atıyor. "Hadi gel," diyor.

"Şimdi mi?" Ayağa kalkıyorum.

Jesse'nin cebinden birkaç banknot çıkarıp makul bir rakam belirlemesini, sonra masanın üzerine bırakıp bir bardağın altına sıkıştırmasını izliyorum. Eminim nakit parayı ona Francine vermiş ve neye ihtiyaç duyarsa halledeceğini söylemiştir.

"Evet," diyor Jesse. "Şimdi. Hayat bir restoranda oturup umurumuzda bile olmayan şarabı içmek ve hoşumuza gitmeyen bir ıstakoz yemek için çok kısa."

Bu kesinlikle doğru.

Arabaya koşuyoruz. Yolcu koltuğuna atlayıp kapıyı hızla kapıyorum. Ellerimi ovuşturuyorum. Ayağımı yere vuruyorum. Hiçbiri beni ısıtmıyor.

"Rüzgâr kafayı yedi!" diyor Jesse arabayı çalıştırırken. Ne zaman onunla birlikte arabaya binecek olsak kullanmayı teklif ediyorum ama o reddedip duruyor.

"Ben hâlâ açım," diyorum.

"Eh, gece de yeni başlıyor."

"İtalyan restoranına gidip birkaç sandviç, salata falan alalım mı? Paket yaptırırız."

Jesse başıyla onaylıyor ve otoparktan çıkıyor. "İyi fikir."

Yollar karanlık ve rüzgârlı. Ağaçlar öyle bir sallanıyor ki rüzgârın pes etmeyeceğini anlayabiliyorsunuz. Jesse ağır ağır restoranın derme çatma otoparkına giriyor. Arabayı park edip kontağı kaparken ısıtıcıyı açık bırakıyor.

"Sen burada bekle," diyor. "Ben hemen dönerim." Cevap vermemeye vakit kalmadan kapıdan çıkıp gidiyor.

Arabanın sessiz karanlığında bir an kendimle baş başa kalıyorum.

Telefonuma bakarak değerlendiriyorum bu ânı.

İş e-postaları. Kuponlar. Marie ve Olive'den nasıl olduğunu soran mesajlar. İş e-postalarından birkaçını açıyorum ve Tina'dan gelen mesajla şok oluyorum.

Sevgili Colin, Ashley ve Emma,

Üzülerек de olsa istifamı sunmak mecburiyetindeyim. Kocamla evimizi satıp Central Square'in hemen dışında bir apartman dairesi almaya karar verdik.

Ne yazık ki bu da Blair Kitabevi'nden ayrılacağım anlamına geliyor. Elbette standart iki haftamı dolduracağım.

Bana şahane dükkânınızda çalışma imkânı verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Bu benim için çok değerliydi.

*En içten duygularımla,
Tina*

Tina'dan önce de müdür yardımcıları olmuştu ve ondan sonra olacağını da biliyordum. Ama o gittikten sonra her şeyin yolunda gideceğini hiç düşünmüyorum. Annemler de önümüzdeki aylarda işlerden çekileceğinden her şey benim –sadece benim– üstüme kalacak. Başka bir gün olsa muhtemelen bunun üzerine

biraz düşünürdüm ama şimdilik tek yapabileceğim aldırmamak. E-postayı arşivliyor ve gelen kutumdaki bir sonraki mesaja geçiyorum. Düğün mekânından geldiğini fark etmem çok sürmüyor.

Sevgili Bayan Blair,

Kayıtlarımıza göre önümüzdeki sene on dokuz ekim için planlanan etkinliğinizin iptal bedelini sormuşsunuz. İlk görüşmemizde de bahsettiğimiz gibi, depozitonun tamamını elimizde tutma hakkımız saklıdır.

Ancak yine o gün konuştuğumuz gibi, bahsi geçen tarih çok tercih edilen bir hafta sonu. Birkaç çiftin sizin tarihinizle ilgilendiğini gören işletme sahibi, iptali ay sonundan önce kesinleştirmeniz durumunda depozitonuzun yarısını geri vermeyi kabul etti.

Umarım sorunuza cevap olmuştur.

*En içten duygularımla,
Dawn*

Ben Dawn'la iletişim kurmadım. O zaman geriye tek bir açıklama kalıyor.

Sam gerçekten de beni terk etmeye hazırlanıyor.

Sahiden de onu kaybetmenin eşiğindeyim.

Hayatımın bu şekilde ilerlememesi gerekiyordu. Gelen kutumun böyle görünmemesi gerekiyordu.

Aşk notlarım olmalıydı orada. Kedi fotoğrafları ve yemek organizasyonu ile davetiyeler hakkında e-postalar olmalıydı.

Carriage House'tan nişanlığın düğünümüzü iptal etmenin birkaç tık uzağında olduğunu, onu kaybedebileceğimi, kendi kafa karışıklığım ve karmakarışık olmuş kalbim yüzünden mükemmel bir adamı kaybedebileceğimi söyleyen mesajlar değil.

Benim Maine'de ne işim var?

Sıçtığımın aklımı mı kaybettim?

Birden sürücü koltuğuna geçip doğruca Sam'e sürmek için büyük bir istek duyuyorum. Ama bunu yaparsam, şu an ona dönersem, bir daha Jesse'yi hiç düşünmeyeceğimi söyleyebilir miyim gerçekten?

Eve, Sam'e dönersem onu bir daha asla bırakmayacağıma dair güvence vermem gerek. Ona bu kadarını borçluyum. Aslında ona her şeyi borçluyum. Onu ciddiye almak, onunla oyun oynamamak yapabileceklerimin kesinlikle en küçüğü. Üstelik bunun bile yeterli olmayacağını farkındayım.

İkisini birden sevdiğim için artık ikisinden de emin değilim. Emin olmayınca da ikisini birden kaybedebilirim.

Romantik bir aşk doğru şartlarda şahane bir şey. Ama o şartlar çok özel ve ender bulunan şeyler, öyle değil mi?

İnsanın sevdiği kişinin de onu sevmesi, sevdiğiniz *tek* insanın da *sadece* sizi sevmesi. Öbür türlü birilerinin kalbi kırılır.

Ama bana kalırsa gerçek aşkın bu kadar cezbedici olmasının sebebi de bu. Tüm güzel şeyler gibi bulması ve tutunması zor bir şey. Altın, safran ya da kuzey ışıkları gibi.

"İçerideki adam bu gece kar yağacağını söyledi," diyor Jesse tekrar arabaya binerken. Elinde bir pizza var. "Pepperoni ve ananaslı pizza aldım, en sevdiğinden." Pizzayı kucağıma bırakıyor.

Yüzüme yalandan şaşkın bir tebessüm yerleştirirken buluyorum kendimi. Ben peynir yiyemem. "Harika!" diyorum.

Sonra yola çıkıyor, aynı karşı caddeler üzerinden kulübeye dönüyoruz. Jesse artık dönüşleri alırken daha bir özgüvenli, etrafını tanıyan bir adam gibi.

Ama yollar rüzgârlı ve tahmin edilemez virajlarla dolu. Bir değil iki kez başımın üzerindeki tutacağa asılırken buluyorum kendimi.

"Biraz yavaşlasan mı?" diyorum ikinciden sonra.

Hız göstergesine bir göz atıyorum. Hız sınırının doksán olduğu bölgede seksenle gidiyor.

"Sorun yok," diyor. "Çözdüm işi." Sonra kısacık bir an bana bakıp gülümsüyor. "Yaşa biraz."

Aynı hızda gidiyor olsak da biraz rahatlıyorum. Hatta arabanın içinde o kadar rahatlıyorum ki bir polis arabasının sireninin bizi durdururken gerçekten şaşkınım.

Jesse hemen ama ağır ağır kenara çekiyor.

Kalbim hızlanıyor.

Ehliyeti bile yok.

Hiç olmadı.

"Jesse..." diyorum. Sesim panik dolu bir fısıltıyla nefes nefese bir çığlık arasında çıkıyor.

"Sorun çıkmayacak," diyor. Her konuda o kadar kendine güvenli ki. Hep öyleydi zaten. Her zaman, her şeyin yoluna gireceğine inanan biri oldu.

Ama yanılıyor, değil mi? Her şey her zaman yolunda gitmez. Bu dünyada berbat şeyler oluyor. Korkunç şeyler. Onlardan korunmak için elinden geleni yapmalı insan.

Polis üniforması giymiş orta yaşlı bir adam Jesse'nin camına yaklaşıp eğiliyor. "İyi akşamlar, bayım," diyor.

Vakur bir saç kesimi, sert bir duruşu var. Boyu kısa, köşeli yüzü tıraşlı. Saçları, hatta kaşları bile kırışmaya başlamış.

"İyi akşamlar, memur bey," diyor Jesse. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu havada bu virajları biraz daha dikkatli alman gerek, evlat," diyor adam.

"Tabii, bayım."

"Ehliyet ve ruhsat."

Bu benim kâbusum. Gördüğüm bir kâbus bu.

Jesse bir an bile tereddüt etmiyor. Torpidoya doğru eğilerek birkaç kâğıt çıkarıyor. Hepsini adama uzatıyor.

"Fırtına başlamak üzere. Haziran ortasındaymış gibi süremezsin," diyor polis belgeleri Jesse'den alıp bakarken.

"Anlaşıldı."

"Peki ehliyetin?" Memur başını eğip doğruca Jesse'ye bakıyor. Bakışlarımı kaçınıyorum. Buna dayanamam.

"Ehliyetim yok," diyor Jesse.

“Pardon?”

“Ehliyetim yok, bayım,” diyor Jesse. Bu sefer sesinden duruşunu bozmamaya çalıştığını anlıyorum.

“Nasıl yani yok?”

Anlık bir aydınlanma yaşıyorum. Kollarım kendiliğinden hareketlenmeye başlıyor. Buraya gelirken arabada bıraktığım zarfı alıyorum.

“Memur bey, kendisi denizde kaybolmuştu, yeni bulundu.”

Memur afallamış hâlde bana bakıyor. Bana inandığından değil, herhangi birinin bu kadar değişik bir yalan denemesine inanmıyormuş gibi görüldüğünden.

“O...” diye açıklamaya çalışıyor Jesse ama ne diyecek ki? Doğruyu söylüyorum.

“Size bunu kanıtlayabilirim,” diyorum zarfı karıştırıp içinden yıllar öncesinden Jesse’nin kaybolmasıyla ilgili bir haber metnini çıkarırken. Fotoğrafı orada, kupürün tam ortasında. Gazete kupürünü polise uzatıyorum.

Bana neden ayak uyduruyor bilmiyorum ama uyduruyor. Sonra bir fotoğrafa, bir Jesse’ye bakıyor. Hâlâ tam mânâsıyla ikna olmasa da yalan söylediğime de emin olamadığını görüyorum.

“Bayım,” diye başlıyor Jesse ama polis onu durduruyor.

“İzin ver de şunu bir okuyayım.”

Öylece bekliyoruz.

Polis habere bakıyor. Sözleri soldan sağa kayıyor. Fotoğrafa, ardından bir kez daha Jesse’ye bakıyor.

“Diyelim ki inandım buna...” diyor polis.

“Birkaç gün önce döndü,” diyorum. “Ehliyet, kredi kartları, kimlik olarak kullanılabilecek herhangi bir şey için hâlâ beklemede.”

“Araba kullanmaması gerek.”

“Doğru,” diyorum. Bunu inkâr edemem. “Kullanmamalı. Ama neredeyse dört yıldır kayıp olduğundan tek istediği birkaç dakikalığına araba kullanmak.”

Polis bir anlığına gözlerini kapıyor ve tekrar açtığında kararını verdiğini belli ederek geri çekiliyor.

"Evlat, sürücü koltuğundan in ve bırak da arabayı bu genç hanımefendi kullansın."

"Elbette, bayım," diyor Jesse ama ikimiz de kıpırdamıyoruz.

"Hemen," diyor memur.

Jesse ânında kapıyı açıp çıkıyor ve ben kendi tarafından çıkıp onun yerine geçerken bekliyor. Memurun yanından geçerken tüm bunların onu pek de eğlendirmediğini anlayabiliyorum. Sürücü koltuğuna geçmemle birlikte polis kapıyı benim yerime kapıyor.

"Dışarısı buz gibi ve yolun kenarında dikilip ikiniz bana bir oyun mu oynuyorsunuz diye çözmeye çalışacak havada değilim. Kandırılmayı göze alıyorum."

Doğruca Jesse'ye bakabilmek için daha da eğiliyor. "Seni bu kasabada bir kez daha ehliyetsiz araba kullanırken yakalarsam doğruca tutuklarım. Anlaşıldı mı?"

"Kesinlikle," diyor Jesse.

"Pekâlâ," diyor polis, sonra tekrar dönüyor. "Aslında sizin ehliyetinizi bir göreyim, hanımefendi."

"Ah, tabii ki," diyorum çantama doğru dönerek. Jesse'nin ayağının dibinde. Jesse öne doğru eğilip içinden cüzdanımı alıyor, ehliyetimi çıkarıyor.

"Bütün gece bekleyemem," diyor polis.

Ehliyeti Jesse'nin elinden alıp polise uzatıyorum. Önce ehliyete, sonra bana bakıyor. Ardından ehliyetimi geri veriyor.

"Hız sınırlarını aşmamaya dikkat edelim, Bayan Blair," diyor.

"Elbette," diyorum.

Polis gidiyor.

Camı kapıyorum ve araba tekrar karanlığa gömülüyor. Yeniden ısınmaya başlıyor. Ehliyetimi Jesse'ye geri veriyorum.

Polisin yola çıkıp uzaklaşmasını izliyorum. Ardından sinyali veriyorum.

Jesse'ye bakıyorum.

Gözlerini ehliyetime dikmiş.

"Eski soyadını mı aldın?"

"Ne?"

Bana kimliğimi gösteriyor. Adımı işaret ediyor. Gençlik fotoğrafım bana gülümsüyor.

"Adını değiştirmişsin," diyor tekrar. Bu kez soru değil de mahlumun ilanı gibi.

"Evet," diyorum. "Değiştirdim."

Bir süre sessiz kalıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Ehliyetimi tekrar cüzdanıma koyarak kendimi toparlıyor. "Evet," diyor. "Kesinlikle. Öldüğümü düşünmüştün sonuçta, değil mi? Sonsuza dek gittiğimi düşünmüştün."

"Öyle."

Daha en başında adımı Emma Lerner yapma konusunda da pek rahat hissetmediğimden, aslında her zaman Emma Blair olduğumdan bahsetmiyorum.

"Tamam," diyor. "Anlıyorum. Görmek bir tuhaf geliyor ama anlıyorum."

"Peki," diyorum. "Şahane."

Yola çıkıyorum ve arabayı yeniden kulübeye sürüyorum. Arabanın içi sessiz.

İkimiz de biliyoruz birbirimizin neden konuşmadığını.

Ben çevirmeye takıldığı için kızgınım ona.

O da adımı değiştirdiğim için bana kızgın.

Kulübenin önüne doğru sapıp da lastikler çakılların üzerinde gıcırdamaya başlayana kadar kimse konuşmuyor.

"Berabereyiz desek nasıl olur?" diyor Jesse yüzünde bir sırıtlı.

Gülerek ona uzanıyorum. "Şahane olur," diyorum. "Berabere." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Jesse pizzayı alıyor ve birlikte arabadan inerek doğruca kulübeye geçiyoruz.

Kapıyı arkamızdan kapayarak soğuğu ve rüzgârı, polisleri ve

şarabını beğenmediğimiz şatafatlı restoranları ardımızda bırakıyoruz.

İçerisi sıcak. Güvenli.

"Kıçımı güzel kurtardın," diyor Jesse.

"Değil mi?" diyorum. "Öyle yaptım. Ben olmasam hapsi boyalayabilirdin."

Beni kapıya yaslayarak öpüyor. Kendimi ona bırakıyorum.

"Kahramanım Emma Blair," diyor hafif alaycı bir sesle.

Ona hâlâ biraz kızgınım ve şimdi onun da bana hâlâ kızgın olduğunu anlıyorum.

Ama o kendini bana yaslıyor ve ben de kendimi ona açıyorum.

Ellerini karnımda, kazağımın altında gezdiriyor. Ben usulca kulağımı ısıırıyorum.

"Bana kalırsa bu işi nerede yapmalıyız, biliyor musun?" diyor beni öperken.

"Hayır, nerede?"

Gülümseyerek mutfak tezgâhını işaret ediyor.

Başımı iki yana sallarken gülümsüyorum.

"Hatırladın mı?" diyor.

"Tabii ki hatırladım."

Beni oraya çekiyor ve tezgâha yaslıyor, tıpkı o gün yaptığı gibi. "Gelinliğini çıkaramayacağım için alt kısmından kaldırıp senin..."

"Dur," diyorum ama çok da vurgulu bir biçimde değil. Hani "Aptallık etme" ya da "Bana biraz müsaade et" der gibi söylüyorum.

"Dur ne?"

"Seninle mutfak tezgâhının üzerinde seks yapmayacağım."

"Neden?" diye soruyor.

"Çünkü iğrenç bir şey."

"İğrenç falan değil."

"Kesinlikle iğrenç. Daha birkaç saat önce orada yemek yedik."

“Bir daha yemeyiz, olur biter.”

Bu kadar işte. Oldukça basit, son derece yanlış anlaşılmış bir fikir. Ardından da daha otuz saniye önce yapmayacağımı söylediğim şeyi yapıyorum.

Sanki bir zaman kısıtlaması varmış, sanki bitirilecek bir yarıştaymış gibi yüksek sesli ve hızlıyız. İşimiz bittiğinde Jesse geri çekiliyor ve ben de aşağı atlıyorum. Tezgâhın üzerine terden bir çizgi görüyorum.

Neyim var benim?

Ne yapıyorum ben?

İnsan otuz bir yaşındayken polisle laf yarıştırmak on yedi yaşındaki gibi heyecan verici olmuyor. O da *bir zamanlar* çekici gelen şeylerden biri. Tıpkı mutfakta seks yapmak ve huz yapmak gibi. Yani, hadi ama, polisleri ceza yazmamaya ikna etmeye çalışıyorum ve o işi yanımda mikrodalgaya atılabilir pastırma paketisiyle yapıyorum, öyle mi? Bu ben değilim. Ben bu insan değilim.

“Pizzayı yemeyi unuttuk,” diyor Jesse ayağa kalkıp kapının yanındaki masadan paketi alırken. Yemek masasının üzerine koyuyor. Ben bir an önce örtünme hevesiyle giyiniyorum. Jesse kutuyu açıyor.

Pepperoni ve ananaslı pizzaya bakakalıyorum. Bunu yersem midem ağrıyacak. Peyniri çıkarırsam da sadece yapış yapış domatesli ekmek yemiş olacağım.

“Aslında,” diyorum. “Sen ye. Benim canım pek pizza çekmiyor şu an.”

“Çekmiyor mu?”

“Aslında artık peynir yemiyorum. Rahatsız ediyor.”

“Ya,” diyor.

O an Jesse’nin bilmesi gereken birkaç şey daha olduğunu düşünüyorum. Netleştirilmesi gereken şeyler var.

“Adımı tekrar Emma Blair yaptım çünkü Blair Kitabevi benim dükkânım. Orayı seviyorum. Orada bir hayat kurdum kendime. Ben bir Blair’ım.”

“Tamam,” diyor. Tarafsızca söylenmiş tarafsız bir söz.

"Ayrıca, biliyorum, eskiden sürekli bir orada bir burada olmak isteyen insanlardan biriydim ama... şimdi Massachusetts'a yerleştiğim için mutluyum. Emekli olana kadar dükkânı işletmek, hatta belki günün birinde işi kendi çocuklarıma bırakmak istiyorum."

Jesse bana bakıyor ama bir şey demiyor. Birbirimize bakıyoruz. Bir açmaz.

"Hadi yatağa gidelim," diyor Jesse. "Pizzayı, soyadları ve kitabeğini falan dert etmeyelim. Sadece yanında uzanmak, sana sarılmak istiyorum."

"Tamam," diyorum. "Olur."

Jesse pizzayı ardında bırakarak önümden basamakları çıkıp yatağa yöneliyor. Uzanıp battaniyeyi benim için açıyor. Ona arkamı dönerek yatağa giriyorum. Kalçam ve popom bacaklarının kıvrımına yerleşiyor. O da çenesini boynumun oyuğuna, dudaklarını kulağımın yanına yerleştiriyor. Rüzgâr uğulduyor artık. Pencerenin üst kısmından kar yağmaya başladığını görebiliyorum.

"Her şey yoluna girecek," diyor Jesse, tam ben uykuya dalmadan önce.

Ama artık ona inandığımdan pek emin değilim.

Güneş doğduktan sonra uyanıyorum. Kar dinmiş. Rüzgâr hafiflemiş. Gözlerimi açtıktan sonra bir dakika kadar her şey huzurlu ve sessiz görünüyor.

"Pencereden görebilir misin emin değilim ama sanırım her taraf karla kaplandı," diyor Jesse. Üzerinde bir tişört ve eşofman altıyla kapı eşiğinde dikiliyor. Yüzünde bir gülümseme var. "Çok tatlı görünüyorsun," diye ekliyor. "Sanırım sabahın önemli manşetleri bunlar. Her yanımız karla kaplı, sen de her zamanki gibi tatlısın."

Gülümsüyorum. "Karla kaplı derken ne kadar karla kaplı?"

"Senin tatlılığın kadar karla kaplı."

"Of, Tanrım," diyorum ağır ağır doğrulup kendimi toparlar-ken. "Demek yıllarca burada mahsur kalacağız."

Jesse yatağa doğru ilerleyerek yanıma giriyor. "Ne talihsizlik."

Ona doğru eğilir eğilmez ikimizin de banyoya ihtiyacı olduğunu fark ediyorum.

"Sanırım kendimi duşa atacağım," diyorum.

"Harika fikir. Annemler büyük yatak odasına gömme bir sauna yaptırdıklarını söylemişti. Son gelen kahvaltıyı hazırlar." İkimiz de atılıyoruz.

Su sıcak ama hava nemli ve bunaltıcı. Buhar cam kapıları kaplıyor. Sayamayacağım kadar çok duş başlığı var, ikisi tavan-
dan sarkıyor ve bir kısmı da duşun duvarlarından çıkıyor. İçerisi sıcak ve basık. Saçlarım dümdüz oluyor, başımdan arkaya doğru sarkıyor. Jesse'nin hemen arkamda olduğunu, elinde sabunu köpürttüğünü hissedebiliyorum.

"Sana sormak istediğim bir şey var..." diyor Jesse. "LA'den neden ayrıldın?"

"Nasıl yani?" diye soruyorum.

"Yani senin hâlâ orada olacağını düşünmüştüm. Neden geri döndün?"

"Burayı seviyorum," diyorum.

"Orayı da seviyordun ama," diyor. "İkimiz de seviyorduk. Orası bizim evimizdi."

Hakk. Karın hiç yağmadığı ve güneşin hep parladığı Kaliforniya'daki yaşamımı seviyordum.

Şimdiyse yılın en sevdiğim günü, yaz saati uygulamasının başladığı gün. Genellikle havanın buzunun çözülmeye başladığı ve beklenebilecek tek yağışın hafif bir yağmur olduğu dönemler oluyor. Sabah bir saat eksik uyuduğunuz için yorgunsunuzdur. Ama akşam yedi olmasına rağmen güneş hâlâ gökyüzündedir. Hava dün aynı saatte olduğundan daha sıcaktır. Sarki dünya kendini yeni yeni gösteriyormuş, en kötüsü geçmiş gitmiş gibidir ve çiçekler açmaya başlamıştır.

Los Angeles'ta bu yok işte. Çiçekler hep orada.

"Sadece eve, aileme dönmem gerektiğini hissettim."

"Ne zaman taşındın?"

"Nasıl?"

"Yani ne kadar sonra... Acton'a taşındığında ne kadar zaman geçmişti?"

"Çok değildi sanırım," diyorum bakışlarımı ondan alıp suya çevirerek. "İki ay falan."

"İki ay mı?" diyor Jesse. Afallamış durumda.

"Evet."

"Vay be," diyor. "Ben sadece... onca yıl boyunca seni hep orada hayal ettim. Ben seni hiç... hiç burada hayal etmemiştim."

"Ah," diyorum. Nasıl cevap vereceğimden ya da bu konuşmanın hemen ardından ne diyeceğimden emin değilim. Sonunda, "Şampuanı gördün mü?" diye soruyorum. Ama cevabı dinlemiyorum bile. Zihnim çoktan Jesse'nin hiç hayal edemediği hayatıma dalmış durumda.

Ben, Blair Kitabevi, kedilerim ve Sam.

Gözlerimi kapayıp nefes alıyorum.

Güzel bir hayat bu. Onun bana hiç yakıştıramadığı bu hayat.
Harika bir hayat.
Onu özlüyorum.

Sam peynir yiyemediğimi biliyor. Ayrıca soyadımın Blair olarak kalmasını, bir kez daha değiştirmek istemediğimi de biliyor. Dükkânın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Okumayı seviyor. Kitaplardan konuşmaktan hoşlanıyor ve onlarla ilgili enteresan düşünceleri var. Ehliyetini almadan asla araba kullanmaz. Polis memurlarını kesinlikle üzerine çekmez. Kötü havalarda yavaş ve güvenli bir şekilde sürer. Sam beni tanıyor, gerçek beni. Ve beni tam da olduğum gibi sevdi, her zaman, özellikle de bugün dönüştüğüm hâlimi.

“Em?” diyor Jesse. “Şampuan istememiş miydin?”

“Ha,” diyorum kendime gelerek. “Evet, teşekkürler.”

Jesse şişeyi bana uzatıyor, ben de avucuma şampuan döküyorum. Sonra saçıma sürüyorum.

Sonra birden bir gözyaşı selinde çözülüp sabunlu suyla birlikte giderden akıp gitmemek için bütün irademi kullanmam gerekiyor.

Sam’i özlüyorum.

Onu sonsuza dek kendimden uzaklaştırdığımdan korkuyorum.

Jesse fark ediyor. Saklamaya çalışıyorum. Dudaklarımdan öteye geçemese de gülümsüyorum. Jesse arkamda duruyor, kollarını vücuduma doluyor, göğsü sırtımda. Çenesini omzuma yerleştiriyor ve “Nasılsın?” diye soruyor.

İnsanı gözyaşlarına boğmak için tam zamanında sorulmuş bir “Nasılsın?”dan iyisi yoktur.

Söyleyecek sözüm yok. Gözlerimi kapıyorum ve gözyaşlarımı serbest bırakıyorum. Jesse’nin beni tutmasına izin veriyorum. Ona yaslanıyorum, üzerine yığılıyorum. İkimiz de bir şey söylemiyoruz. İçerisi o kadar sıcak ve bunaltıcı bir hâl alıyor ki nefes almak bile büyük bir çaba gerektiriyor. Jesse buharı kapı-

yor, muslukların derecesini düşürüyor ve ılık su üzerimizden akmaya başlıyor.

“Mesele Sam, değil mi? Adı Sam miydi?”

Dünyamı ikiye bölmüştüm ama Jesse yalnızca Sam’in adını telaffuz ederek o iki yarıyı tekrar birbirine dikeyor.

“Evet,” diyorum başımla da onaylayarak. “Sam Kemper.” Hemen şu an Jesse’den uzaklaşmak istiyorum. Onun gidip düşün diğer tarafında durmasını istiyorum. Suyu ve sabunu vücudumu temizlemek için kullanmak ve eve dönmek istiyorum.

Ama bunların hiçbirini yapmıyorum. Aksine yerimde donup kalıyorum. Hani sanki hareketsiz durursam dünya da dönmeyi bir anlığına bırakacakmış, ben de eninde sonunda yaşanacağını bildiğim şeyi erteleyebilecekmişim gibi.

Jesse’nin ismi tanınmasını izliyorum.

“Sam Kemper mı?” diye soruyor. “Liseden hani?”

Başımla onaylıyorum.

“Şu sizinkilerin dükkânında çalışan çocuk mu?”

Jesse’nin Sam’i sevmemesi için benim Sam’i sevmem dışında bir neden yok. Ama yüzünün küçümsemeyle şekil değiştirdiğini görüyorum. Sam’in tam adını asla söylememeliydim. Sam soyut biriyken daha iyiydi. Ona eşleştirebileceği bir yüz vererek aptalca bir şey yaptım. Jesse’yi sırtından bıçaklasam daha iyi. Tüyleri diken diken oluyor, sonra kendini toparlıyor. “Onu seviyor musun?” diye soruyor Jesse.

Başımla onaylıyorum ama asıl yapmak istediğim, ona Marie’nin söylediklerini anlatmak. Asıl meselenin kimi sevdiğim değil, benim kim olduğum olduğunu söylemişti. Kendime tekrar tekrar bu soruyu sorduğumu ve benim artık Jesse’nin sevdiği insandan farklı biri olduğumun gitgide daha da aşikâr bir hâl aldığını söylemek istiyorum ona.

Ben o kadın değilim. Artık değilim. Öyleymişim gibi davranmanın benim için kolay olmasının bir önemi yok.

Fakat tüm bunları söylemek yerine sadece, “Sam iyi bir adam,” diyorum.

Jesse de konuyu burada kapatıyor.

Suyu kapadığı an üşüyorum. Bana bir havlu uzatıyor. Ona sarınır sarınmaz kendimi ne kadar çıplak hissettiğimi fark ediyorum.

Hiç konuşmadan kurulanıyoruz.

Birden o kadar acıkıyorum ki midem bulanıyor. Üzerime bir şeyler geçirip aşağı iniyorum. Kahveyi demliyorum ve makineye ekmek koyuyorum. Biraz sonra temiz kıyafetler içinde Jesse de geliyor.

Ortamın havası değişiyor, hissedebiliyorsunuz bunu. Doğru değilmiş gibi yaptığımız her şey haykırışlar ve gözyaşlarıyla içimizden dökülmek üzere.

"Kahveyi koydum," diyorum. Sesimin hafif, kaygısız çıkmasına özen gösteriyorum ama işe yaramıyor. İşe yaramadığının farkındayım. İçimdeki karmaşanın o kadar da içimde olmadığını, onu örtmeye çalışmanın kırmızı bir duvarın üzerine ince, beyaz bir tabaka çekmeye çalışmaktan farksız olduğunu görebiliyorum. Dışarı sızıyor. Gizlemeye çalıştığım şey gün gibi ortada.

"Burada olmak istemediğini düşünmeye başlıyorum," diyor Jesse.

Ona bakıyorum. "Durum karmaşık," diyorum.

Jesse başını sallıyor ama bana katılmış gibi değil de tüm bunları daha önce de duymuş gibi sallıyor. "Aslında ne var biliyor musun? Ben sana söyleyeyim. Bence o kadar da karmaşık değil."

"Elbette karmaşık," diyorum kanepeye oturarak.

"Hiç de değil," diyor Jesse, benim ardımdan hemen karşıma oturarak sesi her saniye daha da sabırsız bir hâl alıyor. "Sen ve ben evliyiz. Ezelden beri birlikteyiz, birbirimizi seviyoruz. Biz birbirimize aitiz."

"Jesse..."

"Hayır!" diyor. "Neden seni benimle olman için ikna etmek zorundaymışım gibi hissediyorum kendimi? Bu... Bu yaptığını asla yapmamalıydın. Bu adamla evlenmeyi nasıl kabul edersin?"

"Sen..."

“Sen *benim* karımsın, Emma. Yolun hemen sonundaki o lanet olası deniz fenerinde yüzlerce insanın karşısında dikildik ve hayatımızın geri kalanında birbirimizi sevmeye söz verdik. Seni bir kere kaybettim ve sana dönebilmek için elimden geleni yaptım. Şimdi buradayım, döndüm ve seni bir kez daha kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyayım, öyle mi? Bunun hikâyesinin mutlu kısmı olması gerekiyordu. Bu kavuştuğumuz kısmın. Kolay kısım olması gerekiyordu.”

“O kadar basit değil.”

“Olmalı! Ben de bunu diyorum işte. O kadar basit olmalı!”

Bana yöneltilen bu öfke karşısında bir yandan afallıyorum ama bir yandan da yüzeye çıkmasının bu kadar uzun sürmesi şaşırtıyor beni.

“Peki, tamam ama basit değil işte, tamam mı? Hayat her zaman senin sandığın şekilde ilerlemez. Ben bunu üç yıl önce sen bir uçağa binip de kaybolduğunda öğrendim.”

“Çünkü Pasifik Okyanusu’na düşen bir helikopterden sağ çıktım! O helikopterdeki herkesin ölümünü izledim. Ufacık, sıkık bir kayanın üzerinde tek başıma yaşadım ve sana dönmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Peki o arada sen ne yaptın? Daha ağustosta beni unuttun, Noel’de de ismini değiştirmek için başvurdun, öyle mi?”

“Jesse, bunun doğru olmadığını biliyorsun.”

“Doğrulardan mı konuşmak istiyorsun? Ben sana doğruyu söyleyeyim; sen benden vazgeçtin.”

“Ölmüştün!” Sesim üç saniyede falan sıfırdan altmış desibele çıkıyor ve duyularımın kapının arkasında uzun süre beklemiş bir at gibi şahlandığı hissedebiliyorum. “Hepimiz senin öldüğünü düşündük!”

“Cidden,” diyor Jesse, “sen ve ben birbirimizi öyle bir sevdik ki, asla ama asla birbirimizi unutamayız sanmıştım.”

“Seni hiç unutmadım! Asla. Seni her zaman sevdim. Hâlâ da seviyorum.”

“Başkasıyla nişanlandın!”

“Senin öldüğünü zannederken! Hayatta olduğunu bilseydim her günümü seni bekleyerek geçirirdim.”

“Peki, artık hayatta olduğumu biliyorsun. Ama bana geri dönmek yerine kararsız davranıyorsun. Burada *benimle* birliktesin, *duşta onun için* ağlıyorsun.”

“Seni seviyorum, Jesse ve senin öldüğünü zannederken bile seni sevmekten vazgeçmedim. Ama hayatımı artık hayatta olmayan bir adamı severek geçiremezdim. Ayrıca senin benden bunu isteyeceğini de sanmıyordum.”

“Benim ne isteyeceğimi bilmiyorsun,” diyor.

“Doğru!” diyorum. “Bilmiyorum. Artık seni neredeyse hiç tanımıyorum. Sen de beni doğru dürüst tanımıyorsun. Ama bana öyle geliyor ki ikimiz de birbirimizi tanıyormuş gibi yapmaya devam edelim istiyorsun.”

“Ben seni tanıyorum!” diyor. “Sakin seni tanımadığımı söyleme bana. Hayatım boyunca gerçekten ama gerçekten tanıdığım tek insansın sen. Beni sevdiğini bildiğim. Anladığım ve olduğu gibi kabul ettiğim. Seninle ilgili bilinecek her şeyi biliyorum.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Hayır, Jesse, sen, gittiğin güne dek olduğum insanla ilgili her şeyi biliyorsun. Ama şimdiki beni tanımıyorsun. Bugün kim olduğumu görmekle ya da bugün kim olduğunu paylaşmakla da pek ilgileniyormuş gibi görünmüyorsun.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Ben değiştim, Jesse. Sen gittiğinde yirmili yaşlarımdaydım. Şimdiyse otuz bir yaşındayım. Los Angeles’la ya da seyahat yazıları yazmakla ilgilenmiyorum artık. Ailemi önemsiyorum. Kitabevimi önemsiyorum. Gittiğin zamanki insanla aynı kişi değilim artık. Seni kaybetmek beni değiştirdi. Değiştim.”

“İyi, tamam. Ben gittiğim için değiştin, bunu anlıyorum. Korktun, yas tutuyordun, sen de daha güvende hissetmek için Acton’a döndün ve kolay olduğu için annelerin dükkânını devraldın. Ama artık bunların hiçbirine mecbur değilsin. Ben geri döndüm. Kaliforniya’ya, evimize dönebiliriz. Nihayet Puglia’ya

gidebiliriz. Bahse girerim önümüzdeki yıl birkaç dergiye yazı verebilirsin. Artık bu yaşamı sürdürmek zorunda değilsin.”

O daha sözünü bitirmemişken hayır dercesine başımı iki yana sallamaya başlıyorum. “Beni anlamıyorsun,” diyorum. “Belki ilk başta dünyadan biraz elimi eteğimi çekmek için döndüm eve ve evet, ilk başlarda dükkânda çalışmaya başlamam sadece elimin altında olduğu içindi. Ama artık yaşamımı seviyorum, Jesse. Massachusetts’ta yaşamayı seçiyorum. Dükkânımı işletmeyi seçiyorum. Kendim için istiyorum bunu.”

Benim yüzümü inceleyen Jesse’nin yüzüne bakıyorum. Ona açıklamak için farklı bir taktik, farklı bir yol deniyorum.

“Üzgün olduğumda kendimi neşelendirmek için ne yaparım biliyor musun?”

Ben tam, “Piyano çalarım,” derken Jesse de, “Patates kızartması yiyip diyet koşa içersin,” diyor.

Cevaplarımızın farklılığı irkilmesine neden oluyor. Bedeni hafifçe çökerek benden uzaklaşıyor. Yüzünden hızla silinse de verdiğim cevabı olduğuma inandığı kişiyle bağdaştırmakta zorlandığını görebiliyorum.

Bir an için ağzından az sonra dökülecek sözcüklerin, “Piyano mu çalıyorsun?” olacağını hayal ediyorum.

Ben de ona evet diyeceğim ve nasıl başladığımı, sadece birkaç şarkı bildiğimi ve o kadar da iyi olmadığını ama kendimi stresli hissettiğimde beni rahatlattığını anlatacağım. Ona Homer’ın normalde ben ne zaman çalmak istesem piyanonun altında uyuduğunu, bu yüzden onu kaldırıp sırada yanıma koymam gerektiğini ama orada kedimin yanında oturup “Für Elise” çalmanın çok güzel olduğunu söyleyeceğim. Özellikle de “Für Elise” aslında kedimin kürküyle* ilgiliymiş gibi yaparken.

Jesse bugün olduğum kişiye âşık olmak istese benim için çok anlamlı olurdu. Kendini açar ve benim de onun şimdiki gerçekliğine âşık olmama izin verse.

---

* Kürk kelimesinin İngilizcedeki karşılığı olan “fur” kelimesiyle eserin adındaki “Für” ifadesinin benzerliğine dayanan bir söz oyunu. -çn

Ama bunların hiçbirisi olmuyor.

Jesse yalnızca, "Demek piyano çalıyorsun. Bu neyi kanıtlar ki?" diyor.

Bunu söylediği an aramızdaki uçurumun sandığımdan da büyük olduğunu anlıyorum.

"Artık farklı insanlar olduğumuzu. Biz birbirimizden uzaklaştık. Jesse, son üç buçuk yıldır hayatının nasıl olduğuna dair hiçbir şey bilmiyorum ve bu konuda konuşmayı reddediyorsun. Ama farklısın. Yaşadığın şeylerden sonra değişmemen imkânsız zaten."

"Seni hâlâ sevdiğimi, hâlâ senin hep sevdiğin insan olduğumu kanıtlamak için başıma gelenlerden bahsetmeme gerek yok."

"Demek istediğim bu değil. Ben diyorum ki, sen bıraktığımız yerden devam ediyormuşuz gibi yapalım istiyorsun bence. Ama bu mümkün değil. Hayat öyle bir şey değil. Hayatım boyunca yaşadıklarım bugün olduğum kişiyi etkiledi. Bu senin için de geçerli. Orada ne yaşamış olursan ol. Onu içinde tutamazsın."

"Sana bunu konuşmak istemediğimi söylemiştim."

"Neden?" diye soruyorum ona. "Sen bana geçmişinin en temel parçalarını anlatmazsan geleceğimiz konusunda birbirimize nasıl dürüst davranabiliriz? Her şeyin aynen eskiden olduğu gibi olduğuna emin olduğunu söylüyorsun ama sen gitmeden önce hayatımızda *konusamayacağız* hiçbir şey yoktu. Geçmişimize dair birbirimizle paylaşmadığımız hiçbir şey yoktu. Ama şimdi var. Benim hayatımda Sam var ve senin de, Jesse, vücudun yara izleriyle dolu. Parmağın..."

Jesse yumruğunu altımızdaki mindere indiriyor. Bu kadar yumuşak bir yere inmemiş olsa bir şiddet eylemi sayılabilir bu. Acaba isteyerek mi yaptı yoksa kazara mı diye merak ediyorum. "Ne bilmek istiyorsun, Emma? Tanrı aşkına! Ne bilmek istiyorsun? Doktorların bende iki farklı tip cilt kanseri bulduğunu mu? Beni bulduklarında kemiklerimin sayıldığını mı? Dört kanal tedavisi gördüğümü ve bu yüzden sanki ağzımın yarısı yapmamış gibi hissettiğimi mi? Bunları mı bilmek istiyorsun? Güvenli

bir yer bulmak için yüzerken bir Portekiz zehirli denizanası tarafından sokulduğumu mu bilmek istiyorsun? Bunu atlatamadığını mı? Canımın yanmaya devam ettiğini mi? O berbat acı yüzünden öleceğimi sandığımı mı? Doktorların bu yarayı yıllarca, belki sonsuza tek vücudumda taşıyacağımı söylediklerini mi? Ya da belki de o kayanın üzerinde yaşamının ne kadar korkunç olduğunu itiraf etmemi istiyorsundur. Gözümü denize dikip öylece bekleyerek kaç gün geçirdiğimi anlatmamı istiyorsundur. Kendi kendime yarını çıkarsam yeter dediğimi çünkü beni bulmaya geleceğinizi söylediğimi. Sen, ailem ya da kardeşlerim. Ama hiçbiriniz gelmediniz. Hiçbiriniz beni bulmadınız. Kimse bulmadı.”

“Bilmiyorduk ki. Seni nasıl bulacağımızı bilmiyorduk.”

“Biliyorum,” diyor. “Bu yüzden kimseye kızgın değilim. Benim kızdığım şey senin beni unutmuş olman! Hayatına devam etmen ve yerime birini koyman! Geri döndüğüm hâlde hâlâ benim olmaman.”

“Senin yerine kimseyi koymadım ben.”

“Adının sonundan benim adımı çıkarıp atmışsın ve başka bir adama onunla evleneceğini söylemişsin. Başka ne olabilir ki? Bunun için başka hangi sözcükleri kullanabilirsin?”

“Senin yerine kimseyi koymadım,” diyorum bu kez daha zayıf bir sesle. “Seni seviyorum.”

“Madem öyle o zaman mesele basit. Benimle ol. İlişkimizi toparlamama yardımcı ol.”

Başka tarafa baksam da Jesse’nin bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Pencereden dışarı, arka bahçeyi örten kara bakmak için dönüyorum. Bembeyaz, tertemiz kar. Bulut gibi yumuşacık görünüyor.

Çocukken karı severdim. Sonra Kaliforniya’ya taşınınca insanlara güneşi asla terk etmeyeceğimi, bir daha asla kar görmek istemediğimi söylemeye başladım. Ama şimdi yemyeşil bir Noel’i hayal bile edemiyorum ve eğer buradan gidersem soğuktan kaçıp içeri girdiğim anki o hissi özleyeceğim.

Zaman akarken ben de değiştim. İnsanlar değişir.

İnsanlar cansız değildir. Zevklerimize ve acılarımıza tepki olarak yavaş yavaş gelişiriz.

Jesse, önceden olduğundan farklı bir adam.

Ben de farklı bir kadınıam.

Onun hayatta olduğunu öğrendiğim andan beri kafamı karıştıran şey şimdi gün gibi karşımda: Biz, birbirimizin eski benliklerine deliler gibi âşık iki insanız. Bu da âşık olmakla aynı şey değil.

Aşkı bir şişede muhafaza edemezsiniz. İki elinizle tutup sizinle kalmaya zorlayamazsınız.

Bize olanlar kimsenin suçu değil, ikimiz de yanlış bir şey yapmadık. Sadece Jesse gidince hayat bizi farklı yönlerle savurdu ve ikimizi de farklı insanlara dönüştürdü. *Ayrı düştüğümüz için birbirimizden uzaklaştık.*

Belki bu da sonunda nihayet bir arada olsak da...

Olmamamız gerektiği anlamına geliyordur.

Bu düşünce göğsümü yarıyor.

Tamamen hareketsizim ama kendimi bir girdaba yakalanmışım gibi hissediyorum, başımı nasıl dışarı, suyun üzerine çıkara-bilirim hiç bilmiyorum.

İkisini birden sevmenin beni kötü bir insan yapacağından korktuğumu düşünmüyorum.

Ben, Sam'i sevmenin beni kötü bir insan yapacağından korkuyordum.

Sam'i seçeceğimden korkuyordum. Kalbimin Sam'i sevmesinden. Ruhumun Sam'e ihtiyaç duymasından.

Sizin için zorlu yollar aşıp eve gelmiş bir adamı yüzüstü bırakamazsınız sonuçta.

Penelope olmanız gerek. Taliplerinizi kendinizden uzak tutmak için her gün bir bez dokumanız ve her gece onu tekrar sökmemiz gerek.

Kendinize ait bir yaşamınız, kendi ihtiyaçlarınız olamaz. Tekrar sevemezsiniz.

Ama ben sevdim.

Yaptığım tam olarak buydu.

Jesse bana yaklaşıyor, ellerini nazikçe kollarıma koyuyor. "Beni seviyorsan, Emma, benimle birlikte ol."

Korkutucu bir düşünce, değil mi? Bu dünyadaki herkesin tek gerçek aşkını kaybedip yaşamaya devam edebileceği ve tekrar sevebileceği düşüncesi? Bu sevdiğiniz kişinin, sizi kaybederse tekrar sevebileceği anlamına da geliyor.

Ama aynı zamanda Jesse'nin bensiz iyi ve hatta günün birinde mutlu olabileceği anlamına da geliyor.

"Seninle birlikte olabileceğimi sanmıyorum," diyorum. "Ben... bence biz birbirimiz için doğru insanlar değiliz. Artık."

Jesse'nin kolları yanına düşüyor. Omuzları çöküyor. Gözleri sımsıkı kapanıyor.

Hani gerçeğe bir türlü inanamadığınız, dünyanın delicesine sarsıldığı anlar vardır ya hayatta, bu da onlardan biri.

Sonunda Jesse'yle olmuyorum.

Tüm bunlardan sonra, yaşadığımız onca şeyden sonra birlikte yaşanmayacağız.

"Üzgünüm," diyorum.

"Gitmem gerek."

"Nereye gideceksin? Her taraf kar."

Ceketini alıp ayakkabılarını giyiyor. "Ne bileyim, arabaya falan giderim. Umurumda değil. Şu an yalnız kalmaya ihtiyacım var sadece."

Kapıyı açıp ardından sertçe kapıyor. Gidip kapıyı açtığımda karları eze eze arabaya doğru ilerlediğini görüyorum. Arkasında olduğumun farkında ama ben daha ağzımı açmadan bir kolunu kaldırarak bana o evrensel "Yapma!" işaretini veriyor. Ben de yapmıyorum.

Kapadığım kapıya yaslanıyorum. Yere çöküyorum ve ağlıyorum.

Jesse ve ben daha önce birbirimizden koparılmıştık. Şimdiyse birbirimizden koptuk.

Aynı kalplerin ikinci kırılışı.

Bir saatten uzun bir süre geçti ama Jesse hâlâ dönmedi. Ayağa kalkarak hâlâ arabada mı diye pencereden dışarı bakıyorum.

Sürücü koltuğunda başı önde oturuyor. Evin ön tarafına doğru bakıyorum. Sıcak güneş karın bir kısmını eritmeye başlamış. Uzakta tamamen temizlenmemiş olsa da üzerinde gidilip gelinmiş yollar. İstersek hemen şimdi buradan ayrılabiliriz. Biraz kar küremek zorunda kalırız sadece. Ama tahminimce Jesse şu anda benimle bir arabada tıklıp kalmak istemiyor.

Gözlerim tekrar arabaya çevriliyor ve Jesse'nin oturduğu yerde kıpırdandığını görüyorum. Zarfımı karıştırıyor. Fotoğraflara bakıyor, notları okuyor. Belki kayboluşuyla ilgili *Beacon* makalesi de vardır içlerinde.

Onu izlememeliyim. Buradan çıkarken yalnız kalmak istiyordu, en azından buna saygı göstermeliyim. Ama gözlerimi alamıyorum.

Beyaz zarfı elinde görüyorum.

Ne olduğunu çok iyi biliyorum.

Ona veda etmek için yazdığım mektup.

Parmakları zarfı kurcalıyor, öne arkaya çeviriyor, açsa mı açmasa mı diye karar vermeye çalışıyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Bir elimi kapının koluna götürüyorum. Her an dışarı fırlayıp onu durdurmaya hazırım ama... yapmıyorum. Onun yerine pencereden bakmaya devam ediyorum.

Parmağını kapağın altına geçirip zarfı açışını izliyorum.

Beni fark ettiğini hissetmişim gibi pencereden uzaklaşıyorum. Aslında fark etmediğini biliyorum. Korktuğumun farkındayım.

O mektubu okuyacak ve her şey daha beter olacak. Onu unuttuğuma dair ihtiyaç duyduğu kanıt işte. Bizden vazgeçtiğime, ondan vazgeçtiğime dair.

Tekrar pencereye dönerek Jesse'nin mektubu okuyuşunu izliyorum. Uzun bir süre sayfaya bakıyor. Sonra mektubu bırakıp yan camdan dışarı bakıyor. Ardından mektubu tekrar eline alıp ikinci kez okumaya başlıyor.

Bir süre sonra elini arabanın kapısına götürerek kapıyı açıyor. Pencereden koşarak uzaklaşıp kanepeye oturuyor, sanki başından beri oradaymışım gibi yapıyorum.

O lanet mektubu hiç yazmamalıydım.

Kapı açılıyor ve Jesse orada. Gözlerini dikmiş bana bakıyor. Mektup elinde. Tamamen hareketsiz, şaşırtıcı derecede sessiz.

O mektubu onu bırakabilmek için yazmıştım. Bunun gizlenecek bir tarafı yok. Yani eğer benim berbat bir eş, korkunç bir insan, sadakatsiz biri falan olduğuma dair kanıt arıyorsa... eh, aradığı elinde işte.

Ama Jesse'nin tepkisi beni şaşırtıyor.

"Çatıda delirme olayı ne?" diyor sakince.

"Ne?" diye soruyorum.

Sanki hiç okumamışım gibi bana uzatıyor mektubu. Ayağa kalkıp kâğıtları elinden alıyorum. Ne yazdığını bilsem de açıyorum.

El yazım aceleci görünüyor. Sonlara doğru suyun değdiği noktalarda mürekkep lekeleri seçiliyor. Belli ki gözyaşları. Mektubu yeniden okumaktan, ona başka bir gözle bakmaktan alamıyorum kendimi.

Sevgili Jesse,

Sen gideli iki yıldan fazla oldu ama seni düşünmediğim tek bir gün bile olmadı.

Bazen okyanusta yüzüp geldiğinde nasıl da tuz koktuğunu hatırlıyorum. Ya da acaba az önce izlediğim filmi sever miydin diye merak ediyorum. Bazen de sadece gülüşünü düşünüyorum. Gözlerinin nasıl da kırıştığını ve her seferinde sana biraz daha aşık olduğumu hatırlıyorum.

Bana nasıl dokunurdun diye düşünüyorum. Ben sana nasıl dokunurdum. Bunu çok düşünüyorum.

İlk başlarda hatıran canımı çok yakıyordu. Güülüşünü, kokunu düşündükçe daha da çok yanıyordu canım. Ama kendimi cezalandırmak hoşuma gidiyordu. Acıyı seviyordum çünkü o acı sendin.

Yas tutmanın doğru ya da yanlış bir yolu var mı bilmiyorum. Tek bildiğim, seni kaybetmek içimi öyle bomboş bıraktı ki böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç tahmin etmezdim. İnsani olamayacağını düşündüğüm yoğunlukta bir acı çektim.

Bazen akılımı kaçırarak gibi oluyordum acıdan. (Çatımızda biraz delirdiğimi söylemekle yetineyim.)

Bazen beni paramparça edecek gibi geliyordu.

Şimdiyse mutlulukla belirtmek isterim ki hatıran bana öyle bir mutluluk getiriyor ki sadece seni düşünmek bile yüzümde bir gülücüğün açmasına neden oluyor.

Ayrıca hiç bilmediğim kadar güçlü biri olduğumu da mutlulukla söyleyebilirim.

Hayatın anlamını hiç tahmin edemeyeceğim bir şekilde buldum.

Şimdiyse yoluma devam etmeye hazır olduğumu fark ederek kendimi bir kez daha şaşırtıyorum.

Bir zamanlar yasin kronik olduğunu, insanın tek yapabileceğinin güzel günlerin değerini bilip onları da kötü günlerle birlikte yaşamak olduğunu düşünüyordum. Sonra güzel günler belki de sadece günlerden ibaret değildir diye düşünmeye başladım; belki güzel günler güzel haftalara, güzel aylara, güzel yıllara dönüşebilir.

Şimdi de acaba yas kabuk gibi bir şey değil mi diye düşünüyorum.

İnsan o kabuğun içinde o kadar uzun zaman geçiriyor ki günün birinde birden artık içine sığmayacak kadar büyüdüğünü fark ediyor.

O yüzden de onu bir kenara bırakıyor.

Senin anılarını bir kenara bırakacağımı ya da sana karşı artık sevgi beslemediğini söylemiyorum kesinlikle. Sadece üzüntüyü bir kenara bırakmak istediğim anlamına geliyor bu.

Seni asla unutmayacağım, Jesse. Unutmak istemiyorum ve bunu başarabileceğimi de zannetmiyorum.

Ama acıyı bırakabilirim bence. Onu yere bırakıp yoluma devam edebilir, ara sıra dönüp onu ziyaret edebilirim. Sürekli kendimle birlikte taşımam.

Yapabileceğimi düşünmemin yanı sıra buna ihtiyacım da var.

Seni her zaman kalbimde taşıyacağım ama kaybını sırtlanamam artık. Taşırsam kendim için asla yeni mutluluklar bulamam. Hatıranın ağırlığı altında ufalanırım.

Önüme bakmak zorundayım, senin yer alamayacağın bir geleceğe. Geriye, yaşadıklarımızla dolu bir geçmişe değil.

Seni bırakmak ve senden de beni bırakmanı istemek zorundayım.

Eğer sıkı çalışırsam, kendim için tam da senin benim adıma istediğin bir yaşam kurabileceğime inanıyorum gerçekten. Mutlu bir yaşam. Tatminkâr bir yaşam. Sevdığım ve sevgime karşılık gördüğüm bir yaşam.

İçimde başka birini sevecek bir yer bulmak için iznine ihtiyacım var.

Seninle konuştuğumuz geleceğe hiçbir zaman ulaşamayacağımız için çok üzgünüm. Bizim yaşamımız muhteşem olacaktı.

Ama şimdi kalbimi açarak dünyaya çıkıyorum ve hayat beni nereye götürürse oraya gideceğim.

Umarım sen buradayken seni sevmenin ne kadar güzel ve insanı özgürleştiren bir his olduğunu biliyorsundur.

Sen benim hayatımın aşkıydın.

Belki de fazlasını istemek bencilliktir ya da böyle bir aşk daha istemek aç gözlülüktür.

Ama elimden bir şey gelmiyor.

İstiyorum.

O yüzden de Sam Kemper'la bir randevuya çıkmayı kabul ettim. Benim adıma mutlu olacağını, bunu onaylayacağını düşünmek istiyorum. Ama aynı zamanda, söylemeye gerek bile yok ama, bilmeni istiyorum ki kimse senin yerini alamaz. Sadece hayatımda daha çok sevgi istiyorum, Jesse.

Ve senden onu bulmama izin vermeni istiyorum.

Sevgiler,

Emma

Sayfanın üzerinde yeni lekeler, yeni gözyaşları bıraktığının farkındayım. Ama dökülmelerine engel olamıyorum. Nihayet Jesse'ye baktığımda onun da gözleri dolu. Koluyla beni sarıyor ve sınıksız kendine çekiyor. Aramızdaki acı insanın canını yatacak kadar keskin, bizi batıracak kadar ağır.

"Çatıda ne yaptın?" diye soruyor. Bu kez daha yumuşak, daha nazik.

Nefesimi düzene soktuktan sonra anlatıyorum.

"Herkes senin öldüğünü söylüyordu," diye başlıyorum. "Ama ben hepsinin yanıltığından, senin eve, bana dönmeye çalıştığından emindim. Biliyordum işte. Sonra bir gün artık daha fazla dayanamayarak çatıya çıktım ve okyanusun ufakık bir parçasını gördüm. Sonra ben... ne bileyim, sen kıyıya yüzmeye gitmişsin, buna ikna ettim kendimi. Senin dürbününü aldım ve orada... orada öylece dikilip o küçük kıyı parçasını izlemeye, senin yüzeye çıkmanı beklemeye başladım."

Jesse gözlerimin içine bakıyor, her kelimemi dinliyor.

"Marie beni buldu ve senin yüzerek bana dönmeyeceğini söyledi. Sahilde öylece belirmeyeceğini. Öldüğünü. Dedi ki bununla yüzleşmem ve baş etmem gerekmişti. Ben de öyle yaptım. Ama hayatımda yaptığım en zor şeydi. Günü çıkarabileceğimden bile emin değildim. Bazen saat saat yaşıyordum. Daha önce hiç bu kadar şaşkın olmamıştım; kendimi hiç kendi benliğimden bu kadar uzak hissetmemiştim."

Jesse beni daha da sıkı sararak kendine çekiyor. "İkimiz de aynı okyanusa bakarak birbirimizi aramışız, farkında mısın?"

Gözlerimi kapıyor ve onu beni beklerken düşünüyorum. Onu beklemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum.

"Arabadayken o zarfa bakıp içindeki her şeyi, tüm o anıları ve fotoğrafları falan bulmak gibi bir fikir vardı aklımda. Birlikteyken ne kadar da mutlu olduğumuzu gösterecektim sana. Belki de yanıldığını gösterebilirim sana diye düşündüm. Hâlâ birbirimizi sevdiğimiz zamanki o insanlar olduğumuzu. Kaderimizde sonsuza dek birlikte olmak olduğunu falan. Ama ne fark ettim, biliyor musun?"

"Ne?"

"Saçımdan nefret ediyorum."

Hafifçe geri çekilmemle birlikte gülüyor. "Tamam çok da nazik bir şey değil ama doğruyu söylüyorum. O muhteşem uzun saçlarının olduğu fotoğraflara bakıyordum. Saçlarının aslında tamamen sarı olmayışı ama tam anlamıyla kahverengi de olmayışı hep hoşuma gitmiştir. Saçını seviyordum yani. Ama şimdi döndüm ve sen saçlarını kesmişsin, sarı yaptırmışsın ve ne bileyim, tamam belki de sevmem gerekiyordur ama arabada otururken, 'Saçlarını tekrar uzatır,' diye düşünüyordum. Sonra da işte, 'Ama bir dakika, o saçlarını böyle seviyor,' diye düşündüm."

"Evet, seviyorum!" diyorum kırgınlıkla.

"Ben de tam bunu diyorum işte. Sen artık busun. Kısa sarı saçlar. Benim Emma'mın uzun, açık kahverengi saçları vardı. Sen o değilsin artık. Sana bakıp saçına aldırırmamalık edemem. Olduğun gibi görmeliyim seni. Şimdiki gibi. Bugünkü."

"Ama saçımı sevmiyorsun," diyorum.

Jesse bana bakıyor. "Eminim güzeldir," diyor. "Ama şu an benim tek görebildiğim, eskisi gibi olmadığı."

Kendimi tekrar ona yaslanırken buluyorum, başımı göğsüne dayıyorum. "Benim tanıdığım Emma Kaliforniya'da yaşırdı ve ailesinin kitabevinden mümkün olduğunca uzak kalmak isterdi. Dünyanın mümkün olan her yerini görmeden durulacak gibi de

değildi. Küçük otel şampuanı şişelerini ve havaalanlarının kokusunu severdi. Piyanoda tek bir nota bile çalamazdı. Ve beni, sadece beni severdi," diyor. "Ama sanırım o sen değilsin artık."

Ona bakmadan başımı iki yana sallıyorum.

"Öyleymiş gibi davranmaktan vazgeçmeliyim. Özellikle de... Ben de aynı değilim. Biliyorum, bunun farkında değilmişim gibi görünüyor ama farkındayım. Değiştığimi biliyorum. Ben..." Jesse ağlamaya başlayınca şaşırıyorum. Ona daha sıkı sarılıyorum, dinliyorum, acısını söküp alabilmeyi, zaten yüzleştiği zorlukların daha fazlasından onu koruyabilmeyi diliyorum. Onu dünyadan korumayı, bir daha hiçbir şeyin onu yaralayamamasını sağlamayı öyle çok istiyorum ki... Ama yapamam elbette. Kimse bir başkası için böyle bir şey yapamaz.

"Berbat durumdayım, Emma," diye devam ediyor. "İyi değilim, hiç sanmıyorum. Burada iyiymişim gibi rol kesmeye devam ediyorum ama... değilim. Hiçbir yere ait hissedemiyorum kendimi. Ne buraya ne oraya. Ben... neredeyse her an kendime hâkim olmaya çalışıyorum. Bir an burada ne kadar çok yiyecek olduğunu düşünerek kendimden geçiyorum, hemen ardından hiçbirini yiyecek durumda hissetmiyorum kendimi. Uçaktan indığım gece saat üçte falan kalkıp mutfığa indim. O kadar çok yedim ki sonunda midem bulandı. Doktorlar yiyeceğim şeyler ve bunların miktarı konusunda hâlâ temkinli olmam gerektiğini söylüyor ama ben ya hiçbir şey yemek istemiyorum ya da her şeyi yemek istiyorum. Arası yok. Sadece yemek de değil. Sabah duş alırken, 'Bir kova bulup su doldurmalıyız. Depolamalıyız,' diye düşünüyordum."

Nihayet gerçekten neler hissettiğini söylemeye hazır ve her şey tepetaklak olmuş bir süt kutusundan taşan süt gibi dökülüyor ağzından.

"Elime bakmaya bile katlanamıyorum. Parmağımın yerine olmadığını görmeye hâlâ dayanamıyorum. Aptalca geliyor, farkındayım ama sanmıştım ki bir şekilde eve dönebilirim her şey eskisi gibi olacak. Seni geri alacağım ve tekrar normal hissedece-

ğim. Serçe parmağım da, ne bileyim, mucizevi bir şekilde tekrar ortaya çıkacak falan.”

Bana bakıyor, derin derin nefes alıp veriyor. Hepsi çok büyük bir çaba gerektiriyormuş gibi.

“Oturmak ister misin?” diye soruyorum onu kanepeye doğru çekerek. Onu oturtup ben de yanına oturuyorum. Elimi sırtına koyuyorum. “Sorun yok,” diyorum. “Bundan bahsedebilirsin. Bana her şeyi anlatabilirsin.”

“Ben sadece... bunu düşünmekten bile nefret ediyorum,” diyor. “O kadar... korkunçtu ki. Her şey. Parmağımı kaybetmek yaşadığım en acı verici şeylerden biriydi belki de. Bunu engellemek için o kadar uğraştım ki.”

Konuşmaya, bana ve kendine dürüst davranmaya, yaşadıklarını ve bir türlü aklından çıkaramadıklarını paylaşmaya devam eder umuduyla sessiz kalıyorum.

“Neredeyse tamamen kestim,” diyor nihayet. “Taşla bir istiridyeyi açmaya çalışırken. Kendi kendine iyileşir diye düşündüm ama iyileşmedi. Giderek daha çok enfeksiyon kaptı. Ta ki en sonunda mecbur kalıp...”

O sözcükleri bir türlü ağzından çıkaramadığını görebiliyorum.

Ama dile getirmesine gerek yok.

Neyi söyleyemediğini biliyorum.

Kendi parmağını kesmek zorunda kalmış.

Ortada olmadığı dönemde bir ara elini mümkün olan tek şekilde kurtarmak zorunda kalmış.

“Çok üzgünüm,” diyorum ona.

Başka neler olduğunu, kaç gün yemeksiz kaldığını, susuzluktan ölmeye ne kadar yaklaştığını, kurtulmak için yüzmeye çalışırken tekrar tekrar sokulmanın yakıcı acısını hayal bile edemiyordum. Ama hazır olduğunda o acının üstesinden geleceğine inanmaya başlıyordum. Konuştukça ve kabullendikçe güçlenecek. Uzun bir süreç olacak. Belki de bütün acısını açması yıllar sürecektir. O zaman bile tamamen kurtulamayacak ondan.

Tıpkı benim, onun için yas tutmanın acısından tamamen kurtulamayacağım gibi.

Bunlar bizi olduğumuz kişiye dönüştüren şeyler.

Kısa bir süreliğine Jesse'den uzaklaşarak mutfağa gidiyorum. Dolapları karıştırırken eski bir Earl Grey kutusu buluyorum.

"Biraz çaya ne dersin?" diye soruyorum.

Bana bakıp başıyla onaylıyor. O kadar belli belirsiz bir hareket ki algılanması güç.

Mikrodalgaya iki su dolu kupa koyuyorum. Poşet çayları alıyorum.

"Anlatmaya devam et," diyorum. "Dinliyorum."

Sesi yeniden toparlanıyor ve o an, farkında olsun ya da olmasın, bir izin beklediğini fark ediyorum.

"Galiba son bilmemkaç yılı tamamen *geri almaya* çalışıyordum," diyor. "Her şeyi ben gitmeden önceki hâline geri getirmeye çalışıyordum ki sanki o olay hiç yaşanmamış gibi olsun. Ama işe yaramıyor. Yani, yaramadığı çok açık. Bunun farkındayım."

Mikrodalgayı biPLEMESİNİ beklemeden durdurup fincanları alıyor, çay poşetlerini içine koyuyorum. Çayın kokusu bana Marie'yi hatırlatıyor. Yeniden Jesse'nin yanında oturarak dumanı tüten fincanını önüne bırakıyorum. Çayını eline alıyor ama henüz içmiyor.

"O zamanlarki insan değilim artık," diyor. "Sen bunun farkındasın. Ben de farkındayım. Ama hep biraz çaba gösterirsem bunu değiştirebilirim diye düşünüp duruyorum. Ama yapamam. Olmaz, değil mi?"

Fincanı bırakıp ellerini oynatarak konuşmaya başlıyor. "Hayatımın kalanını Acton'da geçirmek istemiyorum," diyor. "Olmak istemediğim bir yere sıkışıp kalmışlığı çok uzun süre yaşadım. Kaliforniya'ya dönmek istiyorum. Blair Kitabevi'nin senin için bu kadar değerli olmasına saygı duyuyorum ama anlamıyorum. New England'dan uzağa taşınmak, ailelerimizin bizi zorladığı yaşamdan uzaklaşmak için çok çalıştık. Seyahat edebilmek, tek bir yerde kalmamak için çok şey feda ettik. Senin buraya dö-

nüp de hayatını burada geçirmeyi tercih etmeni, tam da ailenin sana yapman gerektiğini söylediği şeyi yapmanı anlamıyorum.

"Kalbimin derinliklerinde gerçekten ama gerçekten öfkeliyim. Keşke öyle hissetmeseydim, bu yüzden kendimden nefret ediyorum. Ama başka birine âşık olabildiğin için öfkeliyim. Biliyorum, bunun beni unuttuğun mânâsına gelmediğini söyledin ama ne bileyim, en azından şu an için bana öyleymiş gibi geliyor. Geri kalan her şey rayına otursa bile bunu aşamayız demiyorum ama... bilmiyorum.

"Sana kızgınum, Johnny her ne halta ya da öyle bir şeye dönüştüğü için Friendly's'e kızgınum. Bensiz değişen neredeyse her şeye kızgınum. Bu konunun üzerine düşmem gerektiğini biliyorum. Bunun yüz yüze olduğum meselelerden yalnızca biri olduğunu biliyorum. Evet, bundan sonrasının kolay kısmı olması gerektiğini de söylemiştim ama neden öyle düşündüm bilmiyorum. Eve dönmek zor. Zor olacağı başından belliydi. Şimdiye kadar bunu göremediğim için üzgünüm.

"Elbette ben de değiştim. Tabii sen de. Birbirimizi kaybettikten sonra aynı kalabilmemizin imkânı yok; aynı kalamayacağımız kadar çok şey ifade ediyorduk birbirimiz için. O yüzden, sanırım demek istediğim şu ki, perişanım ve öfkeliyim ama sanırım anlıyorum. Mektupta söylediklerin benim için bir anlam ifade ediyor. Normal bir yaşam sürme şansın olacaksa beni bırakman gerekiyordu. O zaman da beni sevdiğini biliyorum. Bunun kolay olmadığını biliyorum. Ayrıca şu anki durumun da senin için çok zor olduğunun farkındayım. Senin gördüğün şeyi görmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum."

Kolunu vücuduma sararak beni kendine doğru çekiyor ve ardından günler sonra anlayabildiğimiz şeyi söylüyor.

"Birbirimizi sevdik ve birbirimizi kaybettik. Şimdiyse, hâlâ birbirimizi sevmemize rağmen parçalar eskiden olduğu gibi oturmuyor."

Kendimi ona uydurabilirdim.

O da kendini bana uydurabilirdi.

Ama gerçek aşk böyle bir şey değil.

"Bizim için yolun sonu," diyor Jesse. "Tükendik."

Gözlerinin içine bakıyorum. "Evet. Sanırım öyle oldu."

Yaşadığımız onca şeyden sonra bu şekilde biteceğini hiç tahmin etmemiştim.

Jesse ve ben birbirimize sarılmış öylece duruyoruz, henüz tamamen bırakmaya hiç hazır değiliz. Onun elleri hâlâ biraz buz gibi. Ellerini kendiminkilerin içine alıyorum. Öylece tutarak kendi vücut ısını onunla paylaşıyorum.

Bir elini kurtararak yüzüme düşen bir tutam saç çekiyor.

Galiba gerçek aşk *böyle* bir şey diye düşünüyorum.

Belki de gerçek aşk üşüyen birini ısıtmak ya da saçlarını şefkatle arkaya atmaktır çünkü aranızdaki şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini bilerseniz de onları vücudunuzdaki her hücreyle önemzersiniz.

"Buradan nereye gidebiliriz bilmiyorum," diyorum.

Jesse çenesini başıma dayayarak soluk alıyor. Sonra hafifçe geri çekilerek bana bakıyor. "Yarın geç saatlere kadar dönmen gerekmiyor, değil mi?"

"Evet," diyorum.

"O zaman kalabiliriz," diyor. "Bir gün daha. Acele etmesek de olur."

"Nasıl yani?"

"Diyorum ki bizi neyin beklediğini biliyorum ama... henüz hazır değilim. Hazır değilim işte. Ayrıca birlikte neden biraz daha zaman geçirmeyelim ki? Neden birazcık daha mutlu olmayalım. Burada seninle birlikte olmak için çok bekledim; sürmeyecek diye vaktimizi boşa geçirmek aptalca geliyor."

Büyülenmiş gibi gülümsüyorum. Söylediklerini düşününce bana da gayet doğru geliyor. Hani birileri size bir bardak su ikram eder de susadığınızı o zaman anlarsınız ya, öyle bir şey. "İyi fikir," diyorum. "O zaman birlikte güzel zaman geçirelim, gelecek için endişelenmeyelim."

"Teşekkürler."

"Peki, o zaman sen ve ben, yarına kadar kapının dışındaki gerçek dünyadan ayrılıyoruz, ki zaten çok yakında onunla yüzleşeceğimizin farkındayız. Ama... şimdilik her şey eskisi gibiymiş gibi yapabiliriz."

"Yarın da eve döneriz," diyor Jesse.

"Evet," diyorum. "Ve birbirimiz olmadan nasıl yaşayacağımızı öğrenmeye başlarız yine."

"Sen Sam'le evlenirsin," diyor Jesse.

Başımınla onaylıyorum. "Sen de muhtemelen Kaliforniya'ya taşınırsın."

"Ama şimdilik... bir günlüğüne..."

"Emma ve Jesse olacağız."

"Eskiden olduğumuz gibi."

Gülüyorum. "Aynen öyle, eskiden olduğumuz gibi."

Jesse bir ateş yakıyor, ardından tekrar kanepede yanıma oturuyor. Kolunu omzuma atıp beni omzunun kıvrımına çekiyor. Başımı ona yaslıyorum.

Onun kollarında olmak, bu ânın tatminini yaşamak, geleceğin neler getireceğinden endişelenmemek iyi geliyor. Onu yarı başımda hissetmenin keyfini çıkarıyorum, onun yanında olmanın sevincini yaşıyorum. Sonsuza kadar sürmeyecek, biliyorum.

Kar yeniden başlıyor, zaten bembeyaz olan zemine küçük tanecekler düşüyor. Jesse'nin kollarından kalkıp kayar cam kapıya giderek karın yağışını izliyorum.

Her şey sessiz ve yumuşak. Kar beyaz ve temiz, henüz botların ağırlığı altında ezilmemiş.

"Baksana," diyorum Jesse'ye dönerek.

"Eyvah!" diyor.

"Kar melekleri."

"Kar melekleri mi?"

"Kar melekleri."

Karın içine adım atar atmaz planumdaki kusuru fark ediyorum. Üzerinde yürüyerek bozulmamış karı bozacağız. Yalnızca burada durarak bile basılmamış yerlere basmış olacağız.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye soruyor Jesse. "İçeride, ateşin başında bir film izlemek nasıl güzel olur, düşün-sene."

"Hayır, gel hadi, bu daha iyi."

"Ben pek emin değilim," diyor Jesse ve ses tonuna bakılırsa insanların havadan bahsederken bazen neden "buz gibi" dediklerini anlıyorum. Buz gibi olan hava falan değil. Onların kalbi buz tutmuş.

Peşime düşeceğini umarak ileri doğru koşuyorum. Bir zamanlar onunla birlikte yeniyetme olmak nasıl bir histi, hatırla-

maya çalışıyorum. Takılıyorum ve kendimi yere bırakıyorum. Yüzüstü karın içine düşüyorum. Arkamı dönünce Jesse'nin bana yetişmek için koştuğunu görüyorum.

"Gel hadi, hımbıl," diyorum kollarımı uzatıp bacaklarımı açarken. Silecek gibi ileri geri hareket ettiriyorum ikisini de. Ta da buz gibi kar altındaki çimlerin üzerinde billurlaşana kadar.

Jesse yetişip kendini hemen yanıma bırakıyor. Bacaklarıyla kollarını uzatıp karı itirmeye başlıyor. Ayağa kalkıp onu izliyorum.

"Güzel iş," diyorum. "Mükemmel şekil."

Jesse ayağa kalkıp ortaya çıkardığı şekle bakmak için dönüyor. Sonra benimkine bakıyor.

"Görüyorsun işte," diyorum. "Seninki daha iyi."

"Kendine haksızlık etme," diyor. "Bazı insanların kar sanatı konusunda doğal yeteneği oluyor işte. Ben de onlardan biriyim."

Gözlerimi devirerek hafif adımlarla, meleğinin ayak izlerinin belli olmayacağı merkezine ilerliyorum. Öne doğru eğilip az önce başının durduğu yere bir hale çiziyorum.

"İşte," diyorum. "Şimdi sanat oldu."

Ama acemice bir hata yaptım. Burada, karın ortasında. Arkamı ona döndüm. Dolayısıyla da doğrulduğum an bana bir kartopu fırlatıyor.

Başımı iki yana sallıyor, ardından da ağır ağır, maksatlı hareketlerle bir kartopu yapıyorum kendime.

"Bunu yapmak istemezsin," derken sesinde korkunun izleri var.

"Sen başlattın."

"Olsun. Her ne yapmayı planlıyorsan büyük bir hata bu," diyor.

"Ya, öyle mi? Ne yapacaksın?" diye soruyorum ağır ağır ona doğru ilerlerken. Elimde tuttuğum oldukça abes gücün tadını çıkarıyorum.

"Ben..." diye başlıyor ama sonra hızla bana doğru eğilerek elimdeki kartopuna vuruyor. Kartopu bacağıma çarpıyor.

"Beni kendi kartopumla vurdun!" diyorum.

Yeni bir kar parçası alıp ona fırlatıyorum. Tam boynundan vuruyor. Savaş ilan ediyorum.

Jesse koluma ve başımın tepesine birer kartopu atıyor. Benimki de onu dosdoğru göğsünden vuruyor. Elindeki devasa kar parçasını görünce kaçıyorum.

Koşuyorum, koşuyorum, derken kara takılıp düşüyorum. Kendimi hazırlayarak bir kartopunun hedefi olmayı bekliyorum. Ama gözlerimi açtığımda Jesse'nin hemen tepemde dikildiğini görüyorum.

"Ateşkes?" diyor.

Başımla onayladığım an son kartopunu uzaklara bir yere fırlatıyor.

"Şu sıcak ateş ve battaniyelere ne dersin?" diye soruyor.

Bu kez tereddüt etmiyorum. "Varım."

Biraz ısınınca Jesse yıllardır bu dolapta duran kitap ve film yığınının ilerliyor. Marketlerde satılan karton kapaklı kitaplar o kadar yıpranmış ki sırtlarında beyaz çizgiler oluşmuş. 2000'lerin başından DVD'ler, hatta birkaç tane de videokaset var.

Eski bir film seçip televizyonda açmaya çalışıyoruz. İşe yaramıyor.

"Ben mi beceremiyorum yoksa televizyon mu bozulmuş?" diye soruyor Jesse.

Fişinin takılı olup olmadığına bakıyorum. Takılı. Ama birkaç tuşa basam da bir şey olmuyor.

"Bozulmuş," diyor. "Eminim yıllardır bozuktur ve kimsenin aklına bunu açmak gelmemiştir."

"O zaman bir kitaba ne dersin?" diyorum kitap yığınının doğru ilerleyerek. "Zaman geçirmek için şahane bir yöntem olduğunu fark ettim." Raftaki kitapların sırtlarına göz gezdiriyorum ve daha önce John Grisham ve James Patterson'lar arasında hiç duymadığım ince bir dedektiflik romanı buluyorum. Kitabı çekip çıkarıyorum. "Neden bunu okumuyoruz?"

"Birlikte mi?"

“Ben sana okurum, sen de bana okursun,” diyorum. Jesse pek hevesli değil gibi.

Güneş batmaya başlamış ve üşümek gibi bir tehlikeyle karşı karşıya olmasak da Jesse ateşe birkaç odun daha ekliyor. Barın alt kısmında eski bir kırmızı şarap şişesi buluyor, ben de dolaplardan iki reçel kavanozu alıyorum.

Ateşin başında otururken şişeyi içiyoruz.

Birbirimizi delicesine mutlu ettiğimiz zamanlardan konuşuyor ve birbirimizi delirttiğimiz zamanlardan bahsederek gülüyoruz. Sanki az önce izledikleri filmle ilgili düşüncelerini paylaşan iki kişi gibi kendi aşk hikâyemizi konuşuyoruz. Yani her şeyin nasıl bittiğini artık bilerek anlatıyoruz bu hikâyeyi. Artık tüm anılar biraz daha farklı, hafif bir burukluk bulaşmış hepsine.

“Sen hep mantığın sesiydin,” diyor Jesse. “Sürekli olması gerekenden bir adım öteye gitmeyelim diye bizi durduran taraf-tın.”

“Evet ama sen bana hep yapmak istediklerimi yapma cesareti verdin,” diyorum. “Yanımda bana inanan, beni teşvik eden biri olmasaydı, yani sen, yaptıklarımın yarısını bile yapar mıydım bilmiyorum.”

Düğünümüzden bahsediyoruz. Deniz fenerindeki seremoniden, buradaki kısa kaçamağımızdan, caddenin karşısındaki resepsiyondan. Jesse’ye o güne dair anılarımın sonrasında olanların gölgesinde kalmadığını söylüyorum. O günü düşünmenin bana hâlâ saf bir mutluluktan başka bir şey hissettirmediğini. Sonumuz nasıl olursa olsun o gün için minnettar olduğumu.

Jesse bana katılma konusunda tereddütlü. Ona üzücü geldiğini söylüyor. Geleceğe dair acı dolu bir saflığı temsil ettiğini, o günkü Jesse’ye, ileride onu bekleyen şeylerden haberi bile olmayan Jesse’ye üzüldüğünü söylüyor. O helikoptere hiç binmese nelere sahip olabileceğini hatırlatan bir şey gibi. Ama sonra günün birinde o günü tıpkı benim gibi görmeyi umduğunu söylüyor.

“Eğer günün birinde senin gibi düşünmeye başlarsam,” diyor, “söz, gelip seni bulacağım ve bilgilendireceğim.”

“Çok sevinirim,” diyorum. “Senden her zaman haber almak isterim.”

“Eh, o zaman kolayca bulunacak bir yerde olman iyi bir şey,” diyor.

“Aynen,” diyorum. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Ateş zayıflayınca Jesse şömineye doğru ilerleyip odunlarla oynayarak ateşe üflüyor. Sonra tekrar yanıma dönüyor, ateş yeniden gürül gürül yanıyor.

“Sence ben olmasam LA’de okur muydun?” diye soruyor.

“Belki,” diyorum. “Belki de okumazdım. Ama sen olmasan orada bu kadar mutlu olamazdım, onu biliyorum. Ayrıca sen olmasan seyahat yazarlığı dersine asla başvurmazdım. Eh, sen yanımda olmasan kesinlikle Sydney’de bir yıl geçirmez ya da Avrupa’da aylarca kalmazdım. Asla yapmazdım diyebileceğim bir sürü şey var bence. İyi, kötü, güzel, trajik... Nasıl tanımlamak istersen tanımla. Bence sen olmadan yapmaya cesaret edemeyeceğim bir sürü şey var.”

“Bazen düşünüyorum da acaba seninle tanışmasam annemle babamın beni profesyonel antrenmanlar için zorlamalarına boyun eğer miydim?” diyor. “Sen ne kadar iyi bir yüzücü olduğumu önemsemeyen ilk kişiydin. Beni sadece ben olduğum için seven tek kişi. Bu... insanın hayatını değiştirecek türden bir şey. Gerçekten.”

Dönüp dikkatle bana bakıyor. “Ben bugün olduğum kişiysem bunun nedeni büyük oranda sensin,” diyor.

“Ah, Jesse,” diyorum. Öylesine sızılı ve duyguluyum ki kalbim sersemliyor. “Sen olmasan ben olmazdım.”

Jesse tam o sırada beni öpüyor.

Bir öpücük sadece bir öpücük, sanırım. Ama daha önce hiç böyle öpülmemiştim. Üzgün, sevgi dolu, arzulu, korkulu ve huzurlu bir öpücük.

Nihayet birbirimizden ayrıldığımızda biraz çakırkeyif olduğumu fark ediyorum. Jesse de sarhoş olmuş olabilir. Şişe bitmiş ve kadehimi bırakmak için uzanırken yanlışlıkla şişeyi deviriyor-

rum. Şarap şişesinin yere düşerken çıkardığı o belirgin sesin ardından bildik kırılma sesi duyulmuyor. Minnetle sağlam şişeyi ve kadehlerimizi topluyorum.

Daha yumuşak şeylere geçmenin zamanı geldi diye düşünüyorum.

Birer bardak su getirip kitabı hatırlatıyorum Jesse'ye.

"Gerçekten birlikte kitap okumak mı istiyorsun?" diyor.

"Yani ya kitap ya da tabu."

Jesse duruma razı gelerek kanepenin üzerinden battaniyelerle yastıkları alıyor. Yere, ateşin yakınına uzanıyoruz. Daha önce seçip kenara ayırdığım kitabı açıyorum.

"*Cole Crane'in Gönülsüz Maceraları*," diye başlıyorum.

Ara sıra pazar sabahları çocuk gruplarına okuma yaparım. Giderek daha özgüvenli olmaya, karakterleri seslendirmeye ve hikâyeyi canlı kılmayı denemeye başladım. Ama şimdi bunların hiçbirini yapmıyorum. Sadece ben varım. Bir kitap okuyorum. Sevdığım birine.

Ne yazık ki berbat bir kitap. Gülünç derecede kötü. Kadınların hepsine dam deniyor. Erkekler viski içip kötü söz oyunları yapıyor. Kitabı Jesse'ye devretmeden önce beş sayfayı zor okuyorum. "Bunu sen okumalısın. Ben yapamam," diyorum.

"Hayır," diyor. "Hadi ama. Sesini duymak için yıllarca bekledim."

Böylece biraz daha okuyorum. Gözlerim ateşten dolayı kuru olmaya başlayınca gönülsüzce de olsa Namussuz Sarı Suçlu'ya ne olduğuna kendimi kaptırıyor ve Cole Crane'in Daphne Monre'yu öpmesini istediğimi fark ediyorum.

Jesse ben gözlerimi kapamış kucağında uzanırken ikinci kısmı okumayı kabul ediyor.

Sesi yatıştırıcı ve sakin. Sözcükler ağızından dökülürken sesinin iniş çıkışlarını dinliyorum.

Bir saati aşkın okumasına izin verdikten sonra doğrulup kitabı elinden alıyorum. Yere bırakıyorum.

Ne yapmak üzere olduğumun farkındayım. Bunu son kez ya-

pacağımın da farkındayım. Bunun bir anlam ifade etmesini istediğimi biliyorum. Yıllar boyunca veda etme şansım olmadı. Ama şimdi var ve o vedayı bu şekilde etmek istediğimi biliyorum.

O yüzden de birini bir şeyin başlangıcı olarak öper gibi öpüyorum onu. Ve bu bir şeyler başlatıyor.

Tişörtümü başımın üzerinden çıkarıyorum. Jesse'nin pantolonunun düğmelerini çözüyorum. Tenimi onunkine değiştiriyorum. Onun sıcaklığını hissedeceğim, aşağı bakıp altımda eli bellerimde onu göreceğim son sefer bu. Kalçamı oynatıp göğsüne dokunarak onu sevdiğimi söyleyeceğim son sefer.

Gözlerini benden hiç ayırmıyor. Bakışlarının bedenimde gezinişini, beni izleyişini, her şeyi zihnine kazımaya çalışmasını izliyorum.

Görüldüğümü hissediyorum. Gerçekten görüldüğümü. Sevildiğimi ve keyif verdiğimi.

Kimse aşkın en romantik yanı başlangıcıdır demesin. En romantik kısmı, bitmesi gerektiğini anladığımız zamandır.

Bir zamanlar ruh eşim olduğuna inandığım ve şimdi başka birine ve başka bir şeye ait olması gereken, hayatını başka bir yerde kurması gereken adamla seviştiğim şu ânın içinde olduğum kadar ânu yaşadım mı hiç bilmiyorum.

Gözleri daha önce hiç bu kadar büyüleyici bakmamıştı. Altımdaki bedeni hiç bu kadar güvenli gelmemişti. Ellerimi bedenindeki yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum; sol elimi onun sağ eline geçiriyorum. Benim için güzel olduğunu bilsin istiyorum.

Sona erdiğinde yas tutamayacak kadar yorgun ve şaşkınum. Yeniden kolunun oyuğuna giriyorum ve kitabı eline veriyorum.

"Okur musun?" diyorum. "Birazcık daha."

Hepsi için. Sadece birazcık daha.

"Olur," diyor Jesse. "Sen ne istersen."

Jesse kitabın sonunu okurken, Cole'un nihayet Daphne'yi omuzlarından tutup, "Tanrı aşkına be kadın, sen olduğunu anlamadın mı? Başından beri sendin!" dediğini öğrenmenin mutluluğuyla, kollarında uyuyakalıyorum.

Hâlâ hoşunuza giden biriyle aşkınızın sona ermesi, tıpkı sıcak yatağınızda uzanırken alarm sesi duymak gibi bir şey.

Yatakta kendinizi ne kadar iyi hissetseniz de kalkma zamanının geldiğini bilirsiniz.

Biip biip biip biip biip.

Güneş yüzüme yüzüme parlıyor ve Jesse'nin saati ötüyor.

Cole Crane'in Gönülsüz Maceraları'nın kapağı, Jesse'nin bacağı-nın altında arkaya kıvrılmış.

Ateş sönmüş.

"Kalkma vakti," diyorum.

Jesse hâlâ ayılmaya çalışırken başını sallayıp yüzünü sıvaz-lıyor.

Birlikte mutfağa gidip yiyecek bir şeyler alıyoruz. Ben koca bir bardak su içiyorum. Jesse demlikteki soğuk kahveyi içiyor. Kahvesini içerken mutfak penceresinden dışarı bakıyor, ardın-dan bana dönüyor.

"Yine kar yağıyor," diyor.

"Çok mu?" diye soruyorum. Ön taraftaki camdan baktığım-da garaj yolunun üstünü yeni bir kar tabakasının örttüğünü gö-rüyorum.

"Oyalanmadan yola çıksak iyi olacak," diyor. "Şu anda gayet temiz görünüyor gibi ama fazla beklemek istemeyiz."

"Tamam, güzel fikir. Ben gidip duş alayım."

Jesse başıyla onaylıyor ama başka bir şey söylemiyor. Bana eşlik etmek için peşimden üst kata gelmiyor. Çıplak olmamla ilgili bir şaka yapmıyor. Sadece şömineye doğru ilerleyip temiz-lemeye başlıyor.

İşte o anda, tam da basamakları tek başıma tırmanırken yeni gerçekliği bütün ağırlığıyla hissediyorum.

Jesse döndü. Jesse hayatta.

Ama Jesse artık benim değil.

Kırk beş dakika içinde eşyalarımızı toparlıyoruz, yola çıkma-ya hazırız. Bulaşıklar halledildi, kalan sebzeler paketlenildi, dağı-nıklığımız toplandı. Hatta *Cole Crane'in Gönülsüz Maceraları* da

sanki hiç okunmamış gibi raftaki yerine döndü. Bilmesem buraya hiç gelmediğimize yemin edebilirim.

Jesse anahtarları alıp benim için kapıyı açıyor. İstemeye istemeye çıkıyorum.

Sürmeyi teklif bile etmiyorum çünkü izin vermeyeceğinden eminim. O her şey kendi bildiği yoldan halledecek, ben de ona izin vereceğim. O yüzden yolcu koltuğuna geçiyorum ve Jesse arabayı geri vitese alıyor.

Uzaklaşırken kulübeye son bir kez bakıyorum.

Ön kapıdan dışarı doğru uzanan iki ayak izi çizgisi var.

Birbirlerine yakın başlıyor ve ayaklarımız arabanın iki yanına doğru ilerlerken farklı yönlerde sapıyorlar.

Yakında o ayak izlerinin silineceğini biliyorum. Kar böyle yağmaya devam ederse akşama kadar bile kalmaz. Ama bir şeye bakmak ve onu anlamak iyi geliyor.

Birlikte ilerlemeye başlayan ve sonra uzaklaşan ayak izleri.

Anlıyorum.

Sorun değil.

Gerçek bu.

İKİ GERÇEK AŞK

Yahut aşkın gerçeğiyle nasıl barışırsınız

Gerçekten bir şeyler konuşmaya başladığımızda New Hampshire yakınlarındayız. Son bir buçuk saattir kendi düşüncelerimize dalmış radyo dinliyorduk.

Ben genel olarak Sam'i düşündüm.

Yüzünde sürekli çıkan kirli sakalları, erkenden kırılacağına belli oluşunu, akşamlarımı piyanonun başında onunla geçirmeye ne kadar hevesli olduğumu.

Umarım istediğim kişinin o olduğunu söylediğimde bana inanır.

Zorlu bir yol oldu ama nihayet kim olduğumu ve ne istediğimi çözdüm. Aslında daha önce kim olduğumu hiç bu kadar berrak görmemiştim.

Ben Emma Blair'ım.

Kitabevi sahibi. Kardeş. Evlat. Teyze. Amatör piyanist. Kedi sever. New Englandlı. Sam Kemper'la evlenmek isteyen kadın.

Tabii tüm bunlar acıdan ve üzüntüden azade değil. Hâlâ kayıp var.

İçimde, derinlerimde bir yerde biliyorum ki bu arabadan indiğimde, Jesse beni bırakıp veda ettiğimde kendimi parçalanıyormuş gibi hissedeciğim.

Dokuz yaşındayken annem doğum günüm için kulaklarımı deldirmeye götürdüğünde de böyle hissetmişim.

Partim o geceydi. Kendi seçtiğim mavi bir elbisem vardı. Annemle birlikte sahte safirden top küpeler seçmiştik, elbiseyle uyumluydu. Kendimi yetişkin gibi hissediyordum.

Kadın tabancayı sağ kulağıma dayadı ve acıtabileceğini söyledi. Ona hazır olduğumu söyledim.

Kulağımı delişi içimde bir şok dalgası yarattı. Hangisi daha kötüydü bilmiyordum: sıkışmanın baskısı mı, delmenin acısı mı yoksa taze yaraya havanın değmesi mi?

Ürperdim ve gözlerimi kapadım. Kapalı tuttum. Annem ve kulak delme tabancalı kadın bana iyi olup olmadığını sordular ve ben, "Diğerini de şimdi yapar mısın? Lütfen," dedim.

İşte o acı -tam olarak ne beklemem gerektiğini biliyor olmam ve o şeyin korkunç olduğunu bilmem- şimdi içimde hissettiğim acıya benziyor.

Jesse'yi kaybetmenin canımı ne kadar yakacağını biliyorum. Yine de bu arabada kalbimin delinmesini bekliyorum.

Eyalet sınırına yaklaşırken Jesse, "Annemler duruma biraz alışınca," diyor, "ve hani gittiğimde çok kötü olmayacaklarını gördüğümde hemen Santa Monica'ya döneceğim."

"Aa, Santa Monica mı? San Diego ya da Orange County'yi denemek istemez misin?"

Jesse başını iki yana sallıyor. "Bence benim yerim Santa Monica. Seninle hayatımızın kalarını orada geçiririz diye düşünmüştüm. Senin burada olmanı ne yaparım emin değildim. Ama ne var biliyor musun? Bence tek başıma dönmek de gerçekten güzel olacak." Bunu öyle bir söylüyor ki sanki beni bırakmakla kendini de bir şeylerden azat etmiş olduğunu yeni fark etmiş gibi.

"Gidersen hepimize durumunu bildirirsin, değil mi?"

"Bir daha kimseyi nerede olduğum konusunda endişelendirmek gibi bir niyetim yok."

Gülümsüyorum ve kısacık bir an için elini sıkıyorum. Pencereden bakıp yanından geçtiğimiz çıplak, kahverengi ağaçları, yeşil yol tabelalarını izliyorum.

"Peki sen?" diyor Jesse kısa bir süre sonra. "Sam'le evlenip sonsuza dek burada yaşayacaksın, ha?"

"Tabii o beni kabul ederse," diyorum.

"Neden öyle dedin ki? Seni neden kabul etmesin?"

Arabanın benim tarafımda bulunan klima ayarlarıyla oynuyorum, havayı tam bana gelecek şekilde ayarlıyorum. "Çünkü onu bir cehennemin ortasına attım," diyorum. "Çünkü son zamanlarda pek de kolay bir nişanlı profili çizmedim."

"Bu senin suçun değil," diyor Jesse. "Öyle... Öyle değil ki o iş."

"Biliyorum," diyorum. "Ama bir yandan onu yaraladığımı da biliyorum. Onunla son konuştuğumda onu aramamamı söyledi. Konuşmaya hazır olduğunda o beni arayacakmış."

"Peki aradı mı?"

Telefonuma tekrar bakıyorum, sırf emin olmak için. Ama el-bette aramamış. "Hayır."

"Seni tekrar kabul edecek," diyor Jesse. Bundan o kadar emin ki benim bu konuda ne kadar güvensiz hissettiğimi fark etmemi sağlıyor bu.

Jesse'yle aramızda bir şeyler kalıp kalmadığını görmek için Sam'le olan ilişkimi riske attım. Bunu yaparken ne yaptığımı farkındaydım. Değilmişim gibi davranmayacağım.

Ama artık ne istediğimi biliyorum. Sam'i istiyorum. Ama daha erken anlamadığım için onu kaybetmiş olmaktan korkuyorum.

"Eh, seni kabul etmezse..." diyor Jesse. Tam o sırada üç şerit ötede olması gerektiğini fark ediyor. Cümlesini hemen bitirmiyor. Yola odaklanıyor. Bir an için acaba Sam benimle evlenmezse ona dönebileceğimi mi söyleyecek diye düşünüyorum.

Bunun bu kadar anormal ve yanlış olmasına şaşırıyorum.

Çünkü aslında Sam ya da Jesse arasında bir seçim yapmıyorum. Hiçbir zaman biri ya da diğeri olmadı. Gerçi zaman zaman tam da öyle olduğunu düşündüm.

Mesele sadece Jesse'yle aramızda hâlâ bir şeyler olup olmadığıydı.

Nasıl ki hırsızlık yapmanın yanlış olduğunu ve annemin babamın naneli şuruplarını sevdiğini söylerken yalan söylediğini biliyorsam, Jesse'yle aramda olanların da Jesse ve benim yüzünden olduğunu biliyorum. Kenarda bekleyen herhangi biri yüzünden değil.

İlişkimiz bitti çünkü artık birbirimiz için doğru insanlar değiliz.

Tüm bu olanlardan sonra Sam eve dönmemi istemezse, Jesse iyi olup olmadığını öğrenmek için beni arayacak ve güneşli

yerlerden kartpostallar gönderecek. İkimiz de onun yanına gidebileceğimizi bileceğiz. Ve tabii gitmeyeceğimizi de. İkimiz için de sorun olmayacak bu.

Çünkü bunu yaşadık.

Maine'de üç gün geçirdik.

Yeniden bir araya geldik ve kendi kalplerimizi kırdık.

Sonra da iki ayrı parça olarak yolumuza gittik.

Jesse nihayet şerit değiştirme işini halledince yeniden konuşmamıza odaklanıyor ve "Pardon," diyor. "Ne diyordum? Ha, evet. Eğer Sam seni kabul etmezse onun kışını bizzat ben tek melerim."

Jesse'nin Sam'in kışını tekmelemesi fikri beni güldürüyor. O kadar saçma ki. Jesse muhtemelen Sam'i üç saniyede falan alt edebilir. Hani adamlardan birinin yumruğunu ânında indirdiği ve zavallı rakibinin ona kimin vurduğunu bile anlayamadığı şu boks maçlarından biri gibi olur.

Sam, benim Sam'im, o sevgi dolu, tatlı Sam'im tam bir âşık, kavgacı değil. Onda sevdiğim şey de bu.

"Ben ciddiylim," diyor Jesse. "Çok anlamsız bir durum bu. Eğer bunu anlamıyorsa fiziksel bir acı çektiğinden bizzat emin olurum."

"Ah!" diyorum ona takılarak. "Hayır, yapma lütfen! Onu seviyorum."

Kalbimin derinliklerinden hissederek söylesem de bunun anlamlı bir bildiri gibi görünmesini istemiyorum. Ama *nasıl* söylersem söyleyeyim, mevcut şartlar altında rahatsız edici bir ifade tabii.

Jesse'nin güçlükle yutkunmasını izliyorum. Sonra konuşuyor. "Senin adına mutluyum. Gerçekten mutluyum."

Yüce gönüllülüğü karşısında rahatlayarak, "Teşekkürler," diyorum. Şu anda dürüst olduğunu sanmıyorum ama gerçekten çok çabalıyor. Bunun için ona saygım büyük.

"Bunu da dedikten sonra ondan bahsetmeyi bırakalım," diyor Jesse. "Yoksa kötü olacağım."

“Makul,” diyorum başımla da onaylayarak. “Konuyu değiş-tirmekten mutluluk duyarım.”

“Eve çok bir şey kalmadı,” diyor. “Tewksbury’ye yaklaştık.”

“Nesi var falan mı oynasak?”

“Jesse gülüyor. “Tamam, olur,” diyor. “Gözüme takılan şey... mavi bir şey.”

Belki de ilişkilerin gözyaşlarıyla ya da çığlıklarla bitmesi ge-rekiyordur. Belki iki insanın birbirilerine hiç söylemedikleri şey-leri söylemesiyle ya da birbirlerini onarılmayacak şekilde yarala-malarıyla sona ermesi gerekiyordur.

Bilmiyorum.

Hayatımda yalnızca tek bir ilişki sonlandırdım.

O da bu.

Benim ilişkim sevimli bir nesi var oyunuyla bitiyor.

Bir şey seçip nesi olduğunu söylüyor, tahminde bulunuyor ve birbirimizi güldürüyoruz.

Jesse arabayı Blair Kitabevi’nin otoparkına çektiğinde taban-canın kulağımı delmesine sadece bir saniye kaldığını biliyorum.

“Seni seviyorum,” diyorum. “Hep sevdim, hep de sevece-ğim.”

“Biliyorum,” diyor. “Duygularımız karşılıklı. Hadi gidip kendine inşa ettiğin hayata tutun.”

Yılbaşlarında arkadaşlarınızı öptüğünüz gibi bir veda öpücü-ğü veriyorum ona. İçimden başka türlü öpmek gelmiyor.

Eşyalarımı alıp elimi kapının koluna götürüyorum ama he-nüz açmaya hazır değilim.

“Sen sevmek için mükemmel bir insansın,” diyorum. “Seni sevmek, senin tarafından sevilme insana iyi gelen bir şey.”

“Eh, hayatta yaptığım en kolay şeydi,” diyor.

Ona gülümsüyorum, ardından nefes alarak kendimi ayrılışın delici acısına hazırlıyorum.

“Kendine iyi bakacağına söz veriyor musun?” diyorum. “Bir şeye ihtiyacın olursa arayacağına. Sonra...” Söylemek istediğimi tam olarak nasıl ifade edeceleğini bilemiyorum. O kadar çok şey

yaşadı ki... Sadece bana, onu önemseyen herkese bunlarla mücadele edeceği konusunda söz vermesini istiyorum.

Jesse başını evet der gibi sallıyor ve eliyle savuşturuyor. "Ne demek istediğini anlıyorum. Söz."

Şefkatle gülümseyerek, "Tamam," diyorum. Kapıyı açıyorum. Ayağımı kaldırıma atıyorum. Arabadan çıkıp kapıyı arkamdan kapıyorum.

Jesse bana el sallıyor, ardından arabayı geri vitese alıyor. Üç hamlede dönerek otoparktan çıkışını izliyorum. Tam da düşündüğüm kadar yakıyor canımı. Baskı, ağrı, acı.

Anayoldan sola dönerken el sallıyorum.

Böylece gidiyor işte.

Bir an için gözlerimi kapayıp az önce olanları sindirmeye çalışıyorum. *Bitti. Jesse hayatta, eve döndü ve evliliğimiz bitti. Ama gözlerimi tekrar açtığımda nerede olduğumu fark ediyorum.*

Kitabevimde.

Arkamı dönüp kapıya doğru ilerliyorum.

Kitaplara, aileme ve güneşin sanki sonsuza dek parlayacakmış ve çiçeklerin aylarca açacakmış gibi görüldüğü bir bahar gününe doğru ilerliyorum. Kızarmış vegan çedar peynirine, kedi GIFlerine ve "Piano Man"e doğru ilerliyorum.

Sam'e doğru ilerliyorum.

Eve doğru.

Tıpkı kulaklarımı deldirdiğim günkü gibi, acı gelip geçince büyüdüğümü hissediyorum.

Annem de babam da dükkândalar. Daha onlara selam verecek kadar yaklaşamamışken uzak köşeden çocuk ağlamaları duyuyorum.

Annemleri kucaklayarak selamladıktan sonra, "Kızlar mı burada?" diye soruyorum.

"Marie'yle birlikte çocuk bölümündeler," diyor annem.

Babamsa, "Sen nasılsın? Nasıl geçti?" diye soruyor.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama açıklanması gereken çok şey var ve henüz detaylara dalmaya hazır değilim. "Sam'i özledim," diyorum. Aslında bu her şeyi açıklamaya yetebilir. Kısa ve öz, acısız.

Birbirlerine bakarak gülümsüyorlar. Başından beri bunu yapacağımı bilen iki kişilik bir kulübün üyeleri gibiler.

Tahmin edilebilir olmaktan nefret ediyorum, özellikle de ailemin gözünde. Ama her şeyden çok bir dizi doğru karar vermişim gibi görüldüğü için rahatlamış durumdayım. Çünkü sonuçta onlar benim ailem. İnsan yeterince olgunlaştığında nihayet anne babasının çoğunlukla her şeyin en iyisini bildiklerini kabul edebiliyor.

Marie'nin Sophie ve Ava'yı sakinleştirmeye çalıştığını duyuyorum. Daha iyi görebilmek için kasanın yanına doğru dönüyorum. İki kız da yüzleri kıpkırmızı ağrıyor. İkisi de başlarının farklı taraflarını tutuyor. Annemle babama bakıyorum.

"Ava, Sophie'ye koştı, kafa kafaya tokuştular," diyor annem.

Babam sanki kızların çılgınlıkları kulak zarını delecekmiş gibi parmağıyla kulağını kapıyor. "İş için müthiş oldu."

Kızların hıçkırıkları dinerek yerlerini çok daha sessiz ama aynı derecede teatral nefes alma çabalarına ve kaş çatışlara bırakırken Marie beni görüp yürümeye başlıyor.

Annemlere dönüyorum. "Bu arada Tina konusunu konuşmamız gerek," diyorum.

İkisi de gözlerine bakmıyor. "Başka zaman konuşuruz," diyor babam. "İşler bu kadar... dramatik değilken."

Annem bakışlarını kaçırarak hemen kasanın yanındaki şeyleri düzeltmeye odaklanıyor. Babam sanki tezgâhın üzerindeki mağaza takvimine dalmış gibi yapıyor. Bu tür zırvaları yemeyecek kadar uzun zamandır onların kızıyım. Kesin sakladıkları bir şey var.

"Neler oluyor?" diyorum. "Siz ikiniz benden ne gizliyorsunuz?"

"Ah, tatlım, bir şey yok," diyor annem ve ona neredeyse inacak gibi oluyorum. Ama tam o sırada babamın yüzündeki "Acaba bunu yer mi?" ile "Of, Tanrım, ona söylemeliyiz" arasında gidip gelen ifadeyi görüyorum.

"Dükkârın yönetimiyle ilgili, nasıl desem, bazı fikirlerimiz var," diyor babam nihayet. "Ama bunu sonra konuşsak daha iyi."

Marie yanıma geldiğinde yüzünde bana en sevdiğim kazağımı ödünç aldığını söylemeye korkarmış gibi bir ifade görünce onun da işin içinde olduğunu anlıyorum.

"Hadi ama, millet, şu an zaten bir sürü dert var başımda. Her ne halt dönüyorsa onunla uğraşacak sabrım yok."

"Bir şey yok," diyor Marie. Tek kelimesine bile inanmadığımı belli etmek için kaşlarımı çatıyorum. Yelkenleri hemen suya indiriyor. "Peki, tamam. İşe talibim."

"Hangi işe?" diye soruyorum.

"Müdür yardımcılığı pozisyonuna."

"Burada mı?"

"Evet, işi istiyorum. Annemle babam da bunun şahane bir fikir olduğunu düşünüyor ama belli ki karar sana kalmış."

"Burada mı çalışmak istiyorsun?" diyorum, hâlâ inanmakta güçlük çekerek. "Benimle mi?"

"Evet."

“Bu dükkânda?”

“Gördünüz mü? Bunu konuşmak için doğru zaman olmadığını biliyordum.”

“Hayır,” diyorum başımı iki yana sallayarak. “Sadece şaşırdım.”

“Biliyorum,” diyor. “Ama bu benim için bir şey olabilir. Hani konuşmuştuk ya. Evin dışında, tuvalet eğitimi ya da işitme ve sağırlıkla alakası olmayan bir şeyler. Bence bu yazmaktan daha iyi bir fikir aslında. Bu konuda heyecanlıyım ve yetişkinlerle ilgili bir şey, anlıyor musun? Üzerime sık bir pantolon geçirmek için bir sebep. Emma, o pantolonu giymek için bir sebebe ihtiyacım var.”

“Tamam...” diyorum.

“Tam zamanlı bir işe giremem ama müdür yardımcılığı gerçekten iyi olabilir. Özellikle de ihtiyaç olursa annemle babam burada ya da çocuklar konusunda bana destek olabileceği için. Sanırım demek istediğim şu ki... lütfen beni işe al.”

“Ama sen eskiden müdürdün. Şimdi ben senin patronun olacağım,” diyorum.

Marie iki elini de teslim olurmuş gibi kaldırıyor. “Gösteri senin. Pozisyonundan vazgeçen bendim, biliyorum. Sen de harika iş çıkardın. Yönetimi ele geçirmeye falan çalışmıyorum. Eğer ileride daha fazla sorumluluk almak ya da dükkânda daha çok söz sahibi olmak istediğime karar verirsem de o benim problemin ve bununla ben baş edeceğim. İş o noktaya gelirse Mike’ın dükkânlarından birinde yöneticilik yapabilirim her zaman. Ama şimdi asıl istediğim burada, seninle birlikte zaman geçirmek.”

Marie kendi repliğini söyledi ve şimdi cevap verme sırası bende. Ablamın, babamın ve annemin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Artık iyice sakinleşmiş olan Sophie ve Ava, Marie’nin bacaklarına yapışmış.

“Eee?” diyor Marie.

Gülmeye başlıyorum. Her şey o kadar saçma ki... Üçü de endişelenmeye başlıyor. Benim neyi bu kadar komik bulduğumu

bir türlü anlayamıyorlar. Onları daha fazla sürüncemede bırakmamak için kendimi toparlıyorum.

Marie'nin benim altımda çalışması fikri beni korkutuyor. Bir bakıma rahatsız ediyor ve bir yandan da kurmaya başladığımız güzel iletişimi baltalayacağından endişeleniyorum. Ama bir yandan da şahane bir şeye dönüşebileceğini de düşünüyorum. Dükkânı paylaşabileceğim biri olacak; buranın ne kadar önemli olduğunu anlayan, yalnızca kitaplar konusunda değil bu dükkânın tarihi konusunda da tutku besleyen biri. Hem birlikte çalışmak, birbirimizle daha çok zaman geçirmek bizi daha da yakınlaştırabilir.

Bunun almak istediğim bir risk olduğunu düşünüyorum.

Marie'yle ikimiz üzerine bahis oynamaya hazırım.

"Tamam," diyorum. "İşe alındın."

Babamın yüzünde beliren gülümseme o kadar kocaman ve içten ki, ergen hâlim olsa kusacak gibi olurdu. Ama artık bir ergen değilim ve babama hayal ettiği şeyi vermenin beni öldürmeyeceğini biliyorum. "Pekâlâ, baba," diyorum. "Dükkânını kızların yönetiyor."

Hayatım boyunca ilk kez acaba Marie'yle ikimiz birlikte hareket edersek tek tek güçlerimizin toplamından daha büyük olur muyuz diye düşünüyorum.

Emma ve Marie.

Kutlamamız babama karısı için bir kitap aradığını düşünen bir adam tarafından bölünüyor. Adam, "Adını bilmiyorum, kimin yazdığından da emin değilim. Konusunu da hatırlamıyorum ama kapağı maviydi," diyor.

Annemle babamın göz göze geldiğini görüyorum. Sonra da ikisi birden adama yardımcı olmaya çalışıyor.

Onlar uzaklaşırken Marie bana bakıyor. "Ee, Maine'de ne oldu? Sam'e mi döneceksin şimdi?"

"Tam olarak bilmiyorum."

"O ne demek?" diye soruyor.

"Sam'le birlikte olmak istediğimi biliyorum ama o bana karar

versem bile onu aramamamı söyledi. Kendisi konuşmaya hazır olunca o bana haber verecekmiş. Ben aramayacakmışım.”

Marie elini sallayarak geçiştiriyor. “Onu reddedeceksen falan demek istemiştir. Ona verecek güzel bir haberin varsa aramamamı söylememiştir.”

“Bilmiyorum. Bence gerçekten üzgün.”

“Elbette üzgün olacak. Ama bu da onu bulup konuşman için asıl neden işte.”

“İsteklerine saygı duymak istiyorum,” diyorum.

“Emma, beni dinle. Git onu bul ve onunla birlikte olmak istediğini söyle.”

“Yani okula mı gideyim?” diyorum.

“Evet!” diyor Marie. “Kesinlikle yap bunu. Yani tabii bando-cu çocukların falan önünde evlenme teklif etme de... Ama evet! Hemen bul onu.”

“Evet,” diyorum güvenimi kazanmaya başlarken. “Evet, hak-lısın galiba.”

Annemler dönüyor ve adamın faturasını kesiyorlar. Aradığını bulamamış olmalı. Onun yerine *Küçük Kadınlar* alıyor. Şüphesiz, annemler adamın birkaç dakika önce bahsettiği kitabın ne olduğunu çözmeye çalışmaktan vazgeçip ona Louisa May Alcott satmaya karar vermişler.

Herkese *Küçük Kadınlar* satmak istiyorlar. Kesinlikle şahane bir kitap olduğundan tabii. Ama aynı zamanda buradan sadece birkaç kilometre ötede yazılmış olmasından gurur duymalarının da payı var. Muhtemelen adama stoklarımızda bulunan Henry David Thoreau ya da Ralph Waldo Emerson kitaplarından satmaya da çalışmışlardır.

Ben deneyüstücülerin satışını onlar kadar desteklemiyorum. Kitaplar raflarda annemle babamın işleri yürüttüğü döneme göre daha uzun süre kalıyor.

Bu konuda bana hiç sıkıntı çıkarmadılar. Babam hiç *Sivil İta-atsizlik* nüshalarının neden tozlandığını sormadı.

Annemler inanılmaz bir hediye verdiler bana: Bu dükkânı

verdiler ve benim için bir gelecek kurdular ama hiçbir zaman bu dükkânı sürdürmenin tek yolunun kendi yolları olduğunu söylemediler.

Artık daha fazla defter ve mum satıyoruz. Üzerinde edebi alıntılar olan alışveriş çantaları satıyoruz. Yıllardır olmadığı kadar çok genç yetişkin kitabı satıyoruz. Klasikler ve ciltli kitaplar daha az satıyor. Tüm bunlar sektördeki değişimden kaynaklanıyor olabilir. Ama biraz da benim yüzünden olduğunu düşünüyorum. İyi veya kötü, ben işleri farklı yürütüyorum.

Şimdi Marie'nin dönüşüyle bir şeyler yine değişebilir. Daha da güçlenebiliriz.

Adam dükkândan çıkıyor, ben de arabama gidip hayatımın aşkını kazanmak için hazırlanıyorum.

"Peki," diyorum. "Ben gidiyorum. Şans dileyin."

Tam kapıya varmışken geri dönüyorum. Şimdiye kadar hiç dile getirilmemiş bir şeyin ifade edilmesi gerektiğine karar veriyorum.

"Teşekkürler," diyorum annemle babama. "Bu dükkân konusunda bana güvendiğiniz ve buraya kendi kendime, kendi bildiğim şekilde âşık olayım diye beklediğiniz için teşekkür ederim. Beni mutlu bir yaşama doğru yönlendirdiğiniz için teşekkür ederim."

Annem bir an ağlayacakmış gibi oluyor ama ağlamıyor.

"Ne demek, tatlım," diyor. Babamsa göz kırpmıyor bana. Aile böyle bir şey işte.

Siz bütün dünyanızı şekillendiren armağanları için onlara teşekkür edersiniz ve cevapları sadece "Ne demek," olur.

Kapıdan çıkarken Marie'ye dönüp, "Tekrar hoş geldin," diyorum.

Arka taraftaki otoparkta duran arabama binerken ön koltukta günler öncesinden kalan sandviçimi görüyorum. Şimdiden arabama ekşi, asidik bir koku yaymış. Sandviçi alıp çöp tenekesine atıyorum, ardından iki kapıyı da bir dakikalığına açarak içeriyi havalandırmaya çalışıyorum.

Otoparka bir arabanın girdiğini de o sırada görüyorum.

Kim olduğunu görmek için ön camdan bakmama gerek yok.

Yine de bakıyorum tabii.

Sam.

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Göğsümdeki ritmik gümlemeyi hissedebiliyorum.

Sam arabadan iner inmez ona doğru koşuyorum.

Kumaş bir pantolon ve gömlek giymiş, kravatı bağlanmamış. Boynundan öylece sarkıyor. Montunun düğmeleri de açık.

Gün ortasındayız, Sam'in okulda olması gerek.

Ama o kan çanağına dönmüş gözlerle dükkânımın otoparkında dikiliyor.

Ona baktığımda kırılmış bir kalp görüyorum.

"Seninle konuşmam gerek," diyor. Soluğu soğukta bir cisim kazanıyor.

"Benim de seninle konuşmam gerek," diyorum.

"Hayır," diyor Sam elini kaldırarak. "Önce ben."

Kalbimin göğsümün içinde çatırdadığını hisseder gibiyim. *Bitti mi yani?* Kararsızlığımın sevdiğim adamı benimle ilgili kararsızlığa itmiş olması karşısında yıkığım. İçimde aniden oyalanma, bu ânı olabildiğince uzatma ihtiyacı hissediyorum. Sam beni tamamen terk etmeden önce onunla olabildiğince zaman geçirmek istiyorum – tabii yapacağı buysa.

"Arabaya geçebilir miyiz?" diyorum. "Klimayı sıcağa alsak?"

Sam başıyla onaylıyor ve arabasının kapısını açıyor. Yolcu

kısmına dönerken ısınmak için ellerimi ovuşturuyorum. Sam kontağı çalıştırıyor ve ısınmak için bekliyoruz. Çok geçmeden ellerim çözölmeye başlıyor.

"Dinle," diyor Sam. "Son dört günü düşünerek geçirdim."

Bana sanki bir ömür geçmiş gibi gelmişti ama sadece dört gün olmuş.

Bütün bedenini bana doğru çevirerek, "Bunu yapamam," diyor. "Böyle yaşayamam. Ben... İşe yaramıyor."

"Tamam," diyorum. Bedenim sanki bunu duymaya hazır değilmiş gibi göğsümün sızlamaya başladığını hissediyorum.

"Eve dörmem gerek," diyor.

Ona bakıyorum. "Ne?"

"On beş yıl önce senin Jesse'yle gidişini izledim ve kendi kendime senin kararını verdiğini, benim bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söyledim. Ama şimdi, bunca zaman sonra buradayız ve ben yine aynı şeyi yapıyorum. Bu... Bunu tekrar yapamam. Senin için savaşıcağım.

"Beşinci dersten sonra işten çıktım çünkü caz grubuna 'Total Eclipse of the Heart' çalmayı öğretmeye kalkacaktım. Sensiz kalbim kırık. Bunca zamanı etrafta kanadı kırık bir kuş gibi sürüne sürüne bana geri dönmeni umarak geçirdim. Ama artık umut etmek yetmiyor. Artık bir yetişkinim. O ilk seferki gibi bir ergen değilim. Yetişkin bir erkeğim artık. O yüzden de seni umut etmek yetmiyor bana. Senin için savaşmam gerek. Onun için de buradayım işte. Dediğimi yapıyorum. Mücadele ediyorum."

Sam elimi tutup bana yalvarıyor. "Senin için doğru kişiyim ben, Emma. Bizim aramızdaki şey... gerçek aşk. Seni seviyorum. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Sen benim ruh eşimsin. Seni mutlu edebilirim," diyor. "İstediğin hayatı verebilirim sana. Evlen benimle, Emma. *Benimle* evlen."

"Of, Tanrım," diyorum bütün bedenime bir rahatlık çökerken. "Çok komiğiz."

"Nasıl yani?" diye soruyor Sam. "Ne demek istiyorsun?"

"Benim için savaşıyorsun, ha?" diyorum.

"Evet."

"Ben de işyerine gelip senin için savaşmak üzereydim."

Sam hazırlıksız yakalanıyor, afallıyor. Bir süre sessiz kalıyor. Sonra gözleri doluyor. "Gerçekten mi?"

"Seni seviyorum, canım," diyorum ona. "Hayatımın geri kalanında seninle birlikte olmak istiyorum. Bitmemiş işlerim olduğu için özür dilerim. Ama artık bitti. Geçti. Biliyorum ki hayatımın her gününü birlikte geçirmek istediğim adam sensin. Bizim hayatımızı istiyorum. Seninle evlenmek istiyorum. Kafam karıştığı için özür dilerim. Ama artık o kadar eminim ki... Seni istiyorum."

"Peki Jesse?" diye soruyor Sam.

"Jesse'yi seviyorum. Hep de seveceğim. Ama o, benim için o zamanlar doğru adamdı. Şimdiye doğru olan sensin. Her zaman da öyle olacaksın."

Sam derin bir nefes alıyor. Söylediklerimin kulaklarına nüfuz etmesine, beynine yerleşmesine izin veriyor.

"Tüm bu dediklerinde ciddi misin?" diye soruyor. "Dramatik ve müthiş olmak için söylediğin bir şey değil, öyle değil mi?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, dramatik ve müthiş olmaya çalışmıyorum."

"Yani onda da başarılı oldun tabii."

"Ama samimiyim. Söylediğim her şeyde. Kararsızlığım için, gitmeye, onunla biraz zaman geçirmeye ve zaten başından beri bildiğim şeyi yeniden bulmaya ihtiyaç duyduğum için beni affettiğini varsayarsak."

"Bunu affedebilirim," diyor Sam. "Kesinlikle affedebilirim."

Ne yaptığımı, neyle karşı karşıya kaldığımı bilmesi benim için önemli. "Birlikte Maine'e gittik, baş başa," diyorum.

Başka bir şey söylemiyorum çünkü gerek yok.

Sam başını iki yana sallıyor. "Bununla ilgili bir şey duymak istemiyorum. Bilmek istemiyorum. Bitti. Geçmişte kaldı. Asıl önemli olan bundan sonrası."

Çaresizce ona güven vermeye çalışarak başımı sallıyorum. "Bundan sonra, sonsuza dek senden başka kimseyi ama kimseyi istemiyorum."

Gözlerini kapayarak söylediklerimi sindiriyor.

"Karım mı olacaksın?" diyor kocaman gülümseyerek. Hayatımda hiç şu andan daha çok sevildim mi bilmiyorum. Onunla evlenme ihtimalimin bir adamın yüzünde bu kadar sevinçli bir ifadeye neden olduğu şu an...

"Evet," diyorum. "Tanrım, evet."

Sam benim tarafıma doğru eğiliyor ve ısıltı ısıltı parlayan gözlerle beni öpüyor. Gözyaşlarım nihayet mutluluktan. Kalbim artık delicesine atmıyor, şişiyor sanki.

Artık karmaşık hisler yok. Belirsizlik yok.

"Seni seviyorum," diyorum. "Şimdiye kadar bu kadar çok sevdiğimi anlamamışım galiba." Aşkımızın bir zorlukla sınandığında silinip gitmek yerine güçlenmesi iyi bir işaret diye düşünüyorum. Geleceğimiz adına, bizi bekleyen her şey –evlilik, çocuklar– adına iyi şeyler söylüyor.

"Ah, Tanrım, seni kaybedeceğim diye çok korktum," diyor Sam. "Resmen alabora oldum. Başıma gelen en şahane şeyi kaybettiğimden endişelendim."

"Beni kaybetmedin," diyorum. "Buradayım. Yanında."

Onu öpüyorum.

İkimiz uzanmış boyunlarımız orta konsolun üzerinde tuhaf tuhaf oturuyoruz. Vites kolu dizime batıyor. Sadece ona mümkün olduğunca yakın olmak istiyorum. Sam şakağımı öpüyor. Gömleğinde çamaşır deterjanımızın kokusunu alıyorum.

"Beni eve götürsene," diyorum.

Sam gülümsüyor. Hani şu her an gözyaşlarına dönüşebilecek gülümsemelerden biri. "Hemen."

Sam arabayı geri vitese alıp geri geri çıkarken ondan uzaklaşarak yolcu koltuğuna yerleşiyorum.

Telefonum ve çantam kendi arabamda. Tüm eşyalarımın olduğu hafta sonu valizim de. Ama onu durdurmuyorum. Onları

almam için bir dakikacık beklemesini söylemiyorum. Çünkü onlara ihtiyacım yok. En azından şimdilik. Şu an yanımda olmayan hiçbir şeye ihtiyacım yok.

Sam, sağ eliyle benim sol elimi tutuyor. Yol boyunca da bırakmıyor. Öne doğru eğilip torpido gözünün derinliklerinde duran o çok sevdiği Charles Mingus CD'sini aradığım yirmi saniye hariç. Ben hâlâ caza katlanamıyorum, Sam de hâlâ çok seviyor. Önem arz eden yahut etmeyen pek çok yönden Sam ve ben hâlâ o zamanlarki insanlarız birbirimiz için. Müzik başlayınca Sam etkilenmiş bir ifadeyle bana bakıyor.

"Sen Mingus'tan nefret edersin," diyor.

"Ama seni seviyorum, o yüzden..."

Bu açıklama ona yetiyor, tekrar elimi tutuyor. Ne bir gerilim var ne de baskı. Yalnızca yan yana olmak bile bize huzur veriyor. Acton'ın kar temizleme aracıyla kürenmiş caddelerinin Concord'unkilere benzeyişini, otoyolu saran her dem yeşil ağaçların bizi Lexington ve Belmont boyunca yönlendirerek Cambridge'in taş kaldırımlarına ve kahverengi taşlarına götürüşünü izlerken derin bir sükûnet çöküyor üzerime. Dünya bir ayna gibi geliyor, o aynada karşımda nihayet kendi kumaşımınla mükemmel bir uyum yakaladığımı görüyorum.

Bu caddelerde, bu adamla birlikte kendim gibi hissediyorum.

Arabayı park edip evimize yürüyoruz. Sam'in koluna girerek bedenini soğuğa karşı kalkan olarak kullanıyorum.

Sam anahtarı çeviriyor ve kapı ardımızdan kapanınca bütün dünyayı dışarıda bıraktığımızı hissediyorum. Beni öperken dudakları hâlâ soğuk. Dokunuşumla onları ısıttığımı hissediyorum.

"Selam," diyor gülümseyerek. Hani şu merhaba dışında her anlama gelen "selam"lardan biri.

"Selam," diye karşılık veriyorum ben de.

Evimizin kokusu, daha önce fark ettiğimden emin olmadığım baharatlı ve ferah bir koku; tarçınlı diş macunu gibi. Piyanonun altındaki kedileri görüyorum. İyiler. *Her şey iyi.*

Ben sırtımı kapıya yaslarken Sam de kendini bedenime yaslıyor. Elini yanağıma götürüyor, parmakları saçlarımın arasına girerken başparmağı gözümün altını okşuyor.

"Bu çillerini sonsuza dek kaybedeceğimden korktum," diyor gözlerimin içine bakarak. Bakışları huzur ve güven veriyor sanki. Başımı farkında olmadan onun eline doğru eğiyor, bastırıyorum.

"Kaybetmedin," diyorum. "Buradayım. Senin için her şeyi yaparım. Her şeyi. Hayatımızın geri kalanı boyunca."

"Senden hiçbir şey istemiyorum," diyor. "Sadece sen. Sadece seni istiyorum."

Kollarımı omuzlarına götürerek onu kendime çekiyorum. Bedeninin ağırlığı hem heyecan verici hem de rahatlatıcı. Saçında eczaneden alınmış briyantinin kokusunu duyabiliyorum. Yanağındaki kısa sakalları hissedebiliyorum. "O adam sensin," diyorum. "Sonsuza dek. Sen ve ben."

Daha önce bir ilişkinin sonundan daha romantik bir şey olmadığını söylerken yanılmışım.

En romantiği bu.

Bundan daha romantik bir şey yok. Kaybettiğinizi sandığınız insanın yanınızda olması ve onu bir daha asla kaybetmeyeceğinizi bilmek.

Gerçek aşkın, tek aşk anlamına geldiğini düşünmüyorum.

Bence gerçek aşk, doğru sevmekle ilgili.

Saf biçimde sevmek. Tamamen sevmek.

Belki... Hani bütün benliğinizi ortaya koymaya hazır olan o insanlardansanız, ne kadar acıtabileceğini bile bile bütün kalbinizle sevmeye hazır o insanlardan... belki o zaman bir sürü gerçek aşkınız olabilir. Belki de cesaretiniz için size verilen bir armağandır bu.

Ben, tekrar sevmeye cesaret etmiş bir kadınum.

Nihayet bu yanımlı seviyorum.

İnsanın kalbi kırıldı mı bir daha sevmek zordur. Acı verir ve sizi kim olduğunuz konusunda dürüst olmaya zorlar. Hislerinizi

ifade edecek doğru sözcükleri bulmak için daha çok uğraşmanız gerekir çünkü önceden hazırlanmış kutulara sığmaz hiçbirisi.

Ama buna değer.

Çünkü baksanıza şu elde ettiğiniz şeye:

Şahane aşklar.

Anlamlı aşklar.

Gerçek aşklar.

İkinci düğünümde açık leylak rengi bir elbise giyiyorum. Şık ve süslü bir elbise. Evlenmeden önce hayatı dolu dolu yaşamış bir kadının düğün kıyafeti gibi. Güzel bir karar vermiş, güçlü, çok yönlü bir insan imajı veren bir elbise. Başnedimem Marie. Ava çiçekleri taşıyor, Sophie de yüzüğü. Olive salonun yarısını göz-yaşları içinde bırakan bir konuşma yapıyor. Sam'le balayı için Montreal'e gidiyoruz.

Tüm arkadaşlarımızın ve ailelerimizin karşısında Sam'le bir-birimize yeminlerimizi okumamızdan sekiz ay dokuz gün sonra, ılık bir yaz gecesi Blair Kitabevi'ni kapadıktan sonra telefonda Olive'le konuşuyorum.

Marie kızları bizimkilerden almak için erken çıktı. Akşam yemeğinde hepimiz Marie ve Mike'ın evinde olacağız. Mike ızgarada biftek yapacak. Sam de Sophie'yle Ava'ya ızgara peynir sözü verdi.

Olive bebeği Piper için vereceği birinci yaş doğum günü partisinden bahsederken bekleyen çağrı biplemesini duyuyorum.

"Baksana," diyorum. "Hatta biri var. Kapatmam gerek."

"Tamam," diyor. "Ha, bir de şey sormak istiyordum; sence deniz hayvanları tema ola--"

"Olive!" diyorum. "Kapamam gerek."

"Tamam ama sadece... deniz hayvanları temasını sevdin mi sevmedin mi?"

"Bence hangi hayvanlar olduğuna bağlı ama şimdi gitmem gerek."

"Yani işte balinalar, yunuslar, belki birkaç balık," diye açıklamaya başlıyor Olive. İnliyorum. "İyi tamam!" diyor sonunda. "Yarın FaceTime yaparız."

Konuşmayı bitirdikten sonra beni arayanın kimmiş diye telefonuma bakıyorum.

Numarayı tanımıyorum ama alan kodunu biliyorum.

310.

Santa Monica, Kaliforniya.

"Alo?"

"Emma?" Sesi hemen tanıyorum. Asla unutamayacağım o ses.

"Jesse?"

"Selam."

"Selam!"

"Nasılsın?" diye soruyor bana. Sanki sürekli konuşuyormuşuz gibi sıradan. Kaliforniya'dan birkaç kartpostal aldım, hatta bir tane de Lizbon'dan geldi. Kısa ve tatlı notlardı. Nasıl olduğuna, nereye gideceğine dair birkaç basit güncelleme. İyi olduğunu biliyorum. Ama o kadar da sık yazışmıyoruz. Telefonda da hiç konuşmadık.

"İyiym," diyorum. "Gerçekten iyiym. Senden ne haber?"

"Ben de iyi gidiyorum, evet," diyor. "Acton'dakileri özledim tabii."

"Tabii," diyorum.

"Ama iyiym. Ben... burada gerçekten mutluyum."

Ona başka ne diyebileceğimi bilmiyorum. Neden aradığını pek anlamıyorum. Sessizliğim huzumuzu kesiyor. O da ağzındaki baklayı çıkarıveriyor.

"Biriyle tanıştım," diyor.

Belki de şaşırmamalıyım. Ne biriyle tanışmasına ne de bunu bana söylemek istemesine. Ama ikisine de şaşıyorum.

"Öyle mi? Bu harika bir haber."

"Evet. O... O cidden inanılmaz biri. Acayip kendine has. Profesyonel sörfçü. Çılgınca değil mi? Sörfçü bir kıza âşık olacağım hiç aklıma gelmezdi."

Gülüyorum. "Bilmem," diyorum dükkânı kilitleyip arabama doğru yürürken. Akşam iyice çökmüş olsa da dışarısı hâlâ aydınlık. Ekim geldiğinde bunu özleyeceğim. O yüzden kıymetini bilmeye çalışıyorum. "Aslına bakarsan sörfçü bir kıza âşık olman

bana çok mantıklı geliyor. Yani sonuçta sörften daha Kaliforniyalı bir şey yok gibi."

"Evet, belki de haklısın." Jesse gülüyor.

"Adı ne?"

"Britt."

"Jesse ve Britt," diyorum. "Kulağa hoş geliyor."

"Bence de. Birlikte iyi olduğumuzu düşünüyorum."

"Jesse, harika bir şey bu. Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Sana söylemek istedim..." diyor ama tamamlamıyor.

"Evet."

"Şimdi anlıyorum. Ne demek istediğini anlıyorum. Hani Sam'e âşık olmanın beni unuttuğun anlamına gelmediğini söylemiştin ya. Bir zamanlar hissettiklerini değiştirmediğini. Önceden sevdiğin insanların önemini azaltmıyor bu.

"O zamanlar anlamamıştım. Sanmıştım ki... onu seçmen, beni sevmediğin anlamına geliyor diye düşünmüştüm. İlişkimiz yürümediği için bir hata ya da başarısızlık olduğumuzu düşünmüştüm. Ama şimdi anlıyorum. Çünkü onu seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki gözüm hiçbir şey görmüyor. Ama bu, seninle ilgili hislerimi ya da bir zamanlar seninle birlikte olduğum için ne kadar mutlu olduğumu değiştirmiyor. Sadece..."

"Ben geçmişim. Britt'se şimdi."

"Aynen," diyor. Bunları onun yerine dile getirdiğim için, kendi uğraşıp uygun kelimeleri bulmak zorunda kalmadığı için rahatlamış gibi. "Aynen öyle."

Bana kalırsa, tekrar âşık olduğunuzda eskiden sevdiğiniz insanları birazcık da olsa terk ediyorsunuz. Ama bu hiçbir şeyi silmiyor. Yaşadıklarınızı değiştirmiyor. Hatta hemen hatırlayamayacağınız kadar; uzun zaman önce okuduğunuz bir kitabı tekrar elinize alıp okurken hissettiklerinizi hatırlayamayacak kadar bile geride bırakmıyorsunuz.

"Sanırım demek istediğim, senin lafına geldim. Bir zamanlar seninle evli olduğum için çok ama çok minnettarım. Düğün günü-

müz için minnettarım. Bir şey sırf bir ömür sürmüyor diye keşke olmasaymış denemez. Bizim birlikte olmamız gerekiyordu.”

Telefon kulağımda, arabanın ön koltuğunda oturuyorum, onu dinlemekten başka bir şey yapamıyorum.

“Sen ve ben hayatımızı birlikte geçirmeyeceğiz,” diyor Jesse. “Ama nihayet bunun, birbirimize iyi geldiğimiz dönemlerin güzelliğinden hiçbir şey götürmeyeceğini anladım.”

“Gerçek aşk her zaman sürmez,” diyorum. “İlle de bir ömür sürmesi gerekmez.”

“Doğru. Sürmemesi, gerçek aşk olmadığı anlamına gelmez,” diyor Jesse.

Gerçekti.

Ama bitti.

Ve bunda bir sorun yok.

“Ben şimdiki bensem, bir zamanlar seni sevdiğim için,” diyor.

“Ben de şimdiki bensem, bir zamanlar seni sevdiğim için,” diyorum.

Sonra vedalaşıyoruz.

Teşekkürler

Büyükannem Linda Morris, hayatı boyunca Acton'da yaşadı. Ben bu kitabın başına oturmadan birkaç hafta önce kaybettik onu. Ekim ayında onun cenaze töreni için eve döndüğümde, o güzelim yapraklar ve temiz hava memleketimi ne kadar sevdiğimi anlamamı sağladı. Ve büyükannem anısına orayla ilgili yazmayı ne çok istediğimi. Hayatımda en uzun süre el üstünde tuttuğum insanlar Acton ve civar kasabalardan. Yani bu yalnızca onlara *teşekkürler* demek için değil, aynı zamanda *sizi seviyorum* demek için.

Bu kitap –ve yazdığım her kitap– varlığını üç kadına borçlu: editörlerim Greer Hendricks ile Sarah Cantin ve temsilcim Carly Watters.

Greer, benim göremediğim her şeyi gördüğün ve onları düzeltmenin bir yolunu bulacağıma inandığın için teşekkür ederim. Bu özelliklerin ikisi de fazlasıyla ihtiyaç duyulan özellikler ve benim ekibimde olduğun için daha mutlu olamazdım. Sarah, böylesine müthiş bir yetenek olduğun için teşekkür ederim. Çalışmalarımın Atria'da emin ellerde olduğunu biliyorum ve bu da sen yaptığın işte çok iyi olduğun için. Carly, çalışmalarım konusunda her zaman benim kadar heyecanlandığın için ve ben daha sormadan ne soracağımı bildiğin için teşekkür ederim. Dört kitap geride kalmışken, bu operasyonun yüzü sen olduğun için hâlâ kendimi çok şanslı hissediyorum.

Crystal Patriarche ve BookSparks ekibi, sizler inanılmaz tanıtım yıldızlarısınız. Tory, tüm çılgın sorularımı sabır ve nezaketle karşıladığın için teşekkür ederim. Brad Mendelsohn, yalnızca on

adım ötesini düşünen muhteşem bir menajer olduğun için değil, aynı zamanda nihayet kızlarının trampolinini kurmayı başardığın için de teşekkürler.

Atria'daki herkese, özellikle de Judith Curr'e, Atria'yı bu kadar sıradışı bir marka yaptıkları için teşekkür ederim. Kitaplarımın yayımlanana kadar bir sürü yetenekli elden geçmesi bana kendimi inanılmaz şanslı hissettiriyor.

Beni tekrar tekrar destekleyen tüm bloggerlara; bu kitap, sizler cesaret veren okurlar olduğunuz için var oldu. İşimi keyifli hâle getirdiniz ve şahane hikâyelere ve karakterlere duyduğunuz tutku bulaşıcı. Bana yaptığım işi neden sevdiğimi hatırlattığınız ve farklı türler okuyan birine dönüşmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Size (milyonlarca şey) borçluyum.

Tüm arkadaşlarıma ve aileme daha önce teşekkür etmiştim, tekrar teşekkür ediyorum. Andy Bauch'a ve eşimin ailesi Reidler ve Hanelere; bu kitabı size adıyorum çünkü sizi de Acton'ı sevdiğim kadar seviyorum, Los Angeles'ı da seviyorum ve sayenizde küçük bir sevgi de değil bu. Beni hep desteklediğiniz ve bu koca şehri benim için bir yuvaya dönüştürdüğünüz için teşekkür ederim.

Mi madre y mi hermano* Mindy ve Jake'e; sizi seviyorum. Anne, Acton'a taşınma kararın için teşekkürler. Böylece şahane bir eğitim aldım, inanılmaz bir destek sistemim ve son olarak da hakkında yazabileceğim bir yerim oldu. Jake, LA'e taşındığın için teşekkür ederim, böylece Roche Bros'taki Makaha ve Honey Stung Drummies'i özlediğimde konuşabileceğim biri oldu.

Son olarak da Alex Jenkins Reid. Tüm çalışmalarımı kendin yazmışsın gibi okuduğun, sevicek yerlerini görece kadar düşünceli ve nerelerde batırdığımı bana söyleyecek kadar dürüst olduğun için teşekkür ederim. Ayrıca gerçekten de batırdığım yerlerde gidip bana buzlu çay ve kapkek getirdiğin için teşekkür ederim. Ben kendimi yeniden denemeye hazır hissedene kadar

---

* (İsp.) Annem ve kardeşim -çn

beklediğin, sonra da benimle birlikte kolları sıvayıp, “Halledeceğiz,” dediğin iin teŖekkür ederim. Haklısın. Her zaman hallediyoruz.

